

Μονόλογοι και Περί Μονολόγων

ΓΡΑΦΗ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΣΕΝΑΡΙΟΓΡΑΦΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ
BookStream.eu

ΣΕΙΡΑ: Γραφή

1η έκδοση: Αθήνα, Οκτώβριος 2023

Αποκλειστικό δικαίωμα έκδοσης

«ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΣΕΝΑΡΙΟΓΡΑΦΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ»

ISBN 978-618-5386-36-8

Copyright ©2023 «ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΣΕΝΑΡΙΟΓΡΑΦΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ»

& Αλέξανδρος Κακαβάς

Διαχειριστής: Αλέξανδρος Κακαβάς

Ίωνος Δραγούμη 14, ΤΚ 115 28 Αθήνα

Κιν.: 6932089819 Fax 2107294611

website: www.bookstream.eu

Απαγορεύεται η ολική ή μερική καθ' οιονδήποτε τρόπο ανατύπωση ή αναπαραγωγή, ηλεκτρονική ή ζωντανή παρουσίαση και κάθε άλλη χρήση όλων ανεξαιρέτως των κειμένων και εικόνων του βιβλίου χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη ή του συγγραφέα

Μονόλογοι
και
Περί Μονολόγων

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΣΕΝΑΡΙΟΓΡΑΦΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ
BookStream.eu

Η περίοδος της πανδημίας αποτέλεσε δοκιμασία για ολόκληρο τον πληθυσμό της χώρας. Αυτό φάνηκε κυρίως στα θέματα πολιτισμού. Για ένα μεγάλο χρονικό διάστημα, η μοναδική δυνατότητα και διέξοδος πολιτισμού ήταν μέσω της τηλεόρασης και του ραδιοφώνου, όπου οι πολίτες αυτής της χώρας ήταν απλοί θεατές. Υπό αυτό το πρίσμα, η πρωτοβουλία της Ενώσεως Σεναριογράφων Ελλάδος να προχωρήσει σε διαγωνισμό μονολόγου σε όλη τη χώρα αντιμετωπίστηκε εξαιρετικά θετικά από το Υπουργείο Παιδείας, διότι προσφέρει τη δυνατότητα στους πολίτες μέσα από λόγο, έμπνευση, συμμετοχή να δημιουργήσουν κάτι καινούργιο και ξεχωριστό και να συμμετέχουν άμεσα, προσφέροντας μια συναισθηματική διέξοδο στην καθημερινότητα τους. Αυτός είναι και ο λόγος που το Υπουργείο Παιδείας έθεσε υπό την αιγίδα του τη συγκεκριμένη πρωτοβουλία. Ευχόμαστε κάθε επιτυχία στους συντελεστές και στους συμμετέχοντες.

Άγγελος Συρίγος, Καθηγητής Παντείου Πανεπιστημίου

Βουλευτής Α΄ Αθηνών, πρώην Υφυπουργός Παιδείας και Θρησκευμάτων

Συγχαρητήρια στην Ένωση Σεναριογράφων Ελλάδος για αυτή την εξαιρετική πρωτοβουλία να προκηρύξουν διαγωνισμό για θεατρικό μονόλογο. Είναι το κορυφαίο είδος που καταξιώνει τον συγγραφέα και πάρα πολύ δύσκολο για τον ερμηνευτή. Πιστέψτε, με μένα που επί επτά χρόνια παίζω το μονόλογο της ζωής της Λέλας Καραγιάννη. Η αιγίδα της περιφέρειας ήταν το λιγότερο που μπορούσε να δοθεί και είναι τιμή και για μας να συμμετέχουμε σε μια τέτοια πρωτοβουλία. Καλή επιτυχία στους διαγωνιζόμενους.

Μαίρη Βιδάλη, Ηθοποιός

Εντεταλμένη σύμβουλος της Περιφέρειας Αττικής
πρώην Αντιπεριφερειάρχης Πολιτισμού

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ

Του Αλεξάνδρου Κακαβά, σεναριογράφου, σκηνοθέτη, παραγωγού
Προέδρου της Ένωσης Σεναριογράφων Ελλάδος

Εξελέγην, εκ νέου, Πρόεδρος της Ε.Σ.Ε. το 2013, εν μέσω μνημονίου. Τότε αποτόλμησα να εισηγηθώ στο Δ.Σ., ένα φιλόδοξο πολιτιστικό πρόγραμμα, ποικίλων δράσεων και εκδηλώσεων που θα εξελισσόταν συνεχώς, ευελπιστώντας ότι θα κατέληγε να αποδειχθεί χρήσιμο και εποικοδομητικό για όλους όσοι ενδιαφέρονταν, όχι απλώς για το σενάριο, αλλά για κάθε μορφή τέχνης του λόγου. Σενάριο, Θέατρο, Στίχο κ.ά.. Η πρόταση έγινε ομόφωνα δεκτή. Και δικαιωθήκαμε.

Μία εκ των πολιτιστικών δράσεων ήταν ο Πανελλήνιος Διαγωνισμός Ερμηνείας Πρωτότυπων Μονολόγων επί Σκηνής που γνώρισε μεγάλη επιτυχία καθώς υπεβλήθησαν από όλη την Ελλάδα άνω των 300 έργων, ελάχιστο δείγμα των οποίων αποτελούν οι βραβευμένοι μονόλογοι που περιλαμβάνονται σε αυτήν την έκδοση. Θα ήθελα, λοιπόν, να ευχαριστήσω, εκ μέρους του Δ.Σ., όλους τους δημιουργούς και ερμηνευτές που μετείχαν στους δύο πρώτους διαγωνισμούς. Μας έδωσαν μεγάλη χαρά και θέλουμε να πιστεύουμε ότι ανεξαρτήτως αποτελέσματος η συμμετοχή τους σε αυτή τη διαδικασία όχι απλώς τους ευχαρίστησε αλλά και τους ωφέλησε.

Επίσης, την κυρία Λίνα Μενδώνη, Υπουργό Πολιτισμού, που συνδράμοντας την Ε.Σ.Ε. επί σειρά ετών, αποδεικνύει εμπράκτως το ενδιαφέρον της για τις πολιτιστικές της δράσεις,

την κυρία Αλμπέρτα Τσοπανάκη, σεναριογράφο, σκηνοθέτη, ηθοποιό, η οποία διέθεσε το θέατρο της, το θέατρο Παραμυθίας, για τη διεξαγωγή των διαγωνισμών,

τον κύριον Άγγελο Συρίγο, καθηγητή του Παντείου Πανεπιστημίου, βουλευτή του Ελληνικού Κοινοβουλίου, χάρις στον οποίον, επί υφυπουργίας του, μας παραχωρήθηκε η αιγίδα του Υπουργείου Παιδείας και Θρησκευμάτων,

τον κύριον Απόστολο Τζιτζικώστα, Περιφερειάρχη Κεντρικής Μακεδονίας, που έχει θέσει υπό την αιγίδα του τον εν λόγω διαγωνισμό αλλά και υπό την αιγίδα της ΕΝ.ΠΕ. το διαγωνισμό της

Ε.Σ.Ε. «Τοπολατρεία»,

την κυρία Μαίρη Βιδάλη, ηθοποιό, εντεταλμένη σύμβουλο της Περιφέρειας Αττικής, η οποία μας παρεχώρησε την αιγίδα της Περιφέρειας όταν ανέλαβε Αντιπεριφερειάρχης Πολιτισμού της Περιφέρειας Αττικής,

τον κύριο Αθανάσιο Βασιλόπουλο, Δήμαρχο Καλαμάτας, που έχει θέσει υπό την αιγίδα του Δήμου όλες τις πολιτιστικές δράσεις της Ε.Σ.Ε.,

τους δημοσιογράφους που πρόβαλαν τους δυο πρώτους Πανελλήνιους Διαγωνισμούς Ερμηνείας Πρωτότυπων Μονολόγων επί Σκηνής αλλά και τις λοιπές πολιτιστικές δράσεις της Ε.Σ.Ε. όπως τον έγκριτο και επί σειρά ετών φίλα διακεείμενο προς την Ε.Σ.Ε. δημοσιογράφο κ. Βασίλη Ταλαμάγκα, NET 24,

το δημοσιογράφο της Περιφέρειας Αττικής κύριον Παναγιώτη Τσολιά, την ηθοποιό κυρία Γιουλίνα Δασκαλοπούλου, δημοσιογράφο του Star Κεντρικής Ελλάδος, τη δημοσιογράφο της Περιφέρειας Αττικής κυρία Δήμητρα Κούτρα, τη συγγραφέα κυρία Έρικα Αθανασίου, δημοσιογράφο του kifisianews.gr,

τους δημοσιογράφους κ. Αιμίλιο Χαρμπτή, εφημερίδα Καθημερινή, κυρία Κατερίνα Σιδέρη, εφημερίδα Νέα της Βοιωτίας, κύριο Μάνο Στεφανάκη, Ράδιο Αρμονία Σάμου και εφημερίδα Σαμιακό Βήμα, κύριο Γιάννη Γρηγοράκο, εφημερίδα Κηφισιά, κύριο Ιωάννη Αλέξανδρο Ιωαννίδη, ΑΠΕ-ΜΠΕ, κυρία Μαρία Αγραπίδου, entertainment news.gr, κυρία Κατερίνα Καραμπελα και κύριο Κώστα Μαντά, lifespeed.gr, κύριο Γιάννη Φραγκούλη, filmandtheter.gr, κύριο Παύλο Ανδριά, aylogyrosnews.gr, κυρία Δέσποινα Ηλιοπούλου, BestTV Καλαμάτας, κύριο Παναγιώτη Μήλα, cat is art, κυρία Δέσποινα Δημότση, Ermionida Magazine, κυρία Τζένη Κουκίδου, koukidaki.gr, κυρία Αγγελική Σπυροπούλου, Ionian TV, κυρία Κλεοπάτρα Μισαηλίδου, kostv.gr, κύριο Παναγιώτη Σκαπέτη, FM100 Λήμνου, κυρία Τασούλα Παπανικολάου, Alpha TV, Κωνσταντίνο Μαργαρίτη, Κανάλι 1 Πειραιά

Τα μέλη των επιτροπών των διαγωνισμών κυρία Μαίρη Βιδάλη, ηθοποιό, πρώην Αντιπεριφερειάρχη Πολιτισμού Αττικής, κύριο Μάνο

Πετούση, ηθοποιό, Αντιδήμαρχο πολιτισμού Χαιδαρίου, μέλος της Λέσχης Φίλων της Ε.Σ.Ε., κυρία Ελένη Καρασαββίδη, συγγραφέα/καθηγήτρια Πανεπιστημίου Ιωαννίνων, κύριο Νίκο Βερλέκη, ηθοποιό, κύριο Θοδωρή Προκοπίου, ηθοποιό, κύριο Γιώργο Κοντοπόδη, ηθοποιό, κυρία Ειρήνη Μακαρώνα, ηθοποιό, μέλος της Λέσχης Φίλων της Ε.Σ.Ε.,

και τα μέλη της Ε.Σ.Ε. που μετέσχον στις επιτροπές

Κώστα Παπαπέτρο, αντιπρόεδρο του Δ.Σ., Τζένη Κοσμίδου, γενική γραμματέα του Δ.Σ., Γιάννη Βολιώτη, μέλος του Δ.Σ., Θανάση Σκρουμπέλο, πρώην αντιπρόεδρο του Δ.Σ., Θάνο Τσάμπρα, πρώην γενικό γραμματέα του Δ.Σ., Γιάννη Ξανθόπουλο, Νίκο Σκουλά, Κλεοπάτρα Σβανά, Νατάσα Μποζίνη, Αλέξανδρο Μαυρόγιαννη και Αλμπέρτα Τσοπανάκη, πρώην μέλος του Δ.Σ..

Τους Αδαμάντιο Πετρίτση, σκηνοθέτη, μέλος της Ε.Σ.Ε., για τη σκηνοθετική επιμέλεια της κινηματογράφησης, Κωνσταντίνο Κρητικό, διευθυντή φωτογραφίας, μέλος της Λέσχης Φίλων της Ε.Σ.Ε., για τη διεύθυνση φωτογραφίας της κινηματογράφησης, Κωνσταντίνο Καρδακάρη, σκηνοθέτη, μέλος της Λέσχης Φίλων της Ε.Σ.Ε. για τη φωτογραφική κάλυψη, Χρήστο Πουσίνη, σκηνοθέτη, μέλος της Λέσχης Φίλων της Ε.Σ.Ε., για τους φωτισμούς θεάτρου και Σοφία Σαββίδου, ηθοποιό, μέλος της Λέσχης Φίλων της Ε.Σ.Ε., ηθοποιό, για τη φιλοξενία όλων μας.

Τα μέλη της Λέσχης Φίλων της Ε.Σ.Ε., ηθοποιούς, Ειρήνη Μακαρώνα, Χρήστο Σπανό, Μαρία Δρακοπούλου, Μάνο Τσιβιλή, Αναστασία Μούζουλα, Βιβιάννα Γιανούτσου και τη συγγραφέα Τάμι Μπούκια που μετέσχον, φιλικά, στα διαφημιστικά μηνύματα των διαγωνισμών.

Τέλος πολλές ευχαριστίες απευθύνω, εκ μέρους του Δ.Σ., προς το Υπουργείο Παιδείας και Θρησκευμάτων, τις Περιφέρειες Αττικής, Κεντρικής Μακεδονίας και Δυτικής Μακεδονίας, τους Δήμους Αγρινίου, Ακτίου Βόνιτσας, Αλεξανδρούπολης, Αμφίκλειας - Ελάτειας, Αμφιλοχίας, Ανατολικής Σάμου, Αργοστολίου, Άργους, Άρτας, Βέροιας, Βισαλτίας, Βόλου, Διρφύων-Μεσσαπίων, Δράμας, Δωδώνης, Έδεσσας, Ηρακλείου, Ηρακλείου Αττικής, Θέρμης, Θεσσαλονίκης, Ιωαννίνων, Καλαμάτας, Κοζάνης, Κομοτηνής, Κορδελιού-Ευόσμου,

Κορίνθου, Λάρισας, Λεβαδειάς, Λήμνου, Λοκρών, Δυτικής Μάνης, Μαραθώνος, Μεσολογγίου, Νάξου και Μικρών Κυκλάδων, Νάουσας, Νοτίου Πηλίου, Πάρου, Πάτρας, Πύργου, Σερρών, Σκύδρας, Σπάρτης, Τεμπών, Τήνου, Τρικάλων, Τρίπολης, Παλαιού Φαλήρου, Φλώρινας, Χαϊδαρίου, Χαλκίδας, Χανίων, Χερσονήσου, τα ΔΗ.ΠΕ. ΘΕ Βεροίας, Ιωαννίνων, Καλαμάτας, Κοζάνης, Κομοτηνής, Λάρισας, Πατρών, Σερρών, Τρικάλων, το ΔΙΚΑΔΙΜΕ, το Θεσσαλικό Θέατρο, το Δημοτικό Θέατρο Μαραθώνα και το ΠΟΑΚΕ.

Υ.Γ. Καίτοι Πρόεδρος συγγράφω, συντάσσω και επιμελούμαι όλα σχεδόν τα κείμενα της Ένωσης Σεναριογράφων Ελλάδος οπότε για λάθη και παραλείψεις παρακαλώ διαμαρτυρηθείτε, κοσμίως, σε εμένα.

Αλεξάνδρος Κακαβάς

Σεναριογράφος, σκηνοθέτης, παραγωγός
Πρόεδρος της Ένωσης Σεναριογράφων Ελλάδος

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ

της Τζένης Κοσμίδου, σεναριογράφου, ηθοποιού, συγγραφέα
Γενικής Γραμματέως της Ε.Σ.Ε.

Η Ένωση Σεναριογράφων Ελλάδος στην προσπάθεια της να προσφέρει μια δημιουργική πολιτιστική διέξοδο κατά τη διάρκεια της καραντίνας η οποία στέρησε τους δημιουργούς από τη δυνατότητα της καλλιτεχνικής έκφρασης, προκήρυξε τον 1ο Πανελλήνιο διαγωνισμό πρωτότυπων μονολόγων επί σκηνής. Τόσο το Υπουργείο Παιδείας και Θρησκευμάτων, όσο και η περιφέρεια Αττικής, αλλά και πλήθος άλλων περιφερειών και δήμων ανά την επικράτεια αγκάλιασαν και στήριξαν ένθερμα αυτό το εγχείρημα θέτοντας το υπό την αιγίδα τους.

Η ανταπόκριση των δημιουργών παρά τις δυσκολίες της σύγχρονης πραγματικότητας που είχαν επιβάλει στη χώρα μας τα μέτρα για τον περιορισμό της διασποράς του Covid 19 ήταν αληθινά εντυπωσιακή. Πλήθος δημιουργών από όλη την επικράτεια έλαβε μέρος στον διαγωνισμό οδηγώντας την Ένωση Σεναριογράφων Ελλάδος στην θέσπιση του ως ετήσιου. Φέτος λοιπόν πραγματοποιήθηκε ο 2ος Πανελλήνιος διαγωνισμός πρωτότυπου μονολόγου επί σκηνής με την υποστήριξη του θεάτρου Παραμυθίας. Η ανταπόκριση τόσο των φορέων, όσο και των δημιουργών ήταν και φέτος ένθερμη και πολυπληθής.

Η Ένωση Σεναριογράφων Ελλάδος μου έκανε τη μεγάλη τιμή να με ορίσει ως ένα εκ των τριών μελών της κριτικής επιτροπής των προκριματικών αγώνων του 2ου Πανελλήνιου διαγωνισμού πρωτότυπων μονολόγων επί σκηνής που έλαβαν χώρα στο θέατρο Παραμυθίας. Το γεγονός αυτό αποτέλεσε για μένα μια ξεχωριστή εμπειρία που χαρακτήρηκε ανεξίτηλα στη μνήμη και την καρδιά μου. Είναι αληθινά συγκινητικό να βλέπεις την προσπάθεια τόσων πολλών και εντελώς διαφορετικών δημιουργών να εκφράσουν τις καλλιτεχνικές τους ανησυχίες μέσα από ένα τόσο δύσκολο και απαιτητικό είδος σαν αυτό του θεατρικού μονολόγου.

Για να αντιληφθούμε τη σημαντικότητα, αλλά και τη δυσκολία αυτού του τόσο ξεχωριστού είδους θεάτρου θα πρέπει να ξεκινήσουμε κατά

την προσωπική μου άποψη από την ετυμολογία της λέξης θέατρο. Η λέξη θέατρο λοιπόν ετυμολογικά προέρχεται από το ρήμα θεώμαι, που σημαίνει βλέπω, παρατηρώ. Μέσα από ορισμένες συμβάσεις οι συντελεστές μιας θεατρικής παράστασης αναπαριστούν μπροστά σε κοινό με τη χρήση ηθοποιών που αλληλεπιδρούν μεταξύ τους με ποικίλους τρόπους μια σειρά γεγονότων δημιουργώντας μια μοναδική ιστορία.

Ο θεατρικός μονόλογος αποτελεί μια πρόκληση τόσο για τον συγγραφέα που καλείται να «χτίσει» ολόκληρη την ιστορία του γύρω από τον ένα και μοναδικό ερμηνευτή του, όσο και για τον ηθοποιό που εκτίθεται εντελώς μόνος στη θεατρική σκηνή με μόνο όπλο το ταλέντο, το σώμα και τον λόγο του τα οποία πρέπει να χρησιμοποιήσει με τέτοιο τρόπο ώστε να μπορέσει να δώσει ζωή στον λόγο του συγγραφέα και να μεταλαμπαδεύσει στο κοινό τα μηνύματα της ιστορίας του, αλλά και της οπτικής ματιάς του σκηνοθέτη. Η ερμηνεία ενός μονολόγου για να είναι άρτια ξεκινάει από την εξωτερική στιβάδα της ιστορίας και με το πέρασμα της ώρας προχωρά προς την αναλυτικότερη και βαθύτερη οπτική της ξεδιπλώνοντας στα μάτια του θεατή το δεύτερο και το τρίτο επίπεδο της με τέτοιους τρόπους ώστε να μπορεί να συντηρήσει αμείωτο το ενδιαφέρον του ως το τέλος.

Ο θεατρικός μονόλογος στο πέρασμα του χρόνου απέκτησε τη δική του υπόσταση φτάνοντας να αποτελεί σήμερα μια από τις πλέον σημαίνουσες εκδοχές της σύγχρονης θεατρικής γραφής. Πλήθος μελετητών θεωρούν ως πατέρα του θεατρικού μονολόγου τον Μπέκετ. Στη χώρα μας βλέπουμε έντονα την παρουσία και την εξέλιξη αυτού του τόσο ξεχωριστού θεατρικού είδους κυρίως στο μεταπολεμικό Ελληνικό θέατρο.

Σήμερα πλήθος δημιουργών επιλέγουν τον θεατρικό μονόλογο τόσο γιατί αποτελεί την ύψιστη καλλιτεχνική πρόκληση λόγω των ιδιαίτερων συνθηκών του, όσο και γιατί ο καλλιτεχνικός κόσμος έχοντας έρθει αντιμέτωπος με μια σειρά κρίσεων τα τελευταία χρόνια (οικονομική, υγειονομική, ενεργειακή) στρέφεται σε πιο οικονομικές λύσεις από πλευράς παραγωγής.

Έχοντας γράψει ως θεατρικός συγγραφέας, αλλά και ερμηνεύσει

ως ηθοποιός αρκετούς θεατρικούς μονολόγους μπορώ να πω πως τρέφω μια ιδιαίτερη αδυναμία για αυτό το τόσο ξεχωριστό θεατρικό είδος, αλλά και τους δημιουργούς που δεν διστάζουν να προκαλέσουν τον εαυτό τους μέσα από αυτό.

Στους προκριματικούς του 2ου Πανελληνίου διαγωνισμού πρωτότυπων μονολόγων επί σκηνής μου έκανε αληθινά μεγάλη εντύπωση τόσο το υψηλό επίπεδο της πλειονότητας των συμμετεχόντων, όσο και η ποικιλομορφία στα είδη, τα στυλ, τις οπτικές και τα μηνύματα των μονολόγων, αλλά και των ερμηνευτών. Το έργο της διαλογής των μονολόγων που θα έφταναν στους ημιτελικούς ήταν αληθινά δύσκολο τόσο για μένα, όσο και για τα υπόλοιπα μέλη της επιτροπής όταν βρεθήκαμε απέναντι σε τόσο υψηλής ποιότητας καλλιτεχνικές δημιουργίες.

Εύχομαι σε όλους τους συμμετέχοντες ανεξαιρέτως είτε κατάφεραν να προκριθούν στην ημιτελική φάση, είτε όχι να συνεχίζουν να δημιουργούν γιατί πραγματικά έχουν πολλά να προσφέρουν στο λαμπρό πολιτιστικό οικοδόμημα της τέχνης.

Κλείνοντας θέλω να ευχαριστήσω θερμά την Ένωση Σεναριογράφων Ελλάδος και τον πρόεδρο της κ. Αλέξανδρο Κακάβα για την τιμή που μου έκαναν ορίζοντας με μέλος της κριτικής επιτροπής, το θέατρο Παραμυθίας για την υπέροχη φιλοξενία του καθώς και τα άλλα δύο μέλη της επιτροπής των προκριματικών κ. Αλέξανδρο Μαυρόγιαννη και κ. Θεόδωρο Προκοπίου για την άψογη συνεργασία τους.

Τζένη Κοσμίδου

σεναριογράφος, ηθοποιός, συγγραφέας

Γενικής Γραμματέας της Ε.Σ.Ε.

ΠΕΡΙ ΜΟΝΟΛΟΓΩΝ

Μυρτιά

Μαρία Δρακοπούλου, ηθοποιός, μέλος
της Λέσχης Φίλων της Ε.Σ.Ε.

Η Μαρία Δρακοπούλου συνσκηνοθέτησε
με τον Αλέξανδρο Κακαβά και ερμήνευσε τον
μόνολογο “Μυρτιά” της Σουάιλας Τζαγνούν
Κωτάκη (1ο βραβείο Θεατρικού Διαγωνισμού
(30 σελίδων) Ένωσης Σεναριογράφων Ελλάδος
και Ιδρύματος Μιχάλης Κακογιάννης 2022)

Πόσο δύσκολο ή πόσο εύκολο είναι να γράφεις ένα θεατρικό έργο τρίπρακτο.

Πίστεψτε με είναι πολύ δύσκολο. Εξαιρετικά δύσκολο είναι να γράφεις κι έναν θεατρικό μονόλογο.

Εκτός του ότι πρέπει να ακολουθήσεις τους βασικούς κανόνες συγκεκριμένης γραφής με άξονα αναφορές κοινωνικές κι σημειολογικές, πρέπει να συνυπάρχει κι η αριστοτελική δομή.

Αναγνώριση, κάθαρση του ήρωα κι η λύση που δίνει ο θεατής ή ο υποκριτής ή ο ρόλος.

Η Μυρτιά είναι ένας μονόλογος που εκτός ότι ξεδιπλώνει στα μάτια μας μια ηρωίδα με τη βιογραφία της, τα παιδικά της χρόνια, τα βιώματα της, τις εμπειρίες της, τις σπουδές της, τον τρόπο ζωής της, τις σκέψεις της, την κοσμοθεωρία της που πολλές φορές αναιρείται απο την ίδια ή ανατρέπεται από τος καταστάσεις, μας δείχνει και τον διακαή της πόθο να γίνει μάνα.

Την αγάπη για το θαύμα της ζωής, την εγκυμοσύνη, αλλά και το φόβο της για το άγνωστο, για το αύριο.

Κάθε άνθρωπος είναι ένα σύμπαν όταν μέσα του γίνονται καθημερινές μάχες για το καλό και το κακό, για το σωστό και το λάθος, για τα πρέπει ή δεν πρέπει και τελικά πόσες φορές δεν έχουμε ανακαλύψει ότι έχουμε πολλούς εαυτούς.

Αυτός εξάλλου είναι και ο δρόμος προς την αυτογνωσία.

Η Μυρτιά παλεύει με τα θηρία μέσα της.

Προσπαθεί να τα οικειοποιηθεί ή να τα απορρίψει.

Νομοτελειακά γεγονότα όπως ο θάνατος της μάνας της την συγκλονίζουν. Και ποιος δεν ταρασσεται μπροστά σε ένα τέτοιο γεγονός.

Και προσπαθεί να ερμηνεύσει και να εκλογικεύσει το παράδοξο της ζωής.

Η απώλεια ενός γονέα και δη της μαμάς είναι η διακοπή με τον ομφάλιο λώρο.

Σπάει η αλυσίδα ή συνεχίζεται μέσα από τις μνήμες. Την κυτταρική, γονιδιακή και συναισθηματική.

Είναι έτοιμη να φέρει στον κόσμο ένα παιδί μιας όμορφης σχέσης και ξαφνικά χάνει το στήριγμα της.

Το σοκ μεγάλο για αυτή, για αυτό και αποβάλλει.

Απανωτά τα χτυπήματα της μοίρας. Καταραμένη σα λέγαν οι αρχαίοι.

Χάνει τη μάνα της από τροχαίο δυστύχημα, αποβάλλει και χάνει και το σύντροφο της από την προσωπική του απογοήτευση που δεν έγινε πατέρας.

Αυτός αποφασίζει να πει ένα βουβό αντίο και να ακολουθήσει την προσωπική του πορεία.

Είναι μόνη χωρίς αναφορές, χωρίς συγγενείς καθώς ήταν υιοθετημένη.

Μοιάζει με μια κουκίδα στον ωκεανό αλλά δεν γνωρίζει ουσιαστικά από που προέρχεται και ούτε καταλαβαίνει τον προορισμό της σε αυτή τη ζωή.

Και εδώ μπορούμε να δανειστούμε την φράση να ζεί κανείς ή να μη ζει και γιατί.

Μέγα υπαρξιακό ζήτημα άλυτο και αναπάντητο.

Αποφασίζει λοιπόν ξεπερνώντας τους Λαιστρυγόνες και τους Κύκλωπες να βρει την Ιθάκη της.

Να διανύσει το πέλαγος ή τον ωκεανό με βάρκα την ελπίδα.

Βρίσκει τη δύναμη να αγαπήσει ξανά τον εαυτό της, να τον παρατηρήσει, να τον περιεργαστεί, να τον διορθώσει.

Μέσα λοιπόν από την απόλυτη μοναξιά συνειδητοποιεί ότι ο μοναδικός συνοδοιπόρος σε αυτήν τη ζωή είναι ο εαυτός της.

Με αυτόν στυλοβάτη θα αρπάξει το τιμόνι και θα πορευθεί.

Ερχεται μια δεύτερη τυχαία εγκυμοσύνη και εδώ έχουμε το δεύτερο ερώτημα. Να κρατήσει αυτό το παιδί μέσα της ή όχι.

Οι ευθύνες, ο φόβος για μια δεύτερη άσχημη αναπάντεχη κατάσταση,

λειτουργεί ανασταλτικά μέσα της.

Προσπαθεί να δημιουργήσει αντίβαρα και προφάσεις για να το απορρίψει.

Έχει άλλωστε να υπηρετήσει μια καριέρα. Είναι μια επιτυχημένη δικηγόρος που μοιάζει να καταβροχθίζει τους αντιδίκους.

Και αυτό δεν είναι λύση.

Γιατί καταλαβαίνει ότι αυτή η ανθρωποφαγία η κοινωνική, η ψυχολογική δεν οδηγεί πουθενά.

Πάλι αδιέξοδα μέσα της, πάλι πόρτες κλειστές.

Άρα συνειδητοποιεί ότι πρέπει να σβήσει τον πίνακα και να ζωγραφίσει ένα καινούργιο έργο, να δημιουργήσει μια νέα τάξη πραγμάτων και συναισθημάτων μέσα απο αντιφάσεις και αναβολές το καταφέρνει.

Αρχίζει να ονειρεύεται.

Πολύ σημαντικό για έναν άνθρωπο να έχει όνειρα, στόχους, αισιοδοξία, ρομαντισμό.

Η ελπίδα εξάλλου πεθαίνει τελευταία.

Δεν είπαμε ότι είναι ελεύθερη μέσα της με την καζαντζακική άποψη δεν ελπίζω τίποτα, δεν φοβάμαι τίποτα...

Όχι δεν συμβαίνει αυτό. Είναι ένας ευαίσθητος άνθρωπος που θα ήθελε να είναι μια παραδοσιακή και κλασσική γυναίκα ως σύζυγος και μάνα.

Προσπάθησε να αντιμετωπίσει τη ζωή με κυνισμό, να μηδενίσει όλα τα συναισθήματα και τις αξίες αλλά δεν το άντεξε γιατί αυτός ο δρόμος δεν βοήθησε την ψυχή της.

Οπότε ξαναβρήκε μέσα της το μωρό σπουργιτάκι με όλα της τρυφερά συναισθήματα.

Στοργή, φροντίδα, καρτερικότητα και άλλα.

και να λοιπόν που θα γίνει μάνα και θα φέρει στον κόσμο ένα παιδί αγνώστου πατρός.

Σημασία έχει η συνέχεια της ζωής κάτι που αγνοούν οι άνθρωποι του σήμερα, στην ηθελημένη προσπάθεια να κόψουν τη ροή, αρνούνται και πετάνε παιδιά ή δεν προσπαθούν καν για γονημοποίηση.

Είναι συνειδητοποιημένη ως μάνα και έχει αποφασίσει να αναλάβει όλες τις ευθύνες και του πατέρα.

Επίσης θέλει να δείξει τον κόσμο στο παιδί της με όλα τα μονοπάτια.

Να του χτίσει την προσωπικότητα, να του σμιλέψει το χαρακτήρα, να το περιφρουρήσει από τους κινδύνους.

Αλλά και αυτή να σιγουρευτεί ότι είναι έτοιμο να σταθεί μέσα στον κόσμο και την κοινωνία, υπόσχετε ότι θα το αφήσει ελεύθερο να κυκλοφορήσει και να δηλώσει δυναμικά την παρουσία του, την ύπαρξη του.

Βέβαια αυτό ονειρεύεται κάθε γονιός αλλά πολλοί έχουν λάθος τρόπο. Δεν έχει σημασία.

Με αυτό το έργο δεν καλούμαστε να κάνουμε κοινωνική, πολιτική κριτική. Εδώ ανακαλύπτουμε την σπουδαιότητα της ζωής και της ύπαρξης.

Το ρήμα ΕΙΜΑΙ δεν επινοήθηκε τυχαία ή επιπόλαια στη γλώσσα μας. Σημαίνει τα πάντα.

Μυρτιά. Τι όμορφο όνομα.

Το όνομα ενός δέντρου.

Ισως του δέντρου της ζωής.

Έχει το Μ. Το Υ. Το Ρ. Το Τ. Το Ι. Το Α.

Τόσα γράμματα με τόση ιστορία και παρελθόν.

Ας αφουγκραστούμε λοιπόν την ηρωίδα τούτη και ας νοιώσουμε η κάθε γυναίκα μέσα της ως Μυρτιά.

Και κατ' επέκτασιν ως μάνα Μυρτιά.

Το κύριο επάγγελμα μας τελικά είναι η γυναίκα.

Ο κύριος ρόλος μας η μάνα.

Αγαπάμε το φύλο μας, αγαπάμε τη φύση μας και αποδεχόμαστε τους συμπαντικούς νόμους.

Μια Μυρτιά ας υπάρχει σε ένα από τα παράθυρα του μυαλού μας.

Σκέψεις πάνω στο μονολογικό κείμενο

Αλέξανδρος Μαυρόγιαννης, σεναριογράφος,
σκηνοθέτης, ηθοποιός, μέλος της Ε.Σ.Ε.

Ένα από τα βασικά είδη του θεατρικού κειμένου, είναι αυτό του θεατρικού μονολόγου. Το συγκεκριμένο είδος εμπεριέχεται, εν μέρει, σε όλα τα θεατρικά είδη, σε κείμενα που σώζονται από την αρχαιότητα ως σήμερα.

Συνήθως, από τα πιο δυνατά σημεία ενός θεατρικού έργου, θεωρούνται τα μονολογικά, είτε ως απόρροια μιας διαλογικής σκηνής, είτε ως εσωτερικός μονόλογος, ο οποίος εξωτερικεύεται από κάποιον χαρακτήρα του έργου.

Υπάρχουν όμως και θεατρικά έργα που είναι αυτούσιοι θεατρικοί μονόλογοι, για έναν μόνο χαρακτήρα, οι οποίοι ερμηνεύονται από έναν μόνο ηθοποιό.

Αυτά τα κείμενα, μπορούν εύκολα να παρουσιαστούν σε μια θεατρική σκηνή και στην πιο “φθηνή παραγωγή” τους, να χρειάζονται έναν ηθοποιό, ο οποίος μπορεί να αυτο-σκηνοθετείται και να είναι συγγραφέας του μονολόγου, σε ένα Black box, χωρίς σκηνικό ή κουστούμι. Μια τέτοια παραγωγή έχει μηδαμινό κόστος, αλλά και αμφισβητήσιμα αισθητικά αποτελέσματα.

Η δυσκολία, όμως, στο ανέβασμα ενός επιτυχημένου μονολόγου, είναι ότι αυτός, ο ένας και μοναδικός ηθοποιός, ο οποίος είναι μόνος στη σκηνή, πρέπει να ερμηνεύσει ένα τουλάχιστον ενδιαφέρον και καλογραμμένο κείμενο, με τέτοιο τρόπο, ώστε να κρατήσει αμείωτο το ενδιαφέρον του θεατή, μέχρι το τέλος της παράστασης. Για την επιτυχία μιας μονολογικής παράστασης, δεν αρκεί μόνο το καλό κείμενο, ή μια ενδιαφέρουσα σκηνοθετική προσέγγιση, καθώς το μεγαλύτερο βάρος πέφτει στην ερμηνεία του ηθοποιού και την επικοινωνιακή του δεινότητα με το κοινό. Για αυτό πολλές μονολογικές παραστάσεις θεωρούνται master class ερμηνείας, όπου ένας ηθοποιός αναδεικνύει με τον καλύτερο τρόπο τις υποκριτικές του ικανότητες.

Ως ηθοποιός, έχοντας ερμηνεύσει μονολόγους, πάντα με διαπερνούσε ένα τεράστιο αίσθημα ευθύνης, αυτό του να “σηκώνεις” μία ολόκληρη παράσταση μόνος σου. Ό,τι και να συμβεί, εσύ είσαι αποκλειστικά υπεύθυνος της επιτυχίας, της μετριότητας ή της αποτυχίας μιας παράστασης. Οφείλεις, όπως πάντα, να είσαι πολύ

συγκεντρωμένος, ιδιαίτερα όταν δεν έχεις κανέναν άλλο δίπλα σου να στηριχτείς ερμηνευτικά και η ενέργειά σου πρέπει να είναι σε τέτοιο υψηλό επίπεδο, ώστε να καταφέρεις να επικοινωνήσεις στο μέγιστο δυνατό βαθμό με το κοινό. Νιώθεις γυμνός στη σκηνή, σαν να εξετάζεσαι κατά κάποιο τρόπο κάτω από ένα μικροσκόπιο, όπου τόσο τα προτερήματα, όσο και τα μειονεκτήματα που μπορεί να έχεις ως ερμηνευτής, μεγενθύνονται στα μάτια των θεατών. Ο τρόπος εκφοράς του λόγου, ο τόνος της φωνής, το ερμηνευτικό ύφος, καθώς και η κινησιολογία του σώματος, πρέπει να διακρίνονται από μια αμεσότητα και φυσικότητα, χωρίς “τερτίπια” που κάνουν τον χαρακτήρα λιγότερο αληθοφανή. Οφείλεις να μην αποσπάσαι από τίποτα και να καταφέρεις να εξωτερικεύσεις, μέσω της ερμηνείας σου, ειλικρινή συναισθήματα, τα οποία θα συγκινήσουν πραγματικά το κοινό που βρίσκεται απέναντι σου.

Αλλά και ως ο συγγραφέας μονολόγων, πρέπει να γνωρίζω πολύ καλά πως να χειραγωγώ τον λόγο, με τέτοιο τρόπο, ώστε το κοινό να μην είναι απλά παθητικός δέκτης. Μία από τις τεχνικές είναι ότι τα γεγονότα εξιστορούνται από τον χαρακτήρα σε πρώτο πρόσωπο και η παρουσίαση της ιστορίας γίνεται με τρόπο υποκειμενικό, σε ένα εντελώς προσωπικό επίπεδο. Με αυτό τον τρόπο δημιουργείται ένας χαρακτήρας που δε λέει απλά μια ιστορία, αλλά εξομολογεί το προσωπικό του βίωμα, αποτελεί μια προσωπική μαρτυρία, που προσδίδει στον λόγο προσωπικό τόνο. Η πλοκή χτίζεται αποκλειστικά από τα λεγόμενα του χαρακτήρα, από αλήθειες ή ψέματα που μόνο αυτός γνωρίζει και καθοδηγεί την ιστορία σε οποιαδήποτε κατεύθυνση αυτός επιθυμεί. Μπορεί να έχουμε λεπτομερείς περιγραφές προσώπων, καταστάσεων, αντικειμένων, ενώ ταυτόχρονα ελλειπτική και αφαιρετική παρουσίαση άλλων. Η αφήγηση μπορεί ακόμα να περνά από τον κόσμο του πραγματικού, σε αυτόν του φανταστικού, μέσω εξωπραγματικών και σουρεαλιστικών καταστάσεων. Ο χαρακτήρας μιλά και έρχεται σε συμφωνία ή σύγκρουση με φανταστικά πρόσωπα, υπαρκτά του παρελθόντος, που τα βλέπει “ζωντανά” μπροστά του ή σχολιάζει τα δρώμενα και αναπτύσσει έναν ρητορικό διάλογο με το ίδιο το κοινό. Μέσω αυτών των πρακτικών, ο θεατής καλείται να συμπληρώσει τα κενά αυτής

της ιδιότυπης προσωπικότητας και να αντιληφθεί καλύτερα το χαρακτήρα.

Σε ένα μονολογικό κείμενο, ως συγγραφέας, οφείλω να δημιουργήσω έναν χαρακτήρα, ο οποίος πρέπει να έχει κάποια κοινά σημεία επαφής με τους θεατές, αλλά ταυτόχρονα να μην είναι βαρετός και ακόμα και αν είναι αντίθετος ως προς την κοινή ηθική ή να τείνει προς αρνητικά πρότυπα, να έχει σημεία που τον κάνουν συμπαθή, έτσι ώστε το κοινό να μπορεί και να θέλει να ακούσει την ιστορία του, να ταυτιστεί μαζί του. Τόσο η γλώσσα του κειμένου, όσο και η ερμηνεία του ηθοποιού, οφείλουν να χαρακτηρίζονται από την αμεσότητα. Ο θεατής βρίσκεται εκεί για να ακούσει μια ιστορία, σαν μια εκμυστήρευση, που κάνει ο χαρακτήρας επί σκηνής, σαν να υπάρχει μεταξύ τους μια άγραφη συμφωνία εμπιστοσύνης, όπως ψυχολόγου και ασθενή. Ο χαρακτήρας προσφέρει τις εσωτερικές σκέψεις του στο κοινό που τον παρακολουθεί, όχι μόνο τις συνειδητές, αλλά και τις ασυνειδητές. Μιλά όπως μιλούμε και εμείς στην καθημερινότητά μας με τον εαυτό μας. Η ροή των σκέψεων μας είναι συνειρμική και έχουμε ταυτόχρονη προβολή από αναμνήσεις, συναισθήματα και εικόνες.

Η ψυχολόγος Kristeen Cherney, Ph.D., αναφέρει για τον εσωτερικό μονόλογο που όλοι κάνουμε στη ζωή μας: “Ο εσωτερικός σας μονόλογος είναι το αποτέλεσμα ορισμένων εγκεφαλικών μηχανισμών που σας κάνουν να “ακούτε” τον εαυτό σας να μιλάει στο κεφάλι σας χωρίς να μιλάτε πραγματικά και να σχηματίζετε ήχους, και παρόλο που είναι ένα συνηθισμένο φαινόμενο, δεν τον βιώνουν όλοι. Υπάρχουν πολλά που οι ερευνητές δεν έχουν ακόμη αποκαλύψει σχετικά με το γιατί κάποιοι άνθρωποι “ακούνε” συχνά μια εσωτερική φωνή και τι σημαίνει. Πιστεύεται ότι ελέγχεται εν μέρει από τη συνακόλουθη εκφόρτιση (corollary discharge), ένα είδος εγκεφαλικού σήματος. Σας βοηθά να διακρίνετε μεταξύ διαφορετικών τύπων αισθητηριακών εμπειριών, όπως αυτές που δημιουργούνται εσωτερικά ή εξωτερικά. Μπορεί να σας βοηθήσει να ακούσετε τη δική σας φωνή, ενώ ακυρώνει άλλα εξωτερικά ερεθίσματα. Μπορεί επίσης να σας βοηθήσει να οργανώσετε τις σκέψεις σας κατά τις στιγμές που δεν μπορείτε να μιλήσετε φωναχτά. Μπορεί να θέτετε στον εαυτό

σας ερωτήσεις και να επεξεργάζεστε τις απαντήσεις ως μια μορφή επίλυσης προβλημάτων.” (ιατρική αναθεώρηση άρθρου Debra Rose Wilson, Ph.D., MSN, RN, IBCLC, AHN-BC, CHT, μετάφραση Ευδοξία Νταλαγιάννη)

Ως συγγραφέας, για να δώσω ζωντάνια και έμφαση στον μονόλογο, κάνω χρήση τόσο του ευθύ, όσο και του πλάγιου λόγου. Συνδυάζω σε ένα πρόσωπο τη φωνή του αφηγητή και του χαρακτήρα, “μπερδεύοντας” και τις δύο συνεχώς μεταξύ τους, μέχρι που γίνονται μία. Έχουμε έτσι, μια μικτή, πολλαπλή αφήγηση, άλλοτε προσωπική, υποκειμενική, άλλοτε ψυχρή, αντικειμενική, με χρονικές ασάθειες, με πισωγυρίσματα ή άλματα στον χρόνο. Ο χαρακτήρας δε μιλά μόνο με τη δική του γλώσσα, αλλά κάνει και μιμήσεις άλλων προσώπων, μπορεί να παρατηρεί, να κάνει αυτοκριτική, να εκθειάζει και ταυτόχρονα να αποδομεί τον χαρακτήρα του, να αποστασιοποιείται. Τα λεγόμενα του χαρακτήρα κατά κύριο λόγο είναι υποκειμενικά και στην πορεία μπορεί να τα αμφισβητήσει ή και να τα διαγράψει και να ξαναχτίσει την ιστορία από την αρχή, να την τοποθετήσει σε μια άλλη παράλληλη δράση, ή να χρησιμοποιήσει την εγκιβωτισμένη αφήγηση, μια αφήγηση που τοποθετείται στο εσωτερικό μιας άλλης. Όλα αυτά κάνουν τον θεατή όχι μόνο να παρακολουθεί, αλλά και να συμμετάσχει συγκινησιακά στα δρώμενα.

Η ιστορία του χαρακτήρα, δεν είναι μια απλή αφήγηση με αρχή, μέση και τέλος. Είναι μια αρκετά δαιδαλώδης κατασκευή, όπως και οι συνειρμικές αναμνήσεις του κάθε ανθρώπου. Δεν ακολουθεί πάντα μια γραμμική κατεύθυνση. Πρόκειται για έναν εσωτερικό διάλογο, ο οποίος ανακατεύει χρονικές στιγμές, το τώρα, το χτες, το μέλλον και αναβιώνει συναισθηματικές διακυμάνσεις, που μπορεί να έχουν προέλθει από φανταστικούς διαλόγους και πραγματικά τραύματα. Ο λόγος πρέπει να διατυπώνεται αυτόματα, σαν να γεννιέται εκείνη ακριβώς την ώρα, όπου ακόμα και η ασυνέχεια του, του προσδίδει την αίσθηση της αλήθειας.

Η ιστορία δε χρειάζεται να ξεκινά από την αρχή, μπορεί να είναι *In medias res* (στο μέσο των πραγμάτων), με αναχρονισμούς, αναδρομές, πρόδρομες αφηγήσεις, παρεκβάσεις και προϊδεασμούς,

που κρατούν αμείωτο το ενδιαφέρον του θεατή. Κατά τη σκηνοθεσία μονολογικών κειμένων, η σχέση σκηνοθέτη και ηθοποιού είναι ακόμα πιο στενή. Ο σκηνοθέτης οφείλει να κάνει ό,τι είναι δυνατό, για να αισθανθεί ο ηθοποιός ασφαλής και προστατευμένος, ώστε να δώσει με τη σειρά του το καλύτερο ερμηνευτικό αποτέλεσμα. Η σκηνοθετική προσέγγιση εξαρτάται ανάλογα με τα τεχνολογικά μέσα που κάποιος διαθέτει, αλλά και ανάλογα με το κοινό και το σκηνικό χώρο στο οποίο η παράσταση παρουσιάζεται. Σε ένα κοινό πιο “ώριμο”, μπορούν να γίνουν σκηνοθετικές παρεμβάσεις ώστε να εξυπηρετηθεί ο μονόλογος σε ένα διαφορετικό επίπεδο. Οι σκηνοθετικές προσεγγίσεις που έχω χρησιμοποιήσει, ανάλογα με την έμπνευσή μου από το μονολογικό κείμενο, είναι πολλές: Να χρησιμοποιηθούν περισσότεροι από έναν ηθοποιό, που θα ερμηνεύσουν έναν συγκεκριμένο χαρακτήρα σε διαφορετικές ηλικίες, ένας άντρας και μία γυναίκα μπορεί να ερμηνεύσουν την ανδρική και τη θηλυκή πλευρά ενός ρόλου, ένας ηθοποιός να πλαισιώνεται πάνω στη σκηνή από πολλούς άλλους οι οποίοι είναι βουβοί. Ο μονόλογος να είναι προηχογραφημένος και οι ερμηνευτές πάνω στη σκηνή να εκτελούν σωματικό θέατρο ή κάποια χορογραφία. Να υπάρχει βίντεο προτζέκτορας, όπου ο μονόλογος μοιράζεται ανάμεσα στο ζωντανό ηθοποιό και τη βίντεο προβολή, ή ακόμα να χρησιμοποιηθούν τεχνολογίες βίρτσουαλ ριάλιτι. Οι δυνατότητες παρουσίασης και επεξεργασίας ενός μονολογικού κειμένου, είναι πλέον άπειρες, αρκεί να δείχνουμε πάντα σεβασμό απέναντι στο κείμενο και το κοινό που θα παρακολουθήσει την παράσταση.

Δεν είναι τυχαίο, ότι ο μονόλογος εξακολουθεί να είναι ένα από τα αγαπημένα κείμενα, σκηνοθετών, ηθοποιών και θεατών. Η αμεσότητα αυτών των παραστάσεων, συγκινεί το κοινό σε πολλά επίπεδα, το φέρνουν κοντά στη δική του συναισθηματική ταύτιση και την εξερεύνηση προσωπικών βιωμάτων.

Θεατρικοί διαγωνισμοί της Ένωσης Σεναριογράφων Ελλάδος

Κλεοπάτρα Σβανά, σεναριογράφος,
σκηνοθέτης, μέλος της Ε.Σ.Ε.

Έπειτα από το θεσμό του διαγωνισμού σεναρίου όπου υπάρχει εδώ και 10 χρόνια η ένωση Σεναριογράφων Ελλάδος δημιούργησε τον διαγωνισμό θεατρικού έργου.

Αρχικά νέοι και νέες έστελναν τα θεατρικά τους έργα με προϋπόθεση να προκριθούν για το γραπτό τους. Πολύ σύντομα όμως το έπαθλο ήταν να γίνει θεατρική παράσταση το έργο το οποίο προκρίθηκε.

Είχα την εμπειρία να σκηνοθετήσω το πρώτο θεατρικό αναλόγιο. Το βραβευθέν έργο του 2021 “Κρέμα Νυκτός” το οποίο κατάφερε να δει το φως της σκηνής υπό τη μορφή αναλογίου. Εκεί κατεύθυνα τους ηθοποιούς με βάση την σκηνοθετική μου εμπειρία. Το ίδιο το έργο καθώς ήταν κωμωδία είχε από μόνο του την γρηγοράδα και το ρυθμό που χρειάζεται για να δημιουργήσει ευχάριστη ατμόσφαιρα. Άλλωστε το έργο βγήκε πρώτο. Η προετοιμασία ήταν δύσκολη αρχικά λόγω των πολλών ατόμων που συμμετείχαν και αυτό χρειαζόταν έναν προγραμματισμό όσον αφορά στις πρόβες. Από την άλλη η εργασία του καθενός και το ιδιαίτερο πρόγραμμα μας, μας ανάγκασε να κάνουμε και διαδικτυακές πρόβες αλλά και δια ζώσης. Αν αυτό γινόταν παράσταση κανονική με κοστούμια κίνηση, κλπ. θα χρειαζόταν ο διπλός χρόνος προετοιμασίας.

Παρ’ όλα αυτά βρίσκαμε χρόνο και οι πρόβες μετατρέπονταν σε ευχάριστες ώρες δημιουργίας και ενθουσιασμού. Αδημονούσαμε να έρθει η ώρα όπου το αποτέλεσμα των προβών θα παρουσιαστεί επί σκηνής.

Ως σκηνοθέτης το θεατρικό αναλόγιο το θεώρησα ευκολότερο από την πλήρη παράσταση γιατί θα είχε το μισό χρόνο προετοιμασίας. Παρά ταύτα είχε και αυτό τις δυσκολίες του, γιατί οι ηθοποιοί μας είχαν και διπλούς ρόλους στην ανάγνωση, οπότε έπρεπε να δημιουργήσουν δυο διαφορετικούς χαρακτήρες μεταξύ τους και αυτό να γίνει αντιληπτό από το κοινό.

Η διαδικασία αυτή βέβαια ήταν και διασκεδαστική, για να βρούμε τα μοτίβα που τελικά χρησιμοποιήσαμε. Κυρίως όμως ήταν δημιουργική. Δημιουργήσαμε μία ομάδα από ηθοποιούς που έκατσαν σε ένα τραπέζι και διάβασαν το κείμενο των δύο κυριών που βραβεύτηκαν οι οποίες ήταν ερασιτέχνιδες συγγραφείς. Παρ’ όλα αυτά δημιούργησαν

ένα έμμετρο 15σύλλαβο που είχε και αυτό τη γοητεία του.

Προσωπικά με χαροποιεί να εργάζομαι στο θέατρο και απ' όσο αντιλαμβάνομαι πολύς είναι ο κόσμος που του αρέσει το θέατρο. Γι' αυτό δοκιμάζει την τύχη του στο να γράψει. Έτσι δημιουργήθηκε και ο διαγωνισμός και γι' αυτό επαγγελματίες και μη έστειλαν τα κείμενά τους που με πολύ μεράκι κάθισαν και έγραψαν.

Το επίπεδο του διαγωνισμού δεν σημαίνει ότι είναι υψηλό επειδή έχει πολλές συμμετοχές, όμως βλέπεις ότι η λαχτάρα του κόσμου να εκφραστεί και να δημιουργήσει είναι μεγάλη. Αυτό κατάφερε η Ένωση Σεναριογράφων Ελλάδος. Να ξεκλειδώσει τον απλό κόσμο και να τον παρακινήσει να ασχοληθεί με κάτι που τον διασκεδάζει ή του αρέσει με σκοπό τη βράβευση. Ο στόχος δεν ήταν για όλους το ίδιο, ούτε και έφτασαν όλοι στον τελικό σταθμό. Δοκίμασαν όμως και προσπάθησαν.

Ο θεατρικός διαγωνισμός μας ένωσε ας πούμε γιατί μας έκανε να διαβάσουμε τις σκέψεις και τα κείμενα ανθρώπων που δεν γνωρίζουμε και επικοινωνήσαμε έστω με αυτόν τον τρόπο μαζί τους.

Εκείνοι εκτέθηκαν και πήραν το ρίσκο να δοκιμάσουν την τύχη τους για κάτι που ίσως δεν είχαν ξανακάνει. Και αυτοί που το είχαν ξανακάνει θέλησαν να προοδεύσουν και να ξεπεράσουν τον προηγούμενο στόχο τους.

Έτσι με τα χρόνια ο διαγωνισμός αυτός έγινε σταθερός παρ' ότι είμαστε ένωση σεναριογράφων και όχι εταιρεία θεατρικών συγγραφέων.

Οι διαφορές ανάμεσα στο θεατρικό κείμενο και το σενάριο είναι τεράστιες. Αλλά οι Έλληνες και οι Κύπριοι έγραψαν και γράφουν και δοκιμάζουν κάθε χρόνο τις δυνάμεις τους.

Η αλήθεια είναι ότι δεν υπάρχει σταθερά κάθε χρόνο ένας θεατρικός διαγωνισμός. Υπήρχαν κατά καιρούς και ο κρατικός διαγωνισμός κάποτε που η τύχη του αγνοείται. Η ένωση σταθερά στηρίζει το διαγωνισμό και προχωρά μπροστά εδώ και 7 έτη.

Έτσι λοιπόν τα χρόνια πέρασαν και κάτι νέο δημιουργήθηκε! Ο διαγωνισμός θεατρικού μονολόγου επί σκηνής.

Αυτό πάλι είναι ένα καινούριο στοιχείο, μια καινοτομία που η Ένωση σεναριογράφων έχει τη χαρά να πρωτοστατήσει δημιουργώντας κάτι που δεν είχε ξαναυπάρξει ως τώρα ως διαγωνισμός.

Σε αυτό το νέο διαγωνισμό που δημιουργήθηκε, αξιολογείται το έργο ως κείμενο αλλά και η παρουσίαση του μονολόγου επί σκηνής από κάποιον ηθοποιό.

Σε αυτή την περίπτωση πολλοί συγγραφείς ερμήνευαν οι ίδιοι τα έργα τους χωρίς να είναι ηθοποιοί.

Στο θεατρικό διαγωνισμό μονολόγων επί σκηνής που είναι η δεύτερη χρονιά που πραγματοποιήθηκε γνώρισα αρκετούς ανθρώπους επαγγελματίες και ερασιτέχνες από όλη την Ελλάδα.

Η επαρχία διψάει για τέχνη και να εκφραστεί ενώ η Αθήνα βρίθει από ηθοποιούς και καλλιτέχνες κάθε λογής που διψούν επίσης να παρουσιάσουν την τέχνη τους επί σκηνής.

Συμμετείχα ως προκριματική επιτροπή την πρώτη χρονιά και είδα πάρα πολλά έργα. Μου έκανε εντύπωση πως γιατροί και δικηγόροι θέλησαν να συμμετάσχουν σε ένα τέτοιο διαγωνισμό έχοντας ενθουσιασμό μικρού παιδιού. Και η αλήθεια είναι ότι τα έργα τους ήταν και αρκετά ενδιαφέροντα.

Οι άνθρωποι αυτοί που βιώνουν την πραγματικότητα αλλιώς και μέσα από τις δικές τους εργασίες θέλησαν να εισχωρήσουν έστω και ερασιτεχνικά στο χώρο της τέχνης, της συγγραφής και της υποκριτικής μόνο και μόνο για να δώσουν μια νότα στην ζωή τους αλλά και για να δοκιμάσουν το κάτι διαφορετικό από την ρουτίνα τους.

Είδα με ιδιαίτερη συμπάθεια αυτούς τους ανθρώπους και τους θεωρώ αξιόλογους για την προσωπική τους πορεία στην επιστήμη τους αλλά και στην ενασχόλησή τους με την τέχνη.

Σε αυτό το σημείο είναι που είδα και ανθρώπους μεγαλύτερης ηλικίας που θέλησαν να καταγράψουν τις εμπειρίες της ζωής τους στο χαρτί. Παιδιά σχολείου που είχαν το όνειρο να σταδιοδρομήσουν στο μέλλον σε αυτό το χώρο. Νεότερους ηθοποιούς αλλά και φτασμένους που υπηρέτησαν το κείμενο κάποιου φίλου.

Ήμουν αμερόληπτη και όσο αυστηρή χρειαζόταν και οι κουβέντες που απαγορεύονταν εντός της αίθουσας ίσως να προσπαθούσαν να ξεπηδήσουν εκτός της αίθουσας.

Ασχολούμαι με το θέατρο και διαβάζω θέατρο σχεδόν 30 χρόνια. Οι άνθρωποι αυτοί θέλησαν να μάθουν πράγματα από την διαδικασία αυτή και από την μικρή τους ενασχόληση με το θέατρο.

Ο ξεχωριστός διαγωνισμός μονολόγων επί σκηνής που για δεύτερη φορά οργάνωσε φέτος η Ένωση σεναριογράφων Ελλάδος μου έδωσε την ευκαιρία να συμμετάσχω στην τελική επιτροπή τον Ιούνιο του 2023.

Αυτό κι αν ήταν εμπειρία. Είδα μπροστά μου έργα που κονταροχτυπήθηκαν μεταξύ άλλων και ήρθαν να ξαναπαρουσιαστούν μπροστά μας για να επιλέξουμε το καλύτερο.

Ήταν ένας ζωντανός οργανισμός που σπαρταρούσε μπροστά μας. Οι ηθοποιοί και συγγραφείς παρακολούθησαν μαζί μας τα έργα τους και αφού παρουσιάστηκαν όλα κληθήκαμε ως επιτροπή να επιλέξουμε.

Ήταν ευτυχώς μια εύκολη απόφαση και συμφωνήσαμε ομόφωνα στο ποιος θα πάρει το πρώτο βραβείο.

Αυτό δεν έχει ξανασυμβεί θαρρώ. Να βραβεύεις επί τόπου τους διαγωνιζόμενους. Και δεν μιλάμε για έναν διαγωνισμό τραγουδιού, στίχου ή ποίησης ή κάποιας άλλης δεξιότητας. Μιλάμε για έναν θεατρικό μονόλογο 15 λεπτών επί σκηνής που πρέπει να αποφασίσεις αν σου άρεσε ή όχι και γιατί, μεταξύ άλλων 10 έργων περίπου.

Το θέατρο γεννιέται και πεθαίνει την ίδια στιγμή. Την ώρα που παίζεται ένα έργο πάνω στη σκηνή είναι ζωντανό. Όταν είναι μόνο στο χαρτί δεν έχει καμία ζωή. Αυτή είναι η μαγεία του θεάτρου. Αυτή είναι η μυσταγωγία του κειμένου που ξεπηδά από το χαρτί και μεταμορφώνεται πάνω στο σανίδι από ηθοποιούς και εκτελεστές. Και αυτός ο πρωτότυπος διαγωνισμός είναι μια ιδέα της Ένωσης Σεναριογράφων Ελλάδος.

Μόνο χαρούμενη μπορεί να με κάνει αυτή η συνάντηση με τους ανθρώπους. Η γέννηση του κάθε θεατρικού κειμένου που ζωντανεύει

στη σκηνή.

Είναι χαρά και διασκέδαση ταυτόχρονα να μετάσχεις σε τέτοιες δράσεις και τέτοιες ενέργειες.

Παράλληλα με τη δουλειά μου πάντα συμμετάσχω σε κάθε δράση της Ένωσης σεναριογράφων Ελλάδος γιατί με κάνει και μένα καλύτερο άνθρωπο. Μου προσφέρει εμπειρίες και με εξελίσσει επαγγελματικά.

Είμαι ανοιχτή σε κάθε νέα πρόταση και περιμένω να συνεχίσουμε τις θεατρικές δράσεις μας.

Αυτό μας ενώνει με άλλους καλλιτέχνες και μας ωθεί στο να ανταλλάσσουμε απόψεις και να προοδεύουμε ως επαγγελματίες.

Χαρά μου να είμαι μέλος κάθε θεατρικής, συγγραφικής ή οποιασδήποτε άλλης δραστηριότητας.

Αναμένουμε όλοι τη συνέχεια και τα επόμενα χρόνια που θα γεννηθούν σίγουρα σπουδαία πράγματα μέσα από αυτούς τους διαγωνισμούς.

Θεατρικοί μονόλογοι

Νίκος Σκουλάς, σεναριογράφος, σκηνοθέτης,
ηθοποιός, μέλος της Ε.Σ.Ε.

Οι θεατρικοί μονόλογοι αποτελούν αναπόσπαστο κομμάτι του σύγχρονου θεάτρου και συνεπαίρουν κοινό και δημιουργούς, από τις αρχές του 20ου αιώνα μέχρι τις μέρες μας. Από την “Ανθρώπινη φωνή” του Ζαν Κοκτώ και την “Εβραία” του Μπρεχτ, μέχρι το “Ημερολόγιο ενός τρελού” του Νικολάι Γκόγκολ, ή τη “Δεσποινίς Μαργαρίτα” του Ρομπέρτο Αταίντε και τον “Επικήδειο” ή το “Αυτός και το παντελόνι του”, του δικού μας Ιάκωβου Καμπανέλλη - για να αναφέρουμε μερικούς από τους πιο πολυπαιγμένους - οι θεατρικοί μονόλογοι αποτελούν πρόκληση για κάθε ηθοποιό και σκηνοθέτη που επιχειρεί να τους ανεβάσει στο θέατρο. Με την εξέλιξη του θεάτρου και γενικότερα των παραστατικών τεχνών, οι μονόλογοι που παρουσιάζονται κάθε χρόνο, σε κάθε γωνιά της Γης, δεν έχουν πλέον την πατροπαράδοτη μορφή που έχουμε στο μυαλό μας. Ο αυτοσχεδιασμός επί σκηνής και η διάδραση με το κοινό, αποτελούν μέρος της πρωτοτυπίας των θεατρικών μονολόγων, ενώ ταυτόχρονα με την μεγάλη διάδοση του stand up performance, μπορούν να είναι μια μίξη από αυτά τα δύο είδη.

Πως όμως ένας σκηνοθέτης ή ένας ηθοποιός πρέπει να αντιμετωπίζουν ένα θεατρικό μονόλογο; Ποιες είναι οι ιδιαιτερότητες του και οι διαφορές του με ένα θεατρικό έργο με διαλόγους; Η απάντηση σε πρώτη φάση είναι απλή και σύντομη. Θα πρέπει να αντιμετωπίζεται και να παρουσιάζεται σαν ένα διαλογικό θεατρικό έργο, με αρχή, μέση, τέλος με τη διαφορά ότι η δραματουργία του, η πλοκή του, είναι η εσωτερική πορεία του ήρωα/ηρωίδας προς την “κάθαρση” (ή όχι), είναι ένα μεγάλο ταξίδι της ανάπτυξης του χαρακτήρα του ήρωα/ηρωίδας, που τα εξωτερικά ή εσωτερικά γεγονότα τον αναγκάζουν να κάνει.

Αυτό το ταξίδι όμως είναι γραμμένο για έναν “ταξιδιώτη”. Που με τη σειρά του πρέπει να συμπαρασύρει το κοινό μαζί του, να το πάρει από το χέρι και ανάγλυφα να του χαρίσει μία ώρα (τουλάχιστον) μαγείας πάνω στη σκηνή, να μπορέσει να ξυπνήσει την “ενσυναίσθηση” του θεατή, να τον κάνει να νιώσει μια είδους ταύτιση με τον/την ήρωα/ηρωίδα για να μπορέσει όλη αυτή η προσπάθεια να αποτελέσει μια “ψυχαγωγία” για το κοινό. Αυτό το έργο είναι φυσικά πρώτα από όλα, μια τεράστια πρόκληση για το συγγραφέα ενός μονολόγου.

Το θέμα, η πρωτοτυπία, η πλοκή όλα παίζουν το ρόλο τους για ένα πετυχημένο αποτέλεσμα, που όμως θα είναι απλά λόγια σε ένα χαρτί αν δε βρεθούν οι κατάλληλοι συντελεστές να το παρουσιάσουν στη θεατρική σκηνή.

Ο ηθοποιός, λοιπόν, που αναλαμβάνει μία τόσο δύσκολη αποστολή, πρέπει να έχει αναπτύξει σε πολύ υψηλό βαθμό τα εκφραστικά του μέσα. Γιατί σε έναν μονόλογο δεν υπάρχουν άλλοι ηθοποιοί ώστε να μπορέσεις να στηριχτείς πάνω τους (ίσως και καμιά φορά να ‘κρυφτείς’, όπως λέγεται στη θεατρική διάλεκτο), είσαι εσύ-σαν ηθοποιός-, μόνος σου, με το κοινό, που θα προσπαθεί να αποκρυπτογραφήσει την παραμικρή κίνηση, την ελάχιστη ανάσα που θα προσπαθήσεις να πάρεις και αναλόγως θα κρίνει το αποτέλεσμα. Γι’ αυτό το λόγο, κατά καιρούς, εξαιρετικοί ηθοποιοί έχουν δοκιμαστεί επί σκηνής, στο δύσκολο εγχείρημα ενός θεατρικού μονολόγου. Η αναμέτρηση αυτή με το κοινό, είναι το “απόλυτο” όνειρο κάθε ηθοποιού. Να μπορέσει, μόνος του, χωρίς καμία απολύτως βοήθεια πάνω στη σκηνή, να κοιτάξει το κοινό στα μάτια και να ξεδιπλώσει μπροστά του το χαρακτήρα που υποδύεται, με όσο πιο πολλές αποχρώσεις συναισθημάτων και όσο πιο πολλή εμβάθυνση στον ψυχισμό αυτού του χαρακτήρα. Να μπορέσει να λειτουργήσει πραγματικά σαν καθρέφτης, για τον εσωτερικό κόσμο, τις σκέψεις και τα συναισθήματα που έχει ο κάθε θεατής, ώστε να δώσει αυτή τη μαγική ευκαιρία της ταύτισης του κοινού με τον “ήρωα”, να μπορέσει έτσι να γίνει το “καθαρήριο” και με αυτόν τον τρόπο να δώσει στο κοινό μια μυσταγωγική σχεδόν εμπειρία. Σε τέτοιο σημείο λοιπόν πρέπει να έχουν αναπτυχθεί τα εκφραστικά μέσα ενός ηθοποιού, για να μπορέσει να ανταπεξέλθει στην δύσκολη αποστολή ενός μονολόγου.

Το μόνο στήριγμα που απομένει, ώστε ο ηθοποιός να μπορέσει να προετοιμαστεί κατάλληλα για να αποδώσει όλα τα παραπάνω στη σκηνή του θεάτρου, είναι ο σκηνοθέτης του. Ο σκηνοθέτης από τη μεριά του λοιπόν, θα πρέπει σα μαέστρος σε συμφωνική ορχήστρα, να κατευθύνει τον ηθοποιό του με τέτοιο τρόπο, ώστε ούτε μία στιγμή να μη γίνει βαρετός για το κοινό, να μπορέσει να κρατήσει το ενδιαφέρον του κοινού μέχρι το τέλος, μόνο με το λόγο, την κίνηση, γενικότερα τις αλλαγές κατεύθυνσης του ρυθμού, ώστε ο θεατής

να έχει την αίσθηση ότι βρίσκεται σε “τρενάκι του λούνα παρκ” και διανύει μια επικίνδυνη διαδρομή. Ο θεατής θα πρέπει να βρίσκεται σε συνεχή εγρήγορση και ούτε μια στιγμή να μη σκεφτεί, ότι μπροστά του, στη σκηνή, βρίσκεται μόνο ένας ηθοποιός. Και ο σκηνοθέτης με την καθοδήγηση του και την οξυδέρκεια του, να καταφέρει να βγάλει από τον ηθοποιό του τον “καλύτερο του εαυτό”, να γίνει ο αρωγός του και συνοδοιπόρος του, για να μπορέσει ο ηθοποιός να ξεδιπλώσει το ταλέντο του, να χρησιμοποιήσει στο μέγιστο βαθμό τα εκφραστικά του μέσα, ώστε η παράσταση να ταξιδέψει τον θεατή στα “ουράνια”.

Όπως όμως είναι φυσικό και νέοι σε θεατρική εμπειρία ηθοποιοί, δοκιμάζονται στην σκηνή του θεάτρου, προσπαθώντας να δώσουν νέα πνοή, φρέσκια ματιά σε αυτό το δύσκολο είδος. Κλείνοντας τριάντα χρόνια ως ηθοποιοί, πολλές φορές έχω θαυμάσει συναδέλφους, παλιούς και νέους, να δίνουν ψυχή και σώμα, προσπαθώντας να φέρουν εις πέρας κλασικούς ή πιο σύγχρονους μονολόγους. Όπως επίσης και ως μέλος της επιτροπής των “θεατρικών μονολόγων επί σκηνής”, που διοργανώνει η Ένωση Ελλήνων Σεναριογράφων, είχα την τύχη να θαυμάσω νέους και νέες ηθοποιούς να δίνουν το εκατό τοις εκατό των δυνατοτήτων τους, ώστε να αποδώσουν με ζωντάνια, θεατρικούς μονολόγους νέων συγγραφέων. Και όντως αυτό που είδα με γέμισε ελπίδα για το μέλλον. Τέτοιου είδους διαγωνισμοί είναι ικανοί να φέρουν στην επιφάνεια νέα ταλέντα, που ίσως αλλιώς να μην είχαν την ευκαιρία να παρουσιάσουν τη δουλειά τους. Και μιας και τα θεατρικά κείμενα γράφονται για να παίζονται στη σκηνή, τέτοιου είδους διαγωνισμοί είναι απολύτως απαραίτητοι και μια θαυμάσια ευκαιρία και για τους συγγραφείς και για τους ηθοποιούς και για τους σκηνοθέτες, που αναλαμβάνουν να ζωντανέψουν τους μονολόγους αυτούς. Μέσα από τέτοιες ζυμώσεις θα αναδειχθούν οι θεατρικοί συγγραφείς του μέλλοντος, αλλά και νέοι ηθοποιοί έχουν την ευκαιρία να ξεδιπλώσουν το ταλέντο τους και να αποκομίσουν μια εμπειρία ανεκτίμητη.

Ο Βασιλιάς Μονόλογος

Θανάσης Σκρουμπέλος, σεναριογράφος,
σκηνοθέτης, συγγραφέας, μέλος της Ε.Σ.Ε.

Η ανάγκη της διήγησης είναι κομμάτι της ύπαρξης όλων μας. Συναισθήματα, βιώματα, χαρές, λύπες, όλα σπρώχνουν εντός μας να βγουν σε λόγο, Να τα κοινωνήσεις με τον «άλλο» Ως μια σχέση .Να αναγνωρίσει και ο άλλος το δικό του «πάθημα» στην δική σου αφήγηση. Να «γευτεί» από τα όσα εσύ κέρδισες ή έχασες και που πιθανόν θα «πάθει» και ο ίδιος ή ήδη έχει πάθει. Ακόμη και να ταξιδέψει σε ταξίδια που εσύ έκανες και κείνος όχι. Την ικανότητα της διήγησης την κουβαλάμε όλοι μας.

Ο ηθοποιός όμως έχει την τέχνη. Την διδάσκεται, την εξελίσσει. Να «κοινωνεί» στο κοινό εικόνες , συναισθήματα, πράξεις, γεγονότα, παθήματα, χαρές, λύπες που δεν είναι δικές του, σα να είναι. Είναι ο «μάστορας» της διήγησης. Και μόνος του πάνω στην σκηνή , ακόμη και χωρίς σκηνικό ή μουσική, μπορεί με τον λόγο να γεννήσει κόσμο ολόκληρο.

Να ζωντανέψει το δράμα διηγώντας το. Ο μονόλογος είναι η κορυφή της τέχνης του. Είναι το θέατρο του ενός που είναι οι πολλοί, όσα και τα πρόσωπα που σε αυτά [παριστάνει]αναφέρεται Κι αυτή η τέχνη-που σε μικρό ή μεγάλο βαθμό, το είπαμε, όλοι εντός μας την κατέχουμε κι είναι ανάγκη ψυχής «να τα πούμε»-ξεκινάει από πολύ βαθιά στον χρόνο. Δεν θα πάω τόσο πίσω όταν ο μύθος ήταν ζυμωμένος με την ιστορία και γύρω από τη φωτιά οι γεροντότεροι μεταβιβάζαν με το λόγο-μύθο την γνώση, την ιστορία, την τέχνη της ζωής και της μάχης για την συνέχεια της ύπαρξης τους ως κοινότητα προς τους νεώτερους.

Τέτοιες διηγήσεις που απηχούσαν αυτό το αρχαϊκό παρελθόν [την γύρω από την φωτιά παράσταση διήγηση του ενός] τις έχω ζήσει κι έχουν επιβιώσει και ως τις μέρες μας [Εστω μέχρι το πρόσφατο παρελθόν]Σας τα παραθέτω, έχουν την αξία τους για να κατανοηθεί πόσο βαθιά στην ανθρώπινη ιστορία φτάνει ο μονόλογος και πόσο σπουδαίος και σημαντικός ήταν ο ρόλος του ως εργαλείο πολιτισμού

Μικρός τα καλοκαίρια παραθερίζαμε πριν την θάλασσα σε ένα ορεινό χωριό της Λακωνίας, τόπο καταγωγής του, απ τον πατέρα, παππού μου. Οι δικοί μου δεν είχαν χωριό γεννημένοι κι οι δυο,

στην Αθήνα η μάνα μου, στο Νητηρόιτ [γιος μεταναστών] ο πατέρας μου. Το χωριό ήταν μια ορεινή αγροτική κοινότητα, όπου ο κύριος πόρος ζωής παράγοταν στα πλαίσια της οικιακής οικονομίας. Το μικροχώραφο για τα στάρια το ψωμί της οικογένειας και ένα μέρος της τροφής των ζώων, το αμπέλι για το κρασί, την σταφίδα, το πετιμέζι. Η ελιές για το λάδι, τη φωτιά, το καντήλι, τα κασιόκια για το γάλα, το κρέας το βούτυρο τον τραχανά το τυρί. Τα καλοκαίρια συνήθως πηγαίναμε μόλις είχε τελειώσει η συγκομιδή των καλαμποκιών. Το καλαμπόκι-τ'αραποσίτι όπως το λέγαν- η κάθε οικογένεια το μαζεύαν μόνοι τους. Το καθάρισμα όμως και αποσπόριση γινόταν ομαδικά από όλες τις γυναίκες τους χωριού. Βράδυ σε ρούγα ή στο αλώνι. Και για να περνάει ο χρόνος ευχάριστα, μια μια από τις γυναίκες καθώς γινόταν η δουλειά αρχίζαν να τα λένε και να παριστάνουν. Παλιές ιστορίες, παθήματα, και γεγονότα που είχαν εντυπωθεί στη συλογική μνήμη και τα ανακαλούσε αυτή που διηγόταν φωτίζοντας τα μέσα από το δικό της πρίσμα και εμπειρία ζωής. Το βασικό μοτίβο της κάθε διήγησης-παράστασης έμενε σχεδόν το ίδιο. Έτυχε να ακούσω την ίδια ιστορία πολλές φορές. Όμως με τα καινούργια στοιχεία που την ντύναν η κάθε αφηγήτρια-ηθοποιός, ήταν σα να την άκουγα για πρώτη φορά. Το στυλ πάντα ήταν σκωπτικό. Και για να αλαφραίνει ο κάματος μα και να βοηθιέται από την παντομίμα η αυτοειρωνία και η δράση και να περνά ευχάριστα ο χρόνος. Εμείς τα παιδιά, καθόμασταν παρέα στην κάτω σειρά μπρος απ' τα πόδια των γυναικών και βοηθούσαμε να σωρεύονται εντός του ορίου το βουνό-σωρός που φιάχναν οι χρυσοί σπόροι. Όλοι, γυναίκες και παιδιά, ως ακροατές και θεατές της αφήγησης- παράστασης, ζωντάνευε εντός μας η ψυχή της μικρής αγροτικής κοινωνίας, τα ήθη της τα πάθη της, μα και τα όσα επιθυμούσε και δεν κατάφερε να αποκτήσει αυτή που τά λεγε και που ίσως ήταν ανολοκλήρωτες επιθυμίες και των άλλων γυναικών που ακούγαν. Η κάθε παράσταση-διήγηση ψυχοκινούσε κι αν η γυναίκα που την έλεγε δεν το «είχε» αναλάμβανε η επόμενη και φούντωνε αυτή με εικόνες και χρώματα τη νύχτα. Ενδιάμεσα ως στάση, αρχίζαν και το τραγούδι, το σχετικό που γεννούσε η κάθε αφήγηση. Είχε μερικές γυναίκες που με συνεπαίρναν. Τόλεγα της μάνας μου και γελούσε. «Που να σε πάω και στους διηγητάρηδες» μούλεγε. «Να με πας» της έλεγα «Όταν θα είσαι έτοιμος» μου

απαντούσε Και με πήγε. Όταν μπήκα για τα καλά στην εφηβεία και οι αναζητήσεις του μυαλού ψάχναν κάτι παραπάνω απ το μυθικό μαγικό σκωπτικό των γυναικών. Με πήρε ένα βράδυ και πήγαμε στο επάνω αλώνι .Απο κει έβλεπες την κοιλάδα, κι όλον τον κάμπο κάτω κι όλον τον ουρανό ψηλά, οθόνη αστρική. Είχε και μια τεράστια καρυδιά πιο δίπλα. Στο πλάτωμα , κάτω από τα κλαριά της, καθισμένοι σε κύκλο οι άντρες. Ανάσαινες την μαγική πικρή μυρωδιά των φρέσκων καρυδιών και των φύλλων της που τα μούσκευε η νυχτερινή δροσιά. Ήταν κι ο παπάς ο αδελφός του παππού μου εκεί. Αγρότης παππάς. Η μάνα μου τους χαιρέτησε, της είπαν από ευγένεια να καθήσει, μα με άφησε κι έφυγε. Κάθησα δίπλα στον παππά. Είχαν μαζέψει σωρό τις βεργολυγαριές κι είχαν ήδη καθαρίσει τις βέργες από τα φύλλα .Μυρίζαν κι οι λυγαριές. Σου παίρναν το νου, σε προδιαθέταν για μαγική παράσταση. Όταν ανέβηκε το φεγγάρι τέσσερα δάχτυλα πάνω από την κορυφή του βουνού, σηκώθηκε ο παππάς, ευλόγησε το μπουτσώνι με το κρασί που κρατούσε και μέσα σε γέλια και πειράγματα, έκοψε τον άρτο σε κομμάτια όπως τα αντίδωρα και παρέδωσε το μπουτσώνι στον πρώτο που είπε πως θα τα πει. Αυτός ήπια την πρώτη γουλιά κι άρχισε να τα λέει και να πλέκει τις βέργες ξεκινώντας από τον πάτο σε σταφυλοκόφια. Σε κοφίνια μεγάλα για τη μεταφορά των σταφυλιών για όταν θάρχotan η εποχή του τρύγου, να τα παν στα πατητήρια. Μαζί του ξεκινούσαν και πλέκαν και οι άλλοι. Ένας, ένας έπινε έλεγε-παράσταινε και σαν τέλειωνε έδινε στον άλλο το μπουτσώνι να συνεχίσει αυτός. Αν αυτός που παράσταινε ιστορώντας κέρδιζε το ενδιαφέρον των άλλων, έπινε κι άλλη γουλιά κρασί και συνέχιζε με δεύτερη ιστορία-μονόλογο. Με δώσαν και μένα να πω «Κοινωνία» είναι μου είπαν. «Πιες να αντρεϊέψεις» Οι μονόλογοι των αντρών δεν είχαν την σκωπτική αλαφράδα των γυναικών. Μιλούσαν για θάνατο και κατορθώματα και ήρωες που μες στα χρόνια είχαν χαράξει με την παρουσία τους και την δράση τους σελίδες στην ιστορία της κοινότητας, του χωριού, από όταν ήταν Κολοκωτρωναϊκό λημέρι. Στη στάση κι αυτοί ξεκινούσαν το ανάλογο ηρωικό τραγούδι όλοι μαζί εν χορώ .Μια του Νικηταρά, μια του Ζαχαριά, μια των Κολοκωτρωναίων. Τρία καλοκαίρια που έζησα ως μύστης αυτής της τελετής, με δέσαν με τον προγονικό τόπο. Κάθε φορά ζωντανεύαν εντός μου και με επηρέαζαν, έντονα αυτές

οι μυστικές ηρωϊκές στιγμές που αφηγούταν ο κάθε «Διηγητάρης». Άγνωστες και ατύπωτες στα σχολικά βιβλία που διάβαζα. Ο κάθε μονόλογος-παράσταση κάτω από την καρδιά, ήταν μαγική τελετή μύησης και δεσμών του ατόμου με την κοινότητα.

Την τελευταία χρονιά, ήρθε μαζί μας και ο αδελφός της μητέρας μου. Μόλις είχε γυρίσει από την εξορία. Φιλολόγος. Ήρθε κι αυτός μαζί μου βράδυ στην σύναξη να ακούσει τους «Διηγητάρηδες» που με τόσο θαυμασμό του περιέγραφα.

«Μα αυτοί είναι ραψωδοί, χωρίς να το γνωρίζουν. Κατέχουν την τέχνη του ραψωδού χωρίς να την έχουν σπουδάσει. Την κληρονομούν ως μια κληρονομιά της κοινοτικής ψυχής, ως ένα προνόμιο της παράδοσης» έλεγε μαγεμένος και αυτός την άλλη μέρα το πρωί στην μητέρα μου. Κι όταν βράδυ που πήγαμε στα καλαμπόκια κι είδε ,άκουσε και τις γυναίκες να τα λένε και να τα παριστάνουν , άνοιξε τα μάτια σαν αστέρια, θαύμασε και είπε «μα αυτά είναι απόφοι μιμίαμβοι».

Ραψωδός, Μιμίαμβος, Διηγητάρης, ηθοποιός μονολόγων. Να η σειρά. Να η κληρονομιά. Να η τέχνη η μέγιστη της παράστασης στο θέατρο του ενός. Υποκλίνομαι. Με ένα του λόγο ο ηθοποιός μόνος του επί σκηνής γεννάει κόσμο γιατί κάτω από το σανίδι οι ρίζες του λόγου του φτάνουν μέχρι τις απαρχές του ανθρώπου. Αντλεί από αυτές μυστικούς χυμούς και φανερώνει στους θεατές το βαθειά κρυμμένο. Κάνει το αόρατο ορατό στην θεία σκηηνική επιφάνεια.

Θεατρικός μονόλογος: Μια πρόκληση δημιουργίας για συγγραφείς και ηθοποιούς

Θάνος Τσάμπρας, σεναριογράφος, θεατρικός
συγγραφέας, ποιητής, μέλος της Ε.Σ.Ε.

Ο Μονόλογος είναι ένα απαιτητικό είδος θεάτρου και συνάμα μια εξαιρετικά ενδιαφέρουσα μορφή Τέχνης για συγγραφείς και ηθοποιούς.

Κάποιοι, τους σπουδαίους δραματικούς Μονολόγους, τους τοποθετούν πολύ υψηλά, στα όρια της ποίησης.

Τί είναι όμως αυτό, που κάνει τόσο ξεχωριστό, ανάμεσα στα θεατρικά είδη τον Μονόλογο; Είναι το ότι συγκεντρώνει σε έναν χαρακτήρα ένα ολόκληρο έργο.

Εννοείται ότι υπάρχουν κι άλλοι χαρακτήρες στο έργο, αλλά στη Σκηνή παρουσιάζεται μόνον ένας και μέσω αυτού, μέσω της δικής του αφήγησης, ζωντανεύουν όλοι οι άλλοι ήρωες και η δράση τους, που αποτελεί το περιεχόμενο του έργου.

Έχουμε, δηλαδή, Κείμενο και Ερμηνεία...!

Αυτή όμως δεν είναι και η ουσία του θεάτρου;

Το κείμενο, που προέκυψε από την γραφίδα ενός συγγραφέα και η ερμηνεία του ηθοποιού ενώπιον των θεατών.

Εδώ βέβαια, κρύβεται το κλειδί για κάθε άρτια δημιουργία. Η αποστολή του συγγραφέα είναι να εμβαθύνει στην ιστορία και να «προικίσει» τον Χαρακτήρα του Μονολόγου με στοιχεία που θα «πλουτίσουν» την παράστασή του και θα κρατήσουν το ενδιαφέρον των θεατών.

Σε αντίθετη περίπτωση, (που είναι και το γενικότερο πρόβλημα των Μονολόγων), όπου οι δημιουργοί παρουσιάζουν με ιδιαίτερα «αφαιρετικό» τρόπο τα στοιχεία της ιστορίας και των ηρώων τους, σπάνια το αποτέλεσμα τέτοιων θεατρικών παραστάσεων, αφήνει ικανοποιημένο το κοινό, παρά την όποια φιλότιμη προσπάθεια των ερμηνευτών.

Εξ' αρχής λοιπόν, η προσέγγιση του Μονολόγου, πρέπει να γίνει με προσεκτικό τρόπο. Κατά πρώτον, ο συγγραφέας πρέπει να προσδιορίσει επαρκώς την «ταυτότητα του ήρωα».

Πώς όμως προσδιορίζεται ένας Χαρακτήρας;

Εκτός από το να μάθουμε «από που κρατάει η σκούφια του», πρέπει

να φτάσουν στον θεατή κάποιες πληροφορίες για εκείνον, κάποιες ιδιότητές του, που τον κάνουν μοναδικό. Μπορεί να μοιάζει με πολλούς άλλους, αλλά πρέπει να είναι ο ξεχωριστός «εαυτός του».

Ακόμη και όταν ο Χαρακτήρας είναι «άτομο μέσα στο πλήθος», από την ώρα που θα γίνει ήρωας του Μονολόγου, που θα ανέβει στη Σκηνή, θα πρέπει να τον γνωρίσουμε καλά. Κι όταν τον γνωρίσουμε, είμαστε έτοιμοι να ακούσουμε και ό,τι λέει. Λογικό, παράλογο, οτιδήποτε απασχολεί τον ήρωα, θα το ακούσουμε με ενδιαφέρον.

Ο λόγος, είναι προφανώς κυρίαρχο στοιχείο του Μονολόγου. Με μια σημαντική σημείωση:

«Ο λόγος είναι κτήμα του συγκεκριμένου Χαρακτήρα» του Μονολόγου.

Ό,τι έχει να πει ο συγγραφέας, «θα το πει» ο συγκεκριμένος ήρωάς του.

Αφού, λοιπόν, δοθεί ταυτότητα στον Χαρακτήρα, η σειρά των συμβάντων που βιώνει, θα είναι αυτή που θα καθορίζει τις ανησυχίες του και τον τρόπο με τον οποίον θα αντιμετωπίζει τη ζωή. Άλλοτε φιλτράροντας και άλλοτε συγκρουόμενος με τις καταστάσεις που αντιμετωπίζει, ο ήρωας του Μονολόγου, κατακτά την αυτοτέλειά του, δίνοντας και στον θεατή το όποιο παράδειγμα από την δική του προσωπική ιστορία.

Επίσης, χρειάζεται να γνωρίσουμε μέσα από την αφήγηση του κυρίαρχου Χαρακτήρα και κάποια άτομα του περιβάλλοντός του, ώστε να διαπιστώσουμε πώς αντιλαμβάνεται τις καταστάσεις ο ήρωας μας και πώς οι απέναντί του. Με αυτόν τον τρόπο, μπορούν να βγουν στην επιφάνεια σημαντικά γεγονότα από τη ζωή του Χαρακτήρα, που δίνουν υπόσταση στην ιστορία του.

Όσο είναι στη Σκηνή ο ήρωας, πρέπει να δείξει, εκτός από τα προσωπικά του χαρακτηριστικά, και τα όνειρα του, τα σχέδια του. Τους στόχους του. Να γίνει αναφορά στις επιδιώξεις του, ακόμη και αν μην έχουμε τη δυνατότητα να παρακολουθήσουμε την κατάληξη των προσπαθειών του. Τότε θα έχει νόημα η παράστασή του, η παρουσία του ενώπιον του κοινού.

Αν ο ήρωας δεν δοκιμαστεί από γεγονότα και καταστάσεις, δεν θα πείσει κανέναν ότι διδάχτηκε από την προσωπική του περιπέτεια και κατά συνέπεια, δεν θα μπορεί και ο ίδιος να διδάξει κάτι στους άλλους.

Το ύφος της αφήγησης του Μονολόγου πρέπει να είναι ξεκάθαρο. Ακόμα και όταν αλλάζει ο τόνος ή το «χρώμα» στις ατάκες του χαρακτήρα του Μονολόγου, η γραμμή αφήγησης πρέπει να είναι σταθερή δραματουργικά.

Ο Μονόλογος, εκεί που φαίνεται ένα είδος με περιορισμούς, μπορεί να γίνει ένα θεατρικό «όχημα» με τεράστιες δυνατότητες και ευελιξία αξιοζήλευτη, που μπορεί να φέρει εις πέρας τα πιο απαιτητικά θεατρικά «εγχειρήματα».

Βιβλία ολόκληρα, μπορούν να μεταφερθούν στην Σκηνή, υπό μορφήν Μονολόγου.

Κείμενα λογοτεχνικά, άλλου είδους παραστάσεις θεατρικές, ακόμη και πολυπρόσωπες, και αρκετά άλλα είδη του γραπτού λόγου, μπορούν να κατακτήσουν την Σκηνή ως Μονόλογοι, αρκεί να υπάρξει η σωστή διαχείριση από πλευράς διασκευής.

Δηλαδή, να γίνει η πέννα του συγγραφέα - διασκευαστή το σωστό εργαλείο, με το οποίο το πνεύμα και οι ήρωες του πρωτότυπου κειμένου, θα μεταφερθούν απaráλλαχτα στο κείμενο του Μονολόγου.

Κι εδώ βέβαια, ανοίγει ένα μεγάλο κεφάλαιο: Ποιός θα είναι ο κεντρικός Χαρακτήρας του μονολόγου;

Ο καλύτερος τρόπος, είναι να επιλέξει ο συγγραφέας του Μονολόγου να κάνει ήρωά του έναν από τους κεντρικούς, αν όχι τον κεντρικό ήρωα του βιβλίου, για διοχετεύσει την ιστορία, μέσα από την δική του δράση, αποφεύγοντας την απλή «αφηγηματική γραμμή». Έτσι ο θεατής θα ζει την ιστορία μαζί του, κι όχι απλά θα παρακολουθεί την «περιγραφή της».

Υπάρχουν και περιπτώσεις, που ο συγγραφέας - διασκευαστής ενός βιβλίου, δεν επιλέγει τον κεντρικό ήρωα, αλλά κάποιον άλλον χαρακτήρα από το κοντινό του περιβάλλον, αποτολμώντας να

δώσει μια δεύτερη άποψη στην ιστορία, από διαφορετική οπτική, στοχεύοντας (άλλοτε επιτυχημένα κι άλλοτε όχι) να φωτίσει επιπλέον τα στοιχεία του πρωτότυπου κειμένου, προς όφελος του θεατή.

Όσο για τον χειρισμό της ιδέας και της ανάπτυξης της ιστορίας, ο κάθε δημιουργός «πιστώνεται» το αποτέλεσμα της προσπάθειάς του.

Αν μάλιστα, ο συγγραφέας κάνει τον κεντρικό ήρωα του Μονολόγου και τις καταστάσεις του κειμένου, να κινούνται σε μια διάσταση «πέρα από το παρόν», σαν να «αιωρούνται» σε μια «ποιοτική σφαίρα», αν την ώρα που προσδιορίζει τον Χαρακτήρα ως καθημερινό και αναγνωρίσιμο, του δίνει παράλληλα, μια άλλη διάσταση «θεατρικότητας», τότε θα έχει καταφέρει να τον αναγάγει σε Ήρωα, που δεν αναπαράγει απλά τον εαυτό του και το όποιο πρόβλημά του, αλλά το «σχολιάζει» και το προβάλλει ως κοινωνική συμπεριφορά.

Και αν επίσης, ο λόγος του, καταφέρει να είναι και κάπως «υπερβατικός», αν καταφέρει να μπει στη σφαίρα του αφηρημένου, «μετέωρου» χρόνου και του μη προσδιορισμένου τόπου πειστικά, και εισαγάγει τον θεατή σε ένα θεατρικό πλαίσιο που μπορεί να ισχύει «πάντα και παντού», τότε ο συγγραφέας θα έχει πετύχει τον σκοπό του με τον καλύτερο τρόπο. Θα έχει καταφέρει να δημιουργήσει έναν υποδειγματικό θεατρικό Μονόλογο.

Και τότε, θα παραδώσει τη σκυτάλη στον ηθοποιό που θα αναλάβει να ερμηνεύσει τον μοναδικό ρόλο του Μονολόγου, και να δώσει την «δική του» παράσταση!

Να αναπτύξει την δική του Τέχνη, με εφόδιο ένα καλά δομημένο κείμενο.

Γιατί μόνο βασιζόμενη σε ένα άρτιο θεατρικό κείμενο, μπορεί να οικοδομηθεί μια ολοκληρωμένη ερμηνεία από ηθοποιό. Μια ερμηνεία, που με τη σειρά της, θα ταξιδέψει τον θεατή, στη δική του σφαίρα αναζήτησης εικόνων και συναισθημάτων.

Με τόσο ευρύ φάσμα εφαρμογών, λοιπόν, είναι λογικό να θεωρείται ο θεατρικός Μονόλογος, ξεχωριστή πρόκληση δημιουργίας για συγγραφείς και ηθοποιούς.

Θεατρικός μονόλογος “Το Φινιστρίνι”

Βασίλης Ρίσβας, σεναριογράφος, θεατρικός
συγγραφέας, ηθοποιός, μέλος της Ε.Σ.Ε.

Ο χώρος ουδέτερος, θα μπορούσε να είναι ένα δωμάτιο σπιτιού, θάλαμος νοσοκομείου, κελί φυλακής ή μοναστηριού...

Το μικρό παράθυρο στον τοίχο κλειστό. Και τα πατζούρια και τα τζάμια. Στον χώρο λιγοστά έπιπλα και αντικείμενα. Ένα μονό κρεβάτι, μια παλιά αλλά αναπαυτική πολυθρόνα με φθαρμένη ταπετσαρία, ένα μικρό τραπεζάκι με μια κούπα καφέ πάνω του, ένας νιπτήρας, ένα ποτήρι που περιέχει ξυραφάκι, οδοντόκρεμα και οδοντόβουρτσα, αφρός ξυρίσματος, μια πετσέτα που κρέμεται από καρφί στον τοίχο πάνω απ τον νιπτήρα, ένα ημερολόγιο τοίχου, ένα καλάθι απορριμμάτων και μια ταλαιπωρημένη φλοκάτη στο πάτωμα.

Ένας άνδρας είναι καθισμένος στο κρεβάτι με παντελόνι αθλητικής φόρμας και ξεχειλωμένο μακό, αημέλητος, αξύριστος και με κουρασμένο βλέμμα. Σαν να μην έχει κοιμηθεί για μέρες. Δείχνει γενικά παραιτημένος. Τρίβει τον πονεμένο του αυχένα. Κάνει προσπάθεια να σηκωθεί αλλά την εγκαταλείπει στη μέση και ξανακάθεται βαριά στο κρεβάτι. Ξεφυσάει και κάνει δεύτερη προσπάθεια. Αυτή τη φορά σηκώνεται και με κουρασμένο βήμα ξεκινάει για τον νιπτήρα. Στην διαδρομή τακτοποιεί την «οικογένεια» με δυσανεσθημένο ύφος. Προφανώς τον ενοχλεί το σλιπάκι. Στέκεται μπροστά στον νιπτήρα και κοιτάζει στον τοίχο σαν να υπάρχει καθρέφτης. Μόνο που δεν υπάρχει. Σκύβει και ρίχνει λίγο νερό στο πρόσωπό του. Ανασηκώνεται αργά. Αφήνει τη βρύση να τρέχει. Σκουπίζεται με το πετσέτακι. Το ξανακρεμάει στο καρφί. Βάζει αφρό ξυρίσματος στην παλάμη του κι ετοιμάζεται να τον απλώσει στα μάγουλά του αλλά το μετανιώνει. Βαριέται φριχτά να ξυριστεί. Βάζει το χέρι του κάτω απ 'τη βρύση κι αφήνει το νερό που τρέχει να ξεπλύνει τον αφρό απ την παλάμη του.

Κοιτάζει για λίγο το χέρι του, τα δάχτυλά του αφηρημένος. Έπειτα πιάνει την οδοντόβουρτσα απ 'το ποτήρι που υπάρχει στον νιπτήρα. Αλλά του γλιστράει απ 'το χέρι και πέφτει στο πάτωμα. Σκύβει βαρυστημένα να την πιάσει και καθώς ανασηκώνεται χτυπάει το μέτωπό του στον νιπτήρα.

ΑΝΔΡΑΣ : Γαμήσου! (Ξεφυσάει και τρίβει το μέτωπό του) .. Πω πω μυγάκια... Άλλοι τα λένε αστράκια. (Ανοιγοκλείνει τα μάτια του και στηρίζεται στον τοίχο ζαλισμένος) ... Εμένα πιο πολύ μου μοιάζουν με μυγάκια. αυτά τα ενοχλητικά που βγαίνουν απ' τα σάπια φρούτα ή απ' τα σκουπίδια που 'χεις ξεράσει να πετάξεις... (Κάνει ένα δυο βήματα διώχνοντας τα «μυγάκια» με το χέρι του)

... Είναι απ' αυτές τις μέρες που οι νύχτες είναι μαρτύριο. Που σηκώνεσαι - δεν θες να σηκωθείς αλλά σηκώνεσαι - χωρίς να έχεις κοιμηθεί στάλα, με το δέρμα διάφανο και τα νεύρα να διαγράφονται σαν χορδές κοντραμπάσου, με τον σβέρκο πιασμένο, τα δόντια να πονάνε απ' το σφίξιμο και το σλιπάκι να έχει μαγκώσει όλη νύχτα το ένα σου παπάρι. απ' αυτές τις μέρες που ξέρεις ότι όλα θα σου πάνε στραβά, με το καλημέρα σας. Δεν σηκώνεις το τηλέφωνο να δεις αν σε έχει πάρει κανείς. Γιατί να το κάνεις; Ξέρεις ποιος σε ψάχνει. Θα βρεις σίγουρα αρκετές αναπάντητες κλήσεις και μηνύματα απ' την τράπεζα που σε απειλεί για τα χρέη σου, άλλες τόσες κλήσεις και μηνύματα απ' την πιστωτική κάρτα που σε απειλεί επίσης - τι κι αν είναι απ' την ίδια τράπεζα; Κάθε τομέας έχει τη δική του απειλή, τη δική του εκπαιδευμένη ομάδα εκβιαστών, προφανώς απ' τον ίδιο εκπαιδευτή γι' αυτό έχουν τον ίδιο τόνο στη φωνή και το ίδιο ύφος, βρίσκεις άλλες τόσες κλήσεις από τη δουλειά σου, χωρίς μηνύματα όμως και απορείς γιατί σε ψάχνουν αφού έχεις ρεπό.

Η απορία σου γρήγορα μετατρέπεται σε τρόμο. Τρομάζεις με την πιθανότητα και διστάζεις να καλέσεις πίσω γιατί δεν θέλεις να ακούσεις αυτό που από καιρό υποψιάζεσαι. Αλλά το κάνεις, αναγκαστικά, για να μην πουν ότι σε ψάχναμε και δεν απαντούσες. Θα βγούνε κι από πάνω, κατάλαβες! Και ακούς αυτό που δεν ήθελες να ακούσεις. Ο τρόμος σου επιβεβαιώνεται. Από σήμερα είσαι άνεργος. Και πως θα... Μη ρωτήσεις πως θα ζήσεις! Δεν αφορά κανέναν άλλον παρά μόνο εσένα. Άρα απάντηση δεν πρόκειται να πάρεις. Εκτός κι αν μπορείς εσύ ο ίδιος να την δώσεις την απάντηση στον εαυτό σου. Μπορείς; (Παύση) Βούλωστο λοιπόν. Όκει... παίρνεις βαθιά ανάσα, τάχα μου να χαλαρώσεις αλλά άδικος κόπος. Δεν χαλαρώνεις με τίποτα. Το αντίθετο. Με κάθε ανάσα που προσπαθείς να πάρεις, το στήθος σου πονάει. Εγκαταλείπεις τις αναπνοές και πίνεις μια γουλιά

καφέ που κάπως είναι. ξινός; Μπαγιάτικος; Βαρύς; Χάλια πάντως. Όχι δεν φταίει ο καφές. Φταίει η γεύση της πίκρας στο στόμα σου. Αυτή η γεύση που επιμένει καιρό τώρα. Όσα μπουκώματα και να κάνεις, όσο και να ξεπλύνεις το στόμα σου, τον ουρανίσκο, τον φάρυγγα, η πίκρα εκεί. Παραμένει πεισματικά. Νιώθεις τα αυτιά σου να καίνε, μπαίνεις κάτω απ' το κρύο νερό για να συνέλθεις, κοιτάς το πουλί σου που συρρικνώνεται απ' το σοκ, κοιτάς αφηρημένος και τις τρίχες πάνω στα δάχτυλα των ποδιών σου, έπειτα τα νύχια, ειδικά εκείνο στο μεγάλο δάχτυλο που στρίβει επίμονα και σε πονάει και εντελώς ξαφνικά επιχειρείς να φιλήσεις τα δάχτυλα σου. Τουλάχιστον έτσι θα φαινόταν σε κάποιον που θα σε κρυφοκοιτούσε ενώ κάνεις το πρωινό σου μπάνιο. Εσύ όμως δεν είχες καμιά τέτοια πρόθεση. Γιατί να θες να φιλήσεις αυτά τα άσχημα δάχτυλα; Ποτέ δεν είχες τέτοιο βίσιο. Στην πραγματικότητα... ένα αγγείο έσπασε κάπου μέσα στο κεφάλι σου σαν βεγγαλικό που βγάζει έντονη λάμψη και χρώμα και μετά το τίποτα, σκοτάδι. «Πρέπει να κόψω τα νύχια μου. » αυτή είναι η τελευταία σκέψη που κάνεις καθώς πέφτεις με τα μούτρα στη μπανιέρα. Κι αυτό είναι το πιο λυπηρό απ' όλα. Ούτε ο άδικος θάνατός σου - όλοι οι θάνατοι είναι άδικοι - ούτε η γελοία στάση που θα σε βρούνε στη μπανιέρα - τύφλα να 'χει το Κάμα Σούτρα - ούτε η μοναξιά σου, ούτε η κατεστραμμένη σου ζωή. Το πιο λυπηρό, είναι αυτή η τελευταία ηλίθια σκέψη.

«Πρέπει να κόψω τα νύχια μου.» (Σχεδόν θυμώνει) Υπάρχουν εκατομμύρια υπέροχες σκέψεις που θα μπορούσες να είχες κάνει πριν αποχαιρετήσεις το σαρκίο σου. Να μου πεις, το ήξερες ότι θα τα κακαρώσεις; Όχι. Αλλά αν το ήξερες; Αν ήξερες ότι σου απομένουν λίγα δευτερόλεπτα ζωής, είμαι σίγουρος ότι θα διάλεγες να σκεφτείς κάτι. όμορφο. κάτι αισιόδοξο. κάτι. ξέρω γω. κάτι πιο φιλοσοφικό βρε αδερφέ όχι τόσο πεζό, τόσο πρακτικό όσο είναι το κόψιμο των νυχιών. Κι αν τα βαριέσαι τα φιλοσοφικά. όκει. Μια αστεία ατάκα τότε από παλιά ελληνική ταινία. Και αυτό ακόμα καλύτερο είναι. Έναν αγαπημένο σου στίχο! Κάτι πιο, στοχαστικό! Το βρήκα. Αυτή είναι η λέξη. Κάτι πιο στοχαστικό, όπως. «Λίγα δευτερόλεπτα; Κι είχα τόσα να κάνω ακόμα! Ούτε τα νύχια μου δεν προλαβαίνω να κόψω!» (Γελάει) Μαλάκας γεννήθηκες, μαλάκας θα πεθάνεις... Όχι

κουφάλες! Δεν θα με πεθάνετε! Θα αντισταθώ. Θα σας βόλευε να πάθω ανακοπή, εγκεφαλικό ή να φουντάρω σαν την. (προσπαθεί να θυμηθεί και εκνευρίζεται) .γαμώ την αμνησία μου γαμώ!

Πλησιάζει το ημερολόγιο τοίχου και τραβάει απότομα το χαρτάκι με την ημερομηνία. Ξεκινάει να μιλάει με μια συγκίνηση που όμως δεν την αφήνει να εξελιχθεί σε κάτι παραπάνω.

ΑΝΔΡΑΣ : .Πως τη λέγανε; .Σαν σήμερα ήτανε. γι' αυτό ξύπνησα έτσι, με τέτοιο ψυχοπλάκωμα. Όχι ότι χρειάζομαι αφορμή για να έχω ψυχοπλάκωμα αλλά σήμερα είναι πιο έντονο από ποτέ. (Κοιτάζει το χαρτάκι και το τσαλακώνει στα χέρια του.) Λες και κάποιος έχει προγραμματίσει υπενθύμιση στο μυαλό μου, όπως στα κινητά. Άραγε τη θυμάται κάνας άλλος ή μόνο εγώ; Τραβάει κι άλλος το ίδιο ζόρι με μένα; Είχε κάποιον στη ζωή της; Φίλο, συγγενή. Ποιος ξέρει; Ποτέ δεν έμαθα. Πάντα μόνη της την έβλεπα. Μόνη της ερχότανε, μόνη της έφευγε. Αλλά το πιο ενοχλητικό είναι ότι δεν μπορώ να θυμηθώ το όνομά της! Με τίποτα όμως! Θυμάμαι τα πάντα από εκείνο το πρωί. αλλά όχι το όνομα της. Πως γίνεται; Κάθε μήνα το διάβαζα στο χαρτί για τα κοινόχρηστα. στο κουδούνι της. στην αλληλογραφία της.

Λες κι αυτός που έχει προγραμματίσει την υπενθύμιση στο μυαλό μου έκανε delete μόνο στο όνομα της.

Πετάει το χαρτί απ' το ημερολόγιο στο καλαθάκι σαν μπαλάκι και απογοητεύεται που δεν βάζει καλάθι.

ΑΝΔΡΑΣ : ... Επιλεκτική μνήμη το λένε αυτό. Ή ψυχογενή αμνησία...

(Σκύβει και παίρνει το τσαλακωμένο χαρτί στα χέρια του.)

Δεν είναι που εμείς θυμόμαστε τους νεκρούς μας, είναι που οι νεκροί δεν μας αφήνουν να τους ξεράσουμε. Γι' αυτό όσο ζουν φροντίζουν επιμελώς να αφήσουν κάτι που θα τους θυμίζει. Κάτι που θα επεκτείνει εις τους αιώνες το λίγο της ύπαρξής τους. Ένα παιδί, ένα γραπτό, μια ζωγραφιά, ένα τραγούδι, μια φωτογραφία. (Απομακρύνεται απ' το καλαθάκι και ξαναπετάει το χαρτί. Αυτή τη φορά χαίρεται που βάζει καλάθι) Εγώ από μικρός ζωγράφιζα, έγραφα κι έφτιαχνα τραγούδια. Στις φωτογραφίες δεν έβγαινα ποτέ καλός. Χάλια μαύρα. Και να δεις που μόνο απ' αυτές θα με θυμούνται. Αλλά. τι έλεγα; Α για την. ναι.

Καλά καλά δεν γνωριζόμασταν. τότε γιατί δεν μπορώ να την ξεράσω; Δεν μου ήτανε τίποτα. Ούτε γκόμενα, ούτε μάνα ούτε αδερφή μου. τίποτα. Τα κοινόχρηστα πήγα να της αφήσω. Θυμάμαι τα πάντα, με κάθε λεπτομέρεια. Η πόρτα μισάνοιχτη σαν να με περίμενε. πολύ παράξενο. Δεν συνήθιζε να αφήνει ανοιχτή την πόρτα. Το αντίθετο. Κάθε φορά που της χτυπούσα το κουδούνι ένιωθα τύψεις. Αργούσε τόσο πολύ να μου ανοίξει που ήταν σαν να την ξυπνούσα από αιώνιο ύπνο και χρειαζόταν χρόνο να ξεμουδιάσει τα μέλη της. Άκουγα την αναπνοή της που πάντα συνοδευόταν από έναν μικρό αναστεναγμό στο τέλος κι έπειτα ρωτούσε «ποιος είναι» με αλλόκοτα μελωδική φωνή - δεν της ταίριαζε αυτή η φωνή - και τσεκάριζε πάντα απ' το ματάκι πριν ανοίξει. Αυτή τη φορά όμως όχι. Βγήκε - αναρωτήθηκα - και ξέχασε να κλειδώσει; Αποκλείεται! Δεν θα το ξεχνούσε ποτέ. Μήπως παραβιάστηκε η πόρτα από διαρρήκτη; ... Δεν φαίνεται παραβιασμένη... (Απλώνει το χέρι του σαν να σπρώχνει μαλακά μια αόρατη πόρτα) Όλα λάμπουν στο σπίτι. Πεντακάθαρα. Μυρίζει απολυμαντικό. Τα βιβλία στη βιβλιοθήκη βαλμένα κατά χρώμα! Όχι τα μυθιστορήματα εδώ, η ποίηση εκεί, αλλά τα άσπρα με τα άσπρα, τα καφέ με τα καφέ, τα πράσινα με τα πράσινα. είναι λίγο αρρωστημένο! Τα μπιμπελό και τα υπόλοιπα μικροαντικείμενα παραταγμένα στα ράφια σαν στρατιωτάκια. Ένας παράξενος στρατός από πορσελάνη και γυαλί. Σαν να την βλέπω. τα ανασηκώνει ευλαβικά με τα ακροδάχτυλα, τα ξεσκονίζει ακόμα πιο ευλαβικά, τους μιλάει, σίγουρα τους μιλάει και τα αφήνει ακριβώς στην ίδια θέση! Ούτε χιλιοστό πιο κει. Δεν επιτρέπει στον εαυτό της να κάνει τέτοιο λάθος. Δεν επιτρέπει στον εαυτό της να κάνει κανένα λάθος. Λάθος. σωστό. Υπερεκτιμημένο το πρώτο, αδικημένο το δεύτερο. Λανθάνω, σφάλλω. Duo ισχυρά ρήματα για το πρώτο, κανένα για το δεύτερο. Κι όμως θα έπρεπε να συμβαίνει το αντίστροφο. Από μωρά μας ζητάνε να κάνουμε μόνο το σωστό. Κι ούτε ένα ρήμα δεν μπόρεσαν να βρουν αντάξιο της απαίτησης. Ε; Τι παράλογος κόσμος. Κι όλος είναι φτιαγμένος από ένα λάθος στην αλυσίδα της εξέλιξης. (Γελάκι) .Τι έλεγα. Α ναι. (Κοιτάζει πάλι τριγύρω σαν να ξαναβρίσκεται στο διαμέρισμα της ανάμνησής του) Ένα ασάλευτο, αδιατάραχτο σύμπαν εδώ μέσα! Αλλά. κάτι χαλάει την ισορροπία, την τάξη. Δεν το αντιλαμβάνομαι αμέσως. Σκανάρω με το βλέμμα τριγύρω και ωπ! Να' το! Η ρόμπα

της. Ροζ, με πεταλούδες, λουλούδια και λαγουδάκια. Τα μισά ακίνητα, κοιτούν προς εμένα και τα άλλα μισά τρέχουν σαν να θέλουν να με αποφύγουν. Όλη η άνοιξη σε μια ρόμπα. Δεν θα την φανταζόμουν ποτέ να φοράει τέτοια ρόμπα. Και να την έχει αφήσει - πετάξει, είναι πιο σωστή λέξη - σαπατσούλικά πάνω στην ράχη του καναπέ. Η ζώνη σέρνεται στο πάτωμα σαν φίδι, σαλεύοντας απ' το αεράκι που εισβάλλει παραδόξως βίαια απ' την ανοιχτή μπαλκονόπορτα. Και λέω «παραδόξως βίαια» γιατί δεν έδινε μποφόρ για κείνη την ημέρα το meteo. Συνηθίζω κάθε μέρα να βλέπω τον καιρό. Χωρίς λόγο. Ούτε χωράφια έχω, ούτε καράβια να ανησυχώ. Το ίδιο έκανε και ο πατέρας μου... Έβλεπε ειδήσεις μόνο και μόνο για να ακούσει το δελτίο καιρού. Εκείνος είχε λόγο βέβαια. Δούλευε οικοδομή. Αγωνιούσε για το επόμενο μεροκάματο. Μάλλον έχει περάσει η πληροφορία στο DNA μου. Άλλη μια λάθος πληροφορία στις πολλές που έχει το DNA μου. (Περπατάει αργά κοιτώντας το πάτωμα σαν ιχνηλάτης που ανακαλύπτει ίχνη στο έδαφος.) ... Τα γυμνά της πέλματα ακόμα διακρίνονται πάνω στα μπεζ πλακάκια. Τα βλέπω! Μεγάλο πόδι έχει για γυναίκα. Όλο εκπλήξεις σήμερα. Ροζ ρόμπα, πόδι μαούνα και δεν είναι και καμιά νταρντάνα. Μάλλον μικροκαμωμένη και ηλικία. απροσδιόριστη. (Κάνει ένα δυο βήματα ακόμα κοντοστέκεται και φωνάζει) .Για τα κοινόχρηστα! (Αφουγκράζεται για απάντηση και στρέφει το κεφάλι απότομα σαν να ακούει κάτι) Νόμιζα ότι ήταν λαχάνιασμα αλλά όχι. Η καφετιέρα ξεφυσάει απ' την κουζίνα. Την ακούω. Λέει.

«Αποστολή εξετελέσθη, έτοιμος ο καφές.» Τίποτ' άλλο δεν ακούγεται στο σπίτι. Μόνο το αγκομαχητό της καφετιέρας που κι αυτό σύντομα σβήνει... Κάτι μου λέει ότι εδώ μέσα τα μόνα αγκομαχητά που ακούγονται είναι της καφετιέρας.

Πλησιάζω την μπαλκονόπορτα. Μπορεί να ποτίζει τις γλάστρες σκέφτηκα και βγαίνω. Τίποτα. Όταν λέω «τίποτα» κυριολεκτώ. Δεν υπάρχει γλάστρα ούτε για δείγμα στο μπαλκόνι. Μάλλον απεχθάνεται τα φυτά. Ή δεν της φτουράνε. Όπως και να 'χει είναι κι αυτό λίγο αρρωστημένο. Το άδειο μπαλκόνι δείχνει ότι νιώθεις φιλοξενούμενος στο σπίτι που ζεις. Και πάντα έτοιμος να το εγκαταλείψεις. Πάντως η θέα είναι σούπερ από δω πάνω! Όσο ψηλότερα ανεβαίνεις αλλάζει

και η οπτική σου γωνία. Βλέπεις αλλιώς τα πράγματα, γενικά. Έχεις την ψευδαίσθηση ότι αυτά εκεί κάτω, όλα τα «εκεί κάτω» δεν θα σε αγγίξουν παρά μόνο αν κατέβεις εσύ στο επίπεδό τους. Δεν είναι υπεροχή αυτό που νιώθεις, μη γελιέσαι, φόβος είναι. Σκαρφαλώνεις όσο μπορείς πιο ψηλά για να προφυλαχτείς, να μην σε κατασπαράξουν όλα αυτά τα «εκεί κάτω». Τι έλεγα; Α να. Στέκομαι στο άδειο μπαλκόνι. Ένα νιαούρισμα με κάνει να σκύψω και να κοιτάξω στον ακάλυπτο. (Για μια δυο στιγμές παγώνει, ούτε καν αναπνέει) Θέλω να ουρλιάξω αλλά κρατιέμαι για να μη φανώ γελοίος. Δεν υπάρχει πιο γελοίο πράγμα από έναν άντρα που ουρλιάζει από πανικό. Και μάλιστα σε κοινή θέα. Σε μπαλκόνι του πέμπτου ορόφου. Γκρεμίζεται αυτομάτως το στερεότυπο του ατρόμητου κυνηγού. Ποτέ δεν ήμουν ατρόμητος, ούτε κυνηγός. Παρ' όλα αυτά δεν ουρλιάζω. Δαγκώνω λοιπόν το μάγουλό μου και το καταλαβαίνω απ' τη γεύση του αίματος. Αίμα... και κάτω στον ακάλυπτο και μέσα στο στόμα μου. κρατιέμαι με το ζόρι μην λιποθυμήσω. Άραγε τι σκέψεις έκανε λίγο πριν το κεφάλι της εκραγεί στο τσιμέντο; «Ούτε μια γουλιά καφέ δεν ήπια. έκλεισα το θερμοσίφωνο ή το ξέχασα;» Σίγουρα κάτι τέτοιο.

*Και η γάτα, την κοιτάζει παραξενεμένη, νιαουρίζει
περπατώντας γύρω της κι αφήνει με τα πόδια της κόκκινες
σφραγίδες παντού. Σαν να την ραίνει με ροδοπέταλα.*

(Ξαφνικά ουρλιάζει και μετά την ένταση δείχνει απόλυτα ανακουφισμένος) .Επιτέλους! Γιατί δεν το έχω κάνει τόσο καιρό; Εδώ μπορώ να ουρλιάξω όσο θέλω, με την ησυχία μου! Δεν με βλέπει κανείς. Κι αν με ακούσουν, δεν τρέχει τίποτα. Μια κραυγή χωρίς σώμα γρήγορα ξεχνιέται. Γιατί το κρατούσα μέσα μου; Γιατί; Αυτά τα αναπάντητα γιατί. Που όσο γερνάω μαζεύονται και περισσότερα. Ολοι έπειτα αναρωπιόντουσαν γιατί. Γιατί το έκανε. Δεν είχε κανένα λόγο να το κάνει. Ολα ήταν τακτοποιημένα στη ζωή της. Ολα βαλμένα στη θέση τους. Και έτσι τ' άφησε πίσω της, τακτοποιημένα. Ο καφές έτοιμος για τους επισκέπτες και το νερό ζεστό για όποιον επιθυμεί ένα ντουζάκι. Ολα τακτοποιημένα. Εκτός απ' την ρόμπα της, πεταμένη πάνω στη ράχη του καναπέ. μια χαμένη άνοιξη, μια ρωγμή στο γυάλινο παλάτι της. Μια σημαντική λεπτομέρεια που μόνο εγώ την πρόσεξα. Είμαι σίγουρος ότι δεν ήτανε τυχαίο. Εκείνη

το σχεδίασε έτσι, το προετοίμασε, ώστε να είμαι εγώ ο πρώτος που θα τη βρει. Δεν ξέρω γιατί. ή μάλλον ξέρω. Υπήρχε ανάμεσά μας ένας παράξενος δεσμός, μια έλξη. όχι ερωτική, ούτε κατά διάνοια! Για κάποιο λόγο νιώθαμε συνένοχοι. Ότι είχαμε ένα κοινό μυστικό... Σαν να πορευόμασταν στα ίδια σκοτεινά μονοπάτια, χωρίς να συναντιόμαστε ποτέ. Αλλά αν άπλωνα το χέρι μου ψηλαφώντας το σκοτάδι, θα άγγιζα το δικό της.

Ξεφυσάει και τρίβει το πρόσωπό του. Κάνει μικρά νευρικά βήματα πέρα δώθε.

ΑΝΔΡΑΣ : .Πρέπει να σταματήσω να την σκέφτομαι, μου 'χει γίνει εμμονή! Άλλη μια εμμονή στις τόσες που ήδη έχω!

Να βγω μια βόλτα. Να πάω κάπου. Μαραίνομαι εδώ μέσα. Συρρικνώνομαι. Φοβάμαι ότι κάποια μέρα θα ξυπνήσω τόσο μικρός που δεν θα καταφέρω να βγω κάτω απ' τα σεντόνια. Θα χαθώ μέσα στους λαβύρινθους από ύφασμα και δεν θα βρω την έξοδο ποτέ. (Κάθεται στο κρεβάτι και ανασηκώνει λίγο την άκρη του σεντονιού. Ψιθυρίζει) Ψιτ. Από δω. Από δω! Τώρα είναι η ευκαιρία σου. Βγες! (Γελάει κι αφήνει το σεντόνι. Έπειτα αφηρημένα στρώνει με την παλάμη του επίμονα το ίδιο σημείο.) Έχω ξεκόψει απ' όλους. Όσο γι' αυτό δεν είμαι απολύτως σίγουρος. Εγώ ξεκόψα ή αυτοί ξεκόψαν; Το θέμα είναι ότι ξεκόψαμε. Άλλες δουλειές, άλλα ωράρια, άλλες συνήθειες, ίδιες δικαιολογίες, ίδιες προφάσεις. Που βολεύουν και τη μια πλευρά και την άλλη. Πως χάνονται έτσι στη διαδρομή οι φιλίες; Μάλλον χάνονται γιατί ποτέ δεν βρέθηκαν πραγματικά. Αυτό είναι. Ευκαιριακές φιλίες, ευκαιριακές αγάπες, που δεν αντέχουν. Στην αρχή το προσπαθούσαμε. με το face book, με το skype αλλά δεν κράτησε. Πως να κρατήσει; Για πόσο μπορείς να μιλάς σε πρόσωπα αλλοιωμένα από τις παρεμβολές και το κακό σήμα; Slow motion ή quick motion ανάλογα με τα κέφια της ηλεκτρονικής επικοινωνίας; Έτσι καταλήξαμε στα τυπικά τηλεφωνήματα, σε γιορτές και σε γενέθλια... ούτε καν στα γενέθλια! Και τώρα που το σκέφτομαι. φέτος με πήρε κανείς για χρόνια πολλά στην γιορτή μου; Πήρα εγώ κανέναν; Πέρσι; Τηλεφωνηθήκαμε; Μήπως δεν τηλεφωνηθήκαμε ποτέ; Μήπως το σκεφτήκαμε μονάχα; Δεν θυμάμαι. Κι εδώ παρούσα η επιλεκτική

μνήμη. Προτιμώ το επιλεκτική μνήμη απ' το ψυχογενή αμνησία γιατί το «ψυχογενή» μου κάνει κάτι παθολογικό και το «αμνησία» μου επιβεβαιώνει την παθολογία. (Σηκώνεται απότομα) Θα περάσω απ' την παλιά μου γειτονιά! Ναι! Αυτό θα κάνω! Και κακώς που δεν το έχω κάνει ακόμα. Θα βρω τους παλιούς μου φίλους. Θα με θυμούνται; Στο κάτω κάτω γιατί να μην έχουν κι αυτοί επιλεκτική μνήμη; Αλλά τι διάολο, δεν έχω αλλάξει και τόσο. το μαλλί μπόλικο ακόμα, κιλά παραπανίσια δεν πήρα, το βλέμμα έντονο και έκπληκτο όπως πάντα. αν και κάπως κουρασμένο. Όχι κάπως! Όχι κάπως! Μη λες ψέματα. Ποιόν πας να κοροϊδέψεις;

Παραδέξου το. Το βλέμμα σου ηττήθηκε. Κουράστηκε να εκπλήσεται τόσα χρόνια, χωρίς να εκπλήττει. Γι' αυτό δεν αντέχεις τους καθρέφτες. Παραδέξου το. (Ετοιμος να κλάψει) Το παραδέχομαι! Δεν υποφέρω το ηττημένο, το παραιτημένο μου βλέμμα. «Τον νικημένο άνθρωπο απ' τα μάτια τον καταλαβαίνεις». Έτσι έλεγε ο πατέρας μου κι έκρυβε το βλέμμα του πίσω από χοντρά γυαλιά. Ειδικά μετά την κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης, του υπαρκτού σοσιαλισμού, δεν θυμάμαι να ξαναείδα τα μάτια του γυμνά, εκτεθειμένα. Μόνο όταν κοιμότανε. Αλλά και τότε είχε τα βλέφαρα κλειστά. Με τα γυαλιά να αναπαύονται δίπλα του στο κομοδίνο. Και το πρώτο πράγμα που έκανε όταν ξυπνούσε ήταν να αρπάξει τα γυαλιά του και να τα φορέσει γρήγορα! Μια προστατευτική ασπίδα, γυάλινη με κοκάλινο σκελετό. (Χαμογελάει θλιμμένα)

Καλύτερα να μην με θυμούνται οι φίλοι. Μην τους απογοητεύσω. Εγώ τους θυμάμαι. Αυτό μετράει. Θα βρω και τα κορίτσια που λαχαρούσα. Γυναίκες τώρα, με ανάμνηση χαμόγελου στα χείλη. Με παιδιά και κάποιες με εγγόνια, στα ίδια εκείνα σπίτια με το χορτάρι στα κεραμίδια και τον βόθρο κάτω απ' το σιμέντο της αυλής. Δεν είναι άδικο; Οι άνθρωποι να μετατρέπονται σε ερείπια και τα ερείπια να στέκουν ακόμα όρθια, διατηρώντας ίδιες και αναλλοίωτες τις γειτονιές της μνήμης; (Παραιτείται αγχωμένος)

...Τι την θέλω τη βόλτα; Θα θυμηθώ κι όλους αυτούς που συναθροίζονταν γύρω μου, δημιουργώντας το δικό μου, το προσωπικό μου σύμπαν. Όλους αυτούς τους διάπτοντες που με φώτισαν για λίγο

κι έπειτα χάθηκαν. Τους εκλιπόντες. (Θέλει να κλάψει αλλά κρατιέται) Μαλάκας είμαι να βγω βόλτα; Κομμάτια θα γίνω. Θα ξαναγυρίσω πιο ηττημένος από πριν. Άσε που θα ρεζιλευτώ και στους παλιούς μου φίλους. Κι όμως. έχω τέτοια επιθυμία να ξαναδώ τη γειτονιά μου! Σαν να έχω αφήσει κάτι ατελείωτο εκεί πίσω. κάτι ανεκπλήρωτο. μια εκκρεμότητα. ένα κομμάτι απ' το πάζλ του εαυτού μου, που χωρίς αυτό δεν ολοκληρώνεται. ένα κομμένο μέλος που ευθύνεται για την αναπηρία μου. Ξέρω τι φταίει. Το παιδί που ακόμα κρύβεται μέσα μου. Που μου φοράει τα σκισμένα ελβιέλα με το ζόρι και μου ζητάει απαιτητικά να παίξουμε μονότερμα στην αλάνα.

Πρέπει να ελευθερωθώ από αυτό το τσογλάνι. Να βρω έναν τρόπο να του ξεφύγω... αλλά θα με ακολουθήσει πάλι σαν αδέσποτο σκυλί. Και ξέρει ότι δεν μπορώ να αντισταθώ στα αδέσποτα. Θα μου ρίξει εκείνο το αφοπλιστικό του βλέμμα και ακαριαία θα με έχει του χεριού του, το κωλόπαιδο! Γιατί είναι τόσο δύσκολο να ενηλικιωθούμε; Γιατί; (Γελάκι) Κοίτα που θα βγει αληθινή η καριόλα. «Φέρεσαι σαν ανήλικος!» ούρλιαξε και με χτύπησε με το βλέμμα της. Και με το άρωμά της. Ακόμα και το άρωμα της μου επιτέθηκε! Έπεσε πάνω μου σαν βαρύ ρούχο. Με σκέπασε, προσπάθησε να μου δημιουργήσει ασφυξία, ευτυχώς δεν τα κατάφερε. Κι έπειτα απέσυρε το άρωμα της και το βλέμμα της, γύρισε την πλάτη κι έφυγε. Μια πλάτη που απομακρύνεται πάντα έχει ενδιαφέρον και σε προκαλεί. Ή θα τρέξεις πίσω της να μικρύνεις την απόσταση ή θα της γυρίσεις και συ την πλάτη και τότε δεν θα έχει κανένα ενδιαφέρον. Δυο πλάτες δεν μπορούν να δουν η μια την άλλη. Κι όσο προχωράνε η απόσταση μεγαλώνει. όσο διστακτικά κι αν είναι τα βήματα, η απόσταση μεγαλώνει και μεγαλώνει. μέχρι που οι πλάτες χάνονται ανάμεσα σε άλλες πλάτες. Αυτό νόμιζε. Ότι θα τρέξω πίσω της να την παρακαλάω να γυρίσει. Αλλά εγώ φέρθηκα ώριμα. Δεν με θες μία; Δεν σε θέλω δέκα! Τόσο ώριμα.

Τι περίμενε; Μεθυσμένα βράδια, να δακρύζει το CD player απ' τα καπουροτράγουδα, οι γείτονες να ουρλιάζουν «κλείσ' το!» κι ακόμα και τα έπιπλα να υποφέρουν από τσιγαρόβηχα; Όχι κυρία μου. Εγώ όχι. Δεν θα σου δώσω τέτοια ικανοποίηση. Δεν θα ξεφτιλιστώ, δεν θα πέσω τόσο χαμηλά. Ευκαιρία να κόψω και το τσιγάρο, να μηνβάλω στάλα αλκοόλ στο στόμα μου και να ακούω μόνο κλασική

μουσική. Έτσι από αντίδραση. Να κάνω το μη αναμενόμενο βρε αδερφέ! Να μην φερθώ σαν ελληνάρας. Να φερθώ σαν ευρωπαίος. Βορειοευρωπαίος για την ακρίβεια. Να δράσω ψυχρά και μεθοδικά. Να τους ξαφνιάσω όλους. Ιδιαίτερα εκείνη. Θα της στείλω και λουλούδια να την ευχαριστήσω για την ελευθερία μου. Μια ντουζίνα τριαντάφυλλα που τα σιχαίνεται! Αυτό θα πει εκδίκηση! Η ρεβάνς είναι δική μου!

Εκδίκηση... ρεβάνς... πως γίνεται να περνάει κανείς τόσο εύκολα απ' την αγάπη στο μίσος και απ' τα τρυφερά λόγια στους αθλητικούς όρους; Ο έρωτας δεν είναι άθλημα κι αν τα κορμιά ιδρώνουν είναι απ' το πάθος και την επιθυμία να κατοικήσουν το ένα μέσα στο άλλο. Και το μόνο σίγουρο είναι ότι δεν τη μισώ.

Δεν θα μπορούσα ποτέ μου να την μισήσω. Ντρέπομαι που το παραδέχομαι ακόμα και στον εαυτό μου αλλά το μόνο που μπορώ να κάνω. είναι να συνεχίσω να την αγαπάω. Ήπια στην υγεία της λοιπόν, έβαλα δυνατά το τραγούδι που της άρεσε να ακούει και άναψα πολλά τσιγάρα - κεριά, στο μανουάλι κάτω απ' την εικόνα της. Κι έζησα την πρώτη απ' τις πολλές μου ολονυχτίες. Μόνο έτσι αξίζει η αγάπη. Όταν την πενθήσεις βαθιά και ειλικρινά. Η εκδίκηση είναι για τους δειλούς που φοβούνται να πονέσουν.

Αλλά ανυπόφορος ο πόνος. κρατάει μέχρι σήμερα. και δεν σβήνει ο γαμιόλης, ούτε καν ελαττώνεται. και πολλαπλασιάζονται οι ρωγμές, προσθέτονται καινούργιες δίπλα στις παλιές... Ποιες να μερεμετίσω πρώτα; Μέχρι να επουλώσω τις μεν, θα χειροτερέψουν οι δε. Και το αντίστροφο. Σκέφτομαι μήπως είναι καλύτερο να αφήσω την φθορά να ακολουθήσει τον δρόμο της, χωρίς παρεμβάσεις εκ μέρους μου. Άλλωστε η ζωή μας δεν είναι σπίτι που σηκώνει αναπαλαίωση. Κι όταν εμείς θα λείψουμε, κανείς δεν θα έρθει να κατοικήσει εντός του δικού μας «οικοδομήματος». Ο χώρος είναι και θα παραμείνει αυστηρά ιδιωτικός. Ιδιόκτητος. Δεν έχει σημασία που δεν θα επιστρέψουμε ποτέ στο σαρκίο μας. Κοτσάρουμε και μια ταμπέλα «Not trespassing». Παραμένουμε εγωιστές και μετά θάνατον.

Πάντως όσο τις βλέπω τόσο μου αρέσουν οι ρωγμές μου. Και οι παλιές και οι καινούργιες. Αλλά πιο πολύ θυμάμαι εκείνη την πρώτη.

θυμάμαι το πόσο την αγαπούσα και συνειδητοποιώ το πόσο την αγαπάω ακόμα. Έτσι μετράει κι αναμετριέται ο χρόνος πάνω σε όλα τα δημιουργήματα του κόσμου τούτου. Αφήνει τα σημάδια του. Ευεργετικά σημάδια - ημερολόγια μνήμης.

Κάθεται κουρασμένος στην πολυθρόνα. Χαμογελάει μελαγχολικά και «κουρνιάζει» στην πολυθρόνα.

ΑΝΔΡΑΣ : ..Σαν αγκαλιά αυτή η πολυθρόνα. μου θυμίζει τη δική της αγκαλιά αλλά όσο και να προσπαθεί να τη μιμηθεί δεν το καταφέρνει. Ο σκοπός της είναι άλλος. Δεν με ξεγελάει.

Ύπουλα με αγκαλιάζει, προσέχοντας μην με τρομάξει και της ξεφύγω. Παίρνει το σχήμα του κορμιού μου. Πόντο πόντο. Ξεκινάει απ' τους αστραγάλους κι έχει φτάσει ήδη στη μέση μου. Σαν κισσός που τυλίγει και διαβρώνει παλιό σπίτι. Το μόνο που νιώθω είναι ένα ελαφρύ γαργαλητό... δεν ανησυχώ. Ίσα ίσα που το απολαμβάνω. (Χαμογελάει και «βυθίζεται» κι άλλο) Καλά έκανα και κάθισα. Γελιέμαι αν νομίζω ότι εγώ κάθισα πάνω της.

Εκείνη εντόπισε το κουρασμένο και παραιτημένο βήμα μου και άνοιξε την πλανεύτρα αγκαλιά της για να με δεχτεί. Κι εγώ δεν φέρνω αντίρρηση ούτε αντίσταση. Αποθέτω όλο μου το είναι πάνω της και μισοκλείνω τα μάτια. Το υποκριτικά ευεργετικό της χάδι στον ταλαιπωρημένο μου αυχένα, διαλύει αμέσως την σκέψη που μου έρχεται στο μυαλό πριν ολοκληρωθεί καλά καλά «. μήπως να ξάπλωνα στο κρεβά...» Δεν με αφήνει να σηκωθώ. Με ναρκώνει με τη θαλπωρή της. Βουλιάζω μέσα της σαν σε μπανιέρα με ζεστό νερό. κι όσο αφήνομαι τόσο βουλιάζω και βουλιάζω και βουλιάζω. απύθμενη η αγκαλιά της.

Μετά από καιρό, όταν θα ανακαλύψουν την εξαφάνισή μου, θα πετάξουν τη σαβούρα που έχω εδώ μέσα αλλά την πολυθρόνα όχι. Είναι ξελογιάστρα. Τραβάει αμέσως τα βλέμματα πάνω της. Θα την πάνε σ' ένα bazaar μεταχειρισμένων επίπλων. Ανάρπαστη θα γίνει. Θα πουληθεί αμέσως. Είναι σε πολύ κατάσταση και τόσο άνετη «σαν να σε αγκαλιάζει» όπως χαρακτηριστικά θα δηλώσει μετά τη δοκιμή ο αγοραστής. Θα την φορτώσει στο αυτοκίνητο του ικανοποιημένος που την έχει αποκτήσει και καθώς θα οδηγεί προς το σπίτι του, θα

σκέφτεται που να την τοποθετήσει. Δίπλα στο τζάκι ή μπροστά στην βιβλιοθήκη; Αλλά το πρώτο που θα κάνει σίγουρα είναι να της αλλάξει ταπετσαρία. Του φαίνεται σαν να 'χει πάνω της το αποτύπωμα ενός ανθρώπινου κορμιού.

(Γελάει νευρικά) Θα ήτανε τέλειο να μπορούσα να εξαφανιστώ έτσι! Να μείνει μόνο το αποτύπωμα μου, σαν λεκές πάνω στο ύφασμα... έτσι κι αλλιώς δεν θα λείψω σε κανέναν... Σε κανέναν. Το εννοώ αυτό. Ούτε καν στη θλίψη μου. Ούτε σε κείνη δεν θα λείψω. Πολύ θα ήθελε να απαλλαγεί από μένα. Δεν ανοίγω το παράθυρο. Φοβάμαι μην δραπετεύσει η θλίψη μου. Την συνήθισα τώρα. Έχω μάθει τα χούγια της και κείνη τα δικά μου. Τόσο κόπο κάναμε να συγκατοικήσουμε. Δεν θέλαμε ο ένας τον άλλον. Στην αρχή τουλάχιστον. Εγώ προσπαθούσα να την πνίξω με το ποτό και κείνη προσπαθούσε να με πνίξει στο ποτό. Αντιστεκόμουν στην προσπάθειά της να μου επιβληθεί κι αντιστεκόταν στην προσπάθειά μου να της επιβληθώ. Με τέτοιες καθημερινές κοντρίτσες - έτσι ξεκινάνε άλλωστε οι μεγάλοι έρωτες - καταλάβαμε ότι είμαστε πλασμένοι ο ένας για τον άλλον. Που θα ξαναβρώ θλίψη να μου ταιριάζει τόσο; Επειδή όμως τελευταία νιώθω ότι της έγινα φορτικός. Δεν ανοίγω το παράθυρο. (Σηκώνεται και πλησιάζει το παράθυρο) Ευκαιρία ψάχνει να το σκάσει. Και τι θα απογίνω χωρίς τη θλίψη μου; Τι θα απογίνω χωρίς καν θλίψη; Δεν το διακινδυνεύω. Ούτε μια χαραμάδα να το ανοίξω, θα ξεγλιστρήσει. κι ήθελα τόσο να δω τι κάνουν οι απέναντι. να ρίξω έστω μια βιαστική ματιά. (Απομακρύνεται απ' το παράθυρο βιαστικά) Όχι, όχι, όχι! Έχω ορκιστεί να μην ξανακάνω ποτέ το ίδιο λάθος. Μια στιγμή αδυναμίας και θα την πληρώσω ακριβά. Όπως και τότε. Είχα το μπαλκόνι μου, τα φυτά μου, τη ζωή μου. την όποια ζωή μου και κείνοι είχαν το μπαλκόνι τους, τα φυτά τους, τη ζωή τους. την όποια ζωή τους. Ήμασταν τόσο κοντά αλλά και τόσο μακριά ταυτόχρονα.

Εισβάλαμε ο ένας καθημερινά στη ζωή του άλλου με το πρώτο φως, με το αγουροξυπηνημένο άνοιγμα του παράθυρου για να μπει ο ήλιος και ο αέρας στο σπίτι. Με την πρώτη γουλιά καφέ στο μπαλκόνι όσο ο καιρός ήταν ακόμα καλός. Με το θολό κοίταγμα πίσω απ' το τζάμι όταν έβρεχε. Θέλω δεν θέλω, θέλουν δεν θέλουν, βλέπουμε ο ένας τα μούτρα του άλλου. Τα κουρασμένα μούτρα, τα

ξενυχτισμένα, τα τσαλακωμένα απ' τον βαρύ ύπνο, τα χλωμά απ' την υπόταση, τα κόκκινα απ' την υπέρταση... Δεν χρειάζεται να πούμε καλημέρα. Εννοείται. Δεν χρειάζεται να πούμε τίποτα γενικά. Όλα εννοούνται. Ένα καλό έχει η πόλη. Μαθαίνεις να επικοινωνείς τηλεπαθητικά. Ανακαλύπτεις και ενεργοποιείς τις ναρκωμένες σου ικανότητες, τις απίστευτες δυνατότητες του ανθρώπινου μυαλού. Λένε ότι χρησιμοποιούμε μόνο το δέκα τοις εκατό του εγκεφάλου μας. αλλά μάλλον λένε μαλακίες. Εάν το 90% του εγκεφάλου είναι αχρησιμοποίητο, τότε μια ενδεχόμενη ζημιά σε κείνες τις περιοχές δεν θα έπρεπε να επηρεάζει καθόλου την λειτουργία του. Δεν υπάρχει όμως καμία περιοχή του εγκεφάλου που αν τραυματιστεί δεν θα επιφέρει απώλεια κάποιων ικανοτήτων. Άρα, η θεωρία του 10% είναι αστικός μύθος! Τι έλεγα; Α! Για τους απέναντι. «Ξέρουμε πολύ καλά τα μούτρα σας!» Τους φώναξα μια μέρα για να σπάσω πλάκα. Τηλεπαθητικά πάντα. Έτσι για να δω αν θα με ακούσουν. Περίμενα λίγο και πάνω που άρχισα να απογοητεύομαι, τους άκουσα! «Κι εμείς ξέρουμε τι μούτρα είστε!..» Μου απάντησαν νοερά. Γ έλασα. Ευτυχώς είχαν χιούμορ και δεν ειδοποίησαν την αστυνομία να μου κάνει παρατήρηση που ούρλιαζα μέσα στο μυαλό τους, σε ώρα κοινής ησυχίας. Από τότε «μιλούσαμε» κάθε μέρα. Για τα πάντα. Αλλά περισσότερο για την κρίση και την ανεργία, για τα οικονομικά ζόρια και την απελπισία. Για την απόγνωση τους... για το παιδί που ήρθε σε λάθος στιγμή κι έπρεπε να το ρίξουν. για την αγάπη τους που μέρα τη μέρα, χτύπημα στο χτύπημα άρχισε να καταρρέει και μόνο αυτό τους είχε απομείνει. Η αγάπη τους. Χωρίς ούτε αυτήν. (Βουρκώνει)

Δυο νέοι άνθρωποι που θέλανε να ζήσουνε. Αυτό το αναφαίρετο δικαίωμα κάθε ανθρώπου. Να ζήσει. Αλλιώς. ποιός ο λόγος που ερχόμαστε σ' αυτόν τον κόσμο; Με το που γεννιόμαστε αρχίζει η αντίστροφη μέτρηση. Αμείλικτη η κλεψύδρα. Αυτό το λίγο που μας απομένει ας έχουμε τουλάχιστον την ευκαιρία να το ζήσουμε. Όχι! Ούτε αυτό. Δεν ορίζουμε εμείς την κλεψύδρα. Άλλοι τη ορίζουν. Κι αν βαρεθούν να περιμένουν την άμμο να αδειάσει, της δίνουν μια και την κάνουν κομμάτια. Σαν κακομαθημένα παιδιά που σπάνε τα παιχνίδια τους.

Δύο αυτοκτονίες την ημέρα στη χώρα. Αυτός είναι ο μέσος όρος. δυο αυτοκτονίες την ημέρα. κι επειδή ποτέ δεν μας λένε την αλήθεια, σίγουρα ο αριθμός είναι μεγαλύτερος!

Μακάρι να μην το 'χα κάνει ποτέ. Μακάρι να μην ήξερα τίποτα γι' αυτούς, να μη μου είχαν πει τι σκέφτονταν να κάνουν. Προσπάθησα να ακούγομαι πιστευτός στο τηλεφώνημά μου στην αστυνομία. Να τους πείσω ότι αν δεν βιαστούν, ένα νεαρό ζευγάρι θα δώσει τέλος στη ζωή του. Ναι σας λέω! Εδώ απέναντι στο σπίτι μου. Ναι τους ξέρω πολύ καλά. Επίθετα; .Επίθετα δεν θυμάμαι. Έχω θέμα με τα ονόματα και τα επίθετα! Δεν θυμάμαι!

Αλλά εδώ μένουν στον τρίτο όροφο απέναντί μου... Με βάλανε σε αναμονή... περίμενα, περίμενα μέχρι που η γραμμή έκλεισε από μόνη της. Απηύδωσε απ' την ίδια της την αναμονή.

Το παράθυρό τους δεν ξανάνοιξε. Δεν τους ξαναείδα στο μπαλκόνι. Τα φυτά τους μαράζωσαν. Παντού κουτσουλίες και ξερά φύλλα. Δεν είδα φορηγό μετακόμισης. Δεν είδα καμιά κίνηση. Τίποτα. Σαν να εξαϋλώθηκαν. Σαν να μην υπήρξαν ποτέ. Προσπάθησα να τους φωνάξω μερικές φορές, νοερώς πάντα, αλλά άδικος κόπος. Εγκατέλειψα. Μετά από καιρό το διαμέρισμα νοικιάστηκε σε άλλους. Σ' ένα ηλικιωμένο ζευγάρι. Συμπαθητικά μούτρα. Εκείνος μου μοιάζει για συνταξιούχος εκπαιδευτικός και κείνη. Όχι! Δεν θα ξανακάνω το ίδιο λάθος. Δεν θέλω να ξέρω τίποτα γι' αυτούς! Κατέβασα την τέντα όσο πιο χαμηλά γίνεται κι έκλεισα τα παράθυρο για να μην τους βλέπω. Να μην πω στον πειρασμό να «μιλήσω» μαζί τους. Δεν αντέχω άλλη επικοινωνία! Άσε που - όπως έλεγε ο συχωρεμένος ο θεός μου - οι καλές σχέσεις με τους γείτονες, συνήθως βγαίνουν σε κακό. Όλοι έχουν κάτι να κρύψουν και σε μια στιγμή αδυναμίας, ευθυμίας ή και ανάγκης για εξομολόγηση, να το πούνε κάπου να ξαλαφρώσουν, σε κάνουν συνένοχο σε μυστικά που ξέρεις ότι μια μέρα, θα μετανιώσεις που τα έμαθες.

Ξεκινάει να κάνει μικρές εκτάσεις με χέρια και ποδιά για να ξεμουδιάσει τα μέλη του. Μιλώντας κάνει και πηρόματάκια.

ΑΝΔΡΑΣ : .Δεν ήμουν πάντα έτσι. παραιτημένος. είχα όνειρα, έκανα σχέδια, πάλευα να καταφέρω αυτό που έβαζα στόχο και κριτικάριζα

τους άλλους για παθητική συμπεριφορά. Ναι! Στην κριτική ήμουν δυνατός! Έλεγα διάφορα επαναστατικά και προσπαθούσα να ξεσηκώσω, να επηρεάσω. Την είχα δει μέντορας. Το 'χα πάρει πολύ πατριωτικά. Κι όταν έβλεπα ότι ο άλλος δεν ανταποκρίνεται τότε επιχειρούσα να τον ισοπεδώσω.

«Μέχρι και τα σκυλιά του δρόμου που παίζουν κυνηγώντας τα αυτοκίνητα, ζουν πιο ριψοκίνδυνα από σένα ρε φίλε!» Του φώναξα. «Ναι» μου είπε, με διάθεση ειρωνείας. «Γιατί τα σκυλιά δεν έχουν να χάσουν τίποτε άλλο παρά μόνο τη μίζερη ζωή τους. Ενώ εγώ...» Ενώ εσύ, αντεπιτέθηκα, θα έχεις ζήσει την δική σου ζωή μέσα στον φόβο, χωρίς να νιώσεις ούτε για μια στιγμή τι σημαίνει να κυνηγάς μια ρόδα - όνειρο. Κι αν δεν την προλάβεις και σου ξεφύγει, δεν πειράζει. Θα την έχεις κάνει την προσπάθεια. Θα είσαι ξέπνοος αλλά περήφανος. Κι αν το όνειρο αποδειχτεί επικίνδυνο όχημα για σένα και σε παρασύρει, πάλι δεν πειράζει. Θα έχεις τραύματα παράσημα, να τα επιδεικνύεις με καμάρι, ξεσηκώνοντας κι άλλους να κυνηγήσουν τα όνειρά τους.

«Κι αν τα τραύματα καταλήξουν μοιραία;» Με ρώτησε, με ακόμα πιο ειρωνική διάθεση. Θα έχεις πετύχει το μέγιστο, του απάντησα. Θα έχεις πεθάνει κυνηγώντας το όνειρό σου. Θα έχεις. Δεν με άφησε να τελειώσω. Μου γύρισε την πλάτη - άλλη μια πλάτη στο οπτικό μου πεδίο - κι απομακρύνθηκε χασκογελώντας, φτύνοντας λόγια ανάμεσα στα γέλια. «Καλή τύχη ηλίθιε!» Κι εγώ γλύφοντας τις πληγές μου, πήρα μια βαθιά ανάσα έτοιμος να το ξαναρίξω στο κυνήγι. Περίμενα. περίμενα. και όνειρο δεν πέρασε κανένα. Θυμήθηκα το ειρωνικό του ύφος και κατάλαβα.

(Φωνάζει) Δεν είσαι εντάξει ρε φίλε! Έπρεπε να με ενημερώσεις για την απαγόρευση κυκλοφορίας ονείρων. Δεν είσαι εντάξει...

Σταματάει τις ασκήσεις και ρίχνει νερό στο πρόσωπό του.

ΑΝΔΡΑΣ : Δεν δίνουν πια οι άνθρωποι. δεν χαρίζουν και δεν χαρίζονται σε κανέναν. Γίναμε ακόμα πιο αχόρταγοι, ακόμα πιο αμοραλιστές. Σ' αυτές τις εποχές της φτώχειας δεν μας περισσεύει ούτε η πίκρα να την μοιραστούμε. Την καταπίνουμε γρήγορα γρήγορα μη και μας ξεφύγει καμιά σταγόνα και πικραθεί κι ο διπλανός. Κάτω τα χέρια απ'

την πίκρα μου ρε! Αν μοιράζαμε την πίκρα μας με γενναιοδωρία, θα αυξάνονταν οι στρατιές των πικραμένων και ίσως τότε κάτι να άλλαζε σ' αυτόν τον κόσμο τον γλυκό τον πλάνο.

Και φυσικά ούτε λόγος για θετική διάθεση και ενέργεια. Το θετικό στις μέρες μας ακούγεται σαν ανέκδοτο. Η ενέργεια - θετική ή αρνητική δεν έχει σημασία - είναι λένε μπούμερανγκ.

Την πετάς και επιστρέφει σε σένα. Ναι αλλά απ' όσο ξέρω. το μπούμερανγκ διασχίζει μια καμπύλη τροχιά και επιστρέφει χωρίς ενδιάμεσες στάσεις. Κι αν χτυπήσει κάπου το πιο πιθανό είναι να αλλάξει πορεία. Ποιος ο λόγος να εκτοξεύω ενέργεια - θετική ή αρνητική δεν έχει σημασία - και να μην ακουμπάει πουθενά και σε κανέναν; Μάλλον λάθος το έχουμε πιάσει το νόημα. Είναι σαν κι αυτό με το 10% του εγκεφάλου. Πιστεύουμε ότι παπαριά μας πούνε επειδή κάπου δημοσιεύεται ή ανακοινώνεται. Εγώ λέω ότι η ενέργεια είναι κάτι σαν. «τα μήλα»! Το παιχνίδι με την μπάλα που παίζαμε μικροί. Άρσεσε πολύ στα κορίτσια κι εμείς τους κάναμε το χατίρι. Ξεκάθαροι οι ρόλοι από νωρίς. Τα κορίτσια απαιτούσαν, τα αγόρια υποχωρούσαν. Από μεγαλοψυχία φυσικά όχι από ηττοπάθεια. Μαλακίες!

Γιατί κανείς δεν μας είπε ότι το παιχνίδι είναι στημένο; Οι άντρες είμαστε γεννημένοι για να χάνουμε απ' τις γυναίκες. Αυτή είναι η μοίρα μας. Ας το παραδεχτούμε κι ας παραδοθούμε εγκαίρως για να υποφέρουμε όσο γίνεται λιγότερο.

...Τι έλεγα; Α, για τα «μήλα.» Προσπαθείς να πετύχεις τον άλλον για να τον βγάλεις απ' το παιχνίδι κι έπειτα να μπεις εσύ στη θέση εκείνου που αγωνιά να μην τον πετύχουν. Τώρα συνειδητοποιώ γιατί δεν επέτρεπα σε κανέναν άλλον να με πετύχει εκτός από την Δεσποινούλα. (Χαμογελάει με την ανάμνηση) Η Δεσποινούλα! Μαύρα μαλλιά και λευκό δέρμα. Μύριζε. χειμώνα. Είχε μια χειμωνιάτικη σεξουαλικότητα που σ' έκανε αμέσως να σκέφτεσαι πολύ ζεστά για κείνη. Δεχόμουν την μπαλιά της με μαζοχιστική διάθεση μόνο και μόνο για να δω τη χαρά στα μάτια της και να ακούσω τη γελαστή της φωνή. «Σε πέτυχα! Σε πέτυχα!» Αυτό θα πει να μεταδίδεις στον άλλον θετική ενέργεια. Αργότερα, στην εφηβεία, την πέτυχα κι εγώ τη Δεσποινούλα. Χαλάλι οι μελανιές απ' τις μπαλιές της. Ανταλλάξαμε ενέργεια ποικιλοτρόπως.

Και ίσως το ενεργειακό μας πεδίο να παρέμενε ενεργό για καιρό αν δεν έκανα το λάθος να της αποκαλύψω ότι επίτηδες έχανα στα «μήλα». Για χάρη της. Έφαγα ακαριαίο φτύσιμο απ' τη Ντέπτu, άλλοτε Δεσποινούλα.

Οση ενέργεια και να ξοδέψω - θετική ή αρνητική δεν έχει σημασία -δεν θα καταλάβω ποτέ τις γυναίκες. Και περισσότερο απ' όλες εσένα! Εντάξει έφυγες... με τσάκισες. Το παραδέχομαι. Αυτό δεν ήθελες; Δεν ικανοποιήθηκες; Γύρνα λοιπόν να απολαύσεις τον θρίαμβό σου. Και θα κάνω ότι μπορώ για να δείχνω όσο πιο κομμάτια γίνεται! Σε περιμένω. Θα σου μιλήσω και ποιητικά που ξέρω ότι σ' αρέσει. Έχω σκαλιά λαξευμένα στον βράχο της ψυχής για να κατέβεις εντός μου. Μόνο φρόντισε να είναι προσεκτικά τα βήματά σου, αργό και σταθερό το πάτημα. Πρώτα τα δάχτυλα, μετά το πέλμα, τα μικρά σου όμορφα δάχτυλα, το λατρευτό σου πέλμα. Βλέπεις τα χρόνια της αναμονής και οι αρνήσεις σου, τα έχουν λειάνει τα σκαλιά και γλιστράνε. Αλλά μη φοβάσαι και μην γυρεύεις δικαιολογία να μου αρνηθείς για άλλη μια φορά την κατάβαση. Θα σκαλίσω καινούργια σκαλιά δίπλα στα επικίνδυνα παλιά, στο υπόσχομαι, θα βάλω όλη μου την τέχνη κι αφού κατέβεις. (ξεσπάει απότομα) θα τα χαλάσω μωρή πουτάνα! Και τα παλιά και τα καινούργια. Δεν θα αφήσω ούτε ένα τόσο δα μικρό εξόγκωμα. Ούτε την παραμικρή εσοχή. Δεν θα 'χεις τρόπο πουθενά να πατήσεις, να κρατηθείς και να αναδυθείς από τα βάθη μου. Κι έτσι θα σε κρατήσω για πάντα εντός μου. Για πάντα!

Πέφτει μπρούμυτα στο κρεβάτι και ξεφυσάει πιέζοντας το πρόσωπό του στα σκεπάσματα. Ανακάθεται αργά.

ΑΝΔΡΑΣ : .Τι εγωιστική σκύλα που είναι η αγάπη! Ανελέητη.

Μας προτρέπει να φυλακίσουμε τον άλλον. Και δεν καταλαβαίνουμε οι ανόητοι ότι πρώτα απ' όλους, εμάς κρατάει δέσμιούς της. Έτσι σατάρουνε οι άνθρωποι, δεν μπορούν να διαχειριστούν τον αυτοεγκλεισμό, την αυτοαπομόνωση. Κι έπειτα απεγνωσμένοι καταλήγουν να εναποθέτουν τις ελπίδες τους στα χέρια του θεού. Ή στα ζώδια. (Γελάκι) Τα ζώδια που 'λεγε ένας φίλος. Κάποτε κορόιδευα αυτούς που ασχολούνται με τα ζώδια. Που δεν κάνουν βήμα αν δεν τους το επιτρέπουν τ' άστρα. Μεγαλώνοντας ανακάλυψα πόσο ίδια

ανώριμοι γερνάμε όλοι. Μαζί με τις ρυτίδες και τους πόνους στη μέση έχω αποκτήσει και μικρές εμμονές. Οι μεγάλες είναι άλλο κεφάλαιο. Βάζω προσωπικά στοιχηματάκια, όχι από εθισμό στον τζόγο αλλά για άλλοθι. Να 'χω έναν λόγο να ρίξω αλλού τις ευθύνες για την δική μου ανεπάρκεια.

«Αν καταφέρω να βάλω καφέ χωρίς να στάξω στον πάγκο της κουζίνας, θα μου πάει καλά η μέρα σήμερα... Αν βγω στον δρόμο και βρω αμέσως ταξί, χωρίς να μυρίζει ξινίλα και απλυσιά το εσωτερικό του, θα έχω θετική απάντηση για τη δουλειά. Αν το πλάσμα με το κολάν που κάνει ορθοπεταλιές στη λεωφόρο γυρίσει το βλέμμα προς το μέρος μου, θα έχω γενικά μια τυχερή βδομάδα. » Και καφέ έσταξα και το ταξί που βρήκα έπειτα από μισής ώρας ξεροστάλιασμα βρωμοκοπούσε και το πλάσμα με το κολάν με αγνόησε επιδεικτικά. Χάλια θα μου πάνε όλα. Φταίει ο καφές, το ταξί και το πλάσμα. Όχι εγώ. Σίγουρα όχι εγώ.

Κι ο ταρίφας μου 'χει σπάσει τα νεύρα. Δεν φτάνει που περνάει όλα τα φανάρια στο «παρ' ολίγον κόκκινο», είναι η πολλοστή φορά που επαναλαμβάνει φάλτσα το Μαρία με τα κίτρινα ποιόν αγαπάς καλύτερα! Που στο διάολο το θυμήθηκε;!

Μετά το ατύχημα κατάλαβα. «Αν προλάβω να περάσω κι αυτό το φανάρι πριν γίνει κόκκινο, θα μου κάτσει η Μαρία» σκεφτόταν ο ταρίφας, δευτερόλεπτα πριν παρασύρει την ποδηλάτισσα με το κολάν και την συνθλίψει πάνω στα κάγκελα του διαζώματος.

Ήταν και η τελευταία φορά που πήρα ταξί... η τελευταία φορά γενικά που βγήκα έξω. (κάθεται και παίρνει την κούπα με τον καφέ στο χέρι του) δεν έχω αγοραφοβία όχι. έχω πολλά ψυχολογικά, γεμίζω σελίδα Α4 αν καθίσω να τα γράψω, μπορεί και δυο σελίδες αλλά αγοραφοβία δεν έχω. Να βγω να κάνω τι; Όλα έχουν αλλάξει εκεί έξω. τα κτήρια, οι δρόμοι, τα πρόσωπα των ανθρώπων, όλα παραμορφωμένα σαν πίνακες του Νταλί. Είτε λιώνουν, είτε κάτι τα ξεχειλώνει τραβώντας τα προς τα πάνω. Εκτός κι αν ήταν πάντα έτσι παραμορφωμένα και δεν το έβλεπα. Ξέρω γω; Μήπως τώρα έχω πιο σωστή αίσθηση αυτού που με περιβάλλει; Μήπως η παραμόρφωση, η αλλοίωση είναι το δεδομένο; Είναι η πραγματικότητα. Ίσως. Όπως

και να 'χει, καλύτερα εδώ μόνος μου με τις σκέψεις μου. Τις δικές μου σκέψεις. Δεν με αναγκάζει κανείς να σκέφτομαι. Δεν με πρεσάρει για να έχω παραγωγικές σκέψεις, ανταγωνιστικές. Κάνω τις σκέψεις που γουστάρω. Μπορεί ώρες ώρες να εξουθενώνομαι αλλά κι αυτό είναι δική μου επιλογή. Μ' αρέσει να ζορίζω το μυαλό μου, να το στύβω που λένε. και να! Duo μικρές σταγόνες σκέψης κυλούν απ' το μυαλό στα μάτια κι απ' τα μάτια στα μάγουλα σαν δάκρυα. Αν τα σκουπίσω θα χαθούν οι σκέψεις. αν τα αφήσω να συνεχίσουν την αργή και γαργαλιστική τους πορεία, θα φρενάρουν λίγο στην άκρη της μύτης κι έπειτα θα μπλέξουν μέσα στο δάσος από τρίχες που αποκαλώ μουστάκι. θα μπερδευτούν οι σκέψεις. Τι να κάνω; Να κρεμαστώ ανάποδα μπας και τα δάκρυα - σκέψεις γυρίσουν πίσω προς τα μάτια; Και ποιος μου εγγυάται ότι το μυαλό θα τις απορροφήσει εκ νέου; Άσε που υποψιάζομαι ότι το μυαλό τις έδιωξε, για να απαλλαγεί απ' αυτές. Θα τις αφήσω λοιπόν στην τύχη τους τις εκδιωγμένες σκέψεις. Τους πεπτωκότες αγγέλους. Κι ας καταλήξουν όπου θέλουν. Κουράστηκα να σκέφτομαι τι θα απογίνουν οι σκέψεις... και ορίστε! Με το που έπαψα να αγχώνομαι γι' αυτές, η μία, η πιο ευέλικτη, ξέφυγε απ' το μουστάκι, ταλαντεύτηκε για λίγο στο πάνω χείλος μου κι έπεσε στον καφέ μου. Δεν πρόλαβα να τη σώσω. έγινε ένα με τον γαλλικό με γάλα... Παράξενο χρώμα πήρε ο καφές. (Αφήνει την κούπα) Ποιος ξέρει τι σκέψη ήταν. Θετική, αρνητική, χρήσιμη, άχρηστη. Ότι και να ήταν πήγε χαμένη. Δεν αξίζει όμως να στεναχωριέμαι γι' αυτήν. (Σηκώνεται) Εκατομμύρια χαμένες σκέψεις. Αν τις πενήθισω δεν θ' απομείνει θλίψη για την μια και πραγματική απώλεια. Που είναι η ελευθερία να σκέφτομαι. Αυτή η απόλυτη ελευθερία. Αν σταματήσω να σκέφτομαι, αν κάποιος με αναγκάσει να σταματήσω. τότε. θα πεθάνω. Ναι. Νομίζω ότι τότε θα έρθει το τέλος μου.

Ξαπλώνει στην φλοκάτη στο πάτωμα και κοιτάζει το ταβάνι.

ΑΝΔΡΑΣ : Όχι, δεν κάνω πρόβα θανάτου. Είναι γελοίο να προβάρεις κάτι που έτσι κι αλλιώς θα σε βρει απροετοίμαστο.

Μου αρέσει να ξαπλώνω και να κοιτάζω το ταβάνι. Από παιδί το συνηθίζω. Αυτό που με γοήτευε και με μαγνήτιζε πάντα σε όλα τα σπίτια που άλλαξα στη ζωή μου, δεν ήτανε η θέα, ή αν είχαν αυλή, ή αν

ήταν σε ήσυχη γειτονιά, δεν ήταν καν το άτομο ή τα άτομα που ζούσα μαζί τους. Ήτανε το ταβάνι. Ξύλινες τάβλες βαμμένες με ασβέστη όπως στο πατρικό μου, μετά χρωματιστό στα φοιτητικά μου χρόνια, άλλαξε η γκόμενα άλλαξα και το χρώμα, ύστερα σαργέ με ανεμιστήρα οροφής, αργότερα κατάλευκο με πολύχρωμη απλικά και τα τελευταία χρόνια αυτό... Πόσα χρόνια... δεν θυμάμαι. Το 'χω μάθει απ' έξω, σπιθαμή προς σπιθαμή. Λακουβίτσα τη λακουβίτσα, ράγισμα το ράγισμα, ξέφτι το ξέφτι. Όλο λέω ότι θα το βάψω αλλά μένω στα λόγια. Άσε που αν το βάψω θα μου είναι άγνωστο. Θα πρέπει να το ξαναμάθω απ' την αρχή. Να ξαναμεταφράσω τα ιερογλυφικά του.

Έχω τόση επιθυμία να το διαπεράσω με το βλέμμα. καρφώνω τα μάτια μου επίμονα σ' ένα σημείο, μέχρι που δακρύζουν και θολώνουν. Συνήθως η εικόνα φλουτάρει, γιατί αλληθωρίζω απ' την προσπάθεια αλλά κάποιες ευλογημένες στιγμές νομίζω ότι το κατορθώνω, ότι από πάνω μου υπάρχει μια γυάλινη σκεπή που μου επιτρέπει τη νύχτα να βλέπω τ' αστέρια, «τις πινέζες που συγκρατούν τον ουρανό» όπως λέει ο Γκανάς. Έπειτα η γυάλινη σκεπή ανοίγει σαν τεράστιο φινιστρίκι κι εγώ. (σηκώνεται αργά) μαζί με τη φλοκάτη ίπταμαι, λίγους πόντους στην αρχή μην με πιάσει πανικός κιόλας κι έπειτα ακόμα πιο ψηλά, κρατάω με κόπο την ισορροπία μου, λίγο ακόμα, κι άλλο. και βγαίνω απ' το άνοιγμα στο ταβάνι και συνεχίζω να ίπταμαι πάνω απ' το σπίτι μου, πάνω απ' όλα τα σπίτια και τους δρόμους και ξαφνικά δεν φοβάμαι καθόλου, το απολαμβάνω μάλιστα, νιώθω ακόμα και τον αέρα στο πρόσωπο και στα ρούχα μου, βγάζω εκστασιασμένος τις τρίχες της φλοκάτης που κολλούν στα χείλια μου και μόλις που προλαβαίνω να κάνω ελιγμό και να αποφύγω μια καπνοδόχο που «φυτρώνει» ξαφνικά μπροστά μου. Πλάκα έχει! Αν πιέζω λίγο το δεξιό μου πόδι, η φλοκάτη στρίβει δεξιά. Ανάλογα συμπεριφέρεται σε όλες τις πιέσεις των ποδιών μου. Αριστερά, μπροστά, πίσω... Ωπα! Το πίσω θέλει λίγο προσοχή. μην ανατραπεί το όχημα. Συνεχίζω να ίπταμαι με GPS τη διαίσθηση. Πολύ σκοτάδι εδώ πάνω για να ξέρω με σιγουριά προς τα πού κατευθύνομαι. Κι από κάτω τα φώτα των σπιτιών και των αυτοκινήτων είναι σαν κεράκια σε λιτανεία. Δειλό και τρεμάμενο το φως, δεν μου επιτρέπει να διακρίνω δρόμους. Πάντως κάπου εκεί πρέπει να πέφτει ο Πειραιάς, πιο κει το Αιγάλεω,

παραπέρα το Περιστέρι. Τώρα είναι ευκαιρία να «πεταχτώ» που λένε στην παλιά μου γειτονιά! (Γελάει)

Θα 'θελα να δω τα μούτρα τους καθώς θα με βλέπουν να περνάω έξω απ' το παράθυρό τους και να τους φωνάζω «Μαλάκες απογειώθηκα πραγματικά! Έτσι δεν λέγατε κουφάλες; Ότι έχω απογειωθεί, ότι έχω ξεφύγει; Ε καμαρώστε με λοιπόν! Κι όχι μόνο πετάω από πάνω σας αλλά θα ρίξω κι ένα κατούρημα να το φχαριστηθώ! Και μην ανοίξετε ομπρέλα μέσα στο σπίτι, είναι γρουσουζιά!» (Γελάει και συνεχίζει να κάνει κινήσεις σαν να πετάει με τη φλοκάτη) ... Αλλά φτάνει για σήμερα. Το παράκανα. Κι έπιασε και ψύχρα. Πρέπει να γυρίσω. Να κόψω ταχύτητα και να γυρίσω. Το φρένο; Που πρέπει να πιέσω με το πόδι για να φρενάρει; Που;

*Χοροπηδάει πανικόβλητος στη φλοκάτη
προσπαθώντας να βρει το σωστό σημείο πίεσης.*

ΑΝΔΡΑΣ : Γαμώτο! Η ταχύτητα αυξάνεται! Θα σκοτωθώ! Αυτό ήτανε! Θα σκοτωθώ στα σίγουρα! Θα συντριβώ στην ράχη κάποιας πολυκατοικίας ή στους πυλώνες της ΔΕΗ που διακρίνονται στο βάθος. Και ποιος θα με πιστέψει; Ποιος θα πιστέψει ότι σκοτώθηκα στην φαντασία μου καβάλα σε μια ιπτάμενη φλοκάτη;

Ξαφνικά σκοτάδι. Ένα γαλάζιο φως νυχτερινό πέφτει κάθετα απ' το ταβάνι σαν να έχει ανοίξει ένα μεγάλο παράθυρο στην οροφή. Ο άνδρας δεν βρίσκεται πια στο δωμάτιο. Γεν υπάρχει κανείς. Η φωνή του μόνο ακουγεται από ψηλά, σε απόσταση, σαν πράγματι να έχει πετάξει, να έχει αποδράσει.

ΑΝΔΡΑΣ OFF: ..Επικίνδυνα τα ταξίδια του μυαλού άμα δεν ξέρεις πότε και πώς πρέπει να φρενάρεις!

ΤΕΛΟΣ

Θεατρικός μονόλογος “Θεόφιλος”

Θανάσης Σκρουμπέλος, σεναριογράφος,
σκηνοθέτης, συγγραφέας, μέλος της Ε.Σ.Ε.

Επιστρέφω...πάντα θα επιστρέφω...με την στολή του Μεγαλέξαντρου...τον τρυπημένο θώρακα του Παλαιολόγου...με τα πινέλα μου...στην πραγματικότητα δεν έχω φύγει ποτέ...- τ'ακουσ πατέρα...ποτέ δεν έφυγα...εδώ μέσα την είχα την πατρίδα...τη μανα ...εσένα...τον παππού...τη Μυτιλήνη...εχτές ζωγράφισα έναν ήλιο... με ένα ματι εδώ...στο μέτωπο σαν το ματι του κυκλωπα...χύνοταν χρυσάφι φως απο μέσα ...κι αέρας θαλασσινός...και ζούρλαινε τις ελλιές...και πέλαγος ξανοίγοταν εμπρός...αζουρίτης κι ωχρα της συγκρατημένης χαράς ...σαν τα στάχια τα γεμάτα στάρι στον κάμπο πήρα την πατρίδα μου απο το χέρι να την ταξιδέψω...και ταξίδεψα και πάντα στο ίδιο σημείο ήμουν... εγω ο Θεόφιλος Κεφαλάς Χατζημιχαήλ...γεννημένος στη Βαρεία της Μυτηλίνης...πρώτο παιδί της μάνας μου απο τα οκτώ που γέννησε...που είπαν πως ήμουν ζερβοχέρης και πως μέδερνε ο δάσκαλος κι ο πατέρας μου...τ'ακουσ πατέρα ετσι γράψαν στα βιβλία για μένα...έτσι τους είπαν...πως μ'έδερνες να μαθω να γράφω με το δεξί μα όλα τούτα τ'άπαν γιατί εγω κοιτούσα τον ηλιο και δεν με θάμπωνε...κι εβλεπα στο φως του τη γοργόνα και τον Αγι Γιωργη να σκοτώνει τον δράκο του νερού και τη Μήδεια με τον Ιάσονα ... μας τάλεγε ο δάσκαλος...κι εγω αμέσως τα ζωγράφιζα εδώ μέσα...κι όλοι στη χώρα με φοβούνταν και με χλευάζαν γι αυτά που ονειρευόμουν...κι εσυ πατέρα με πήρες στο μαγαζί να μάθω τη τέχνη σου, τσαγκάρης να γίνω ...να συνεχίσω τη ζωή σου...έχεις αδελφές να παντρέψεις μείπες ...να παρεις την πελατεία ολη να τους φιάχνεις τα ποδήματα να σε πλερώνουν... να κοινομήσεις παρά και σεβασμό...να βγαίνεις στο σεριάνι στις σχόλες και να σε χαιρετούν οι γείτονες κι ο ζαπτιές ...να βρεις και μια γυναίκα να νοικοκυρευτείς ...να αυγατίσει ο οίκος μας κι εγώ τότες μια παγωμένη φωτιά μ' έκαψε μέσα μου πατέρα, δεν μαρεσε η ζωή που μου χάριζες ήθελα μια δικιά μου ζωή... και έπιασα χώμα κι εφτυσα στη χουφτα μου να γίνει ύλη, το θυμάσαι; και ζωγράφισα με το δάχτυλο σκαρπίνι απο λάσπη στον τοίχο ...κι σου είπα μα την ξέρω απεξω κι ανακατωτά την τέχνη σου ...δες το σκαρπίνι στον τοίχο... σαν του φυσήξω πνοή θα ζωντανέψει... καλλίτερο απ τα δικά σου τα ποδήματα θα γίνει θα περπατάει στα σύννεφα το παλιοκούντουρο... και φύσηξα πάνω στη ζωγραφιά κι είδα το σκαρπίνι να γεμίζει ζωή να κάνει πήδους στον αέρα...να ανεβαίνει ψηλά...και σας το είπα

και μόνο η μάνα με πίστεψε... κι άλλοι γελούσαν κι εσυ μαζί...κι άλλοι φοβήθηκαν σταυροκοπήθηκαν αλαφροίσκιωτος ο γιός σου είπαν κι εγώ έδειχνα στη μάνα το σκαρπίνι που χε σκαρφαλώσει στο σύννεφο...αυτά που έβλεπα εγώ δεν ταβλεπαν οι άλλοι...εγώ είχα δωμέσα έναν καθρέφτη μαγικό που κουβαλούσε τις εικόνες του κόσμου όλου κι ανεβαίναν απ τα βάθη της ψυχής μου και λάμπαν στο νου μου... κι ο παπούς με κατάλαβε και μ'είπε έλα μαζί μου να σε μαθω να ζωγραφίζεις τις εικόνες, να μην τις κρατάς μέσα σου ...ο παππους ζωγράφιζε το Θεό...τη θλιμένη Παναγιά που κοιτουσε το γιό της γιατί απο τη γεννησή του έβλεπε στο σώμα του τα καρφιά και τον Σταυρό...ηταν η τέχνη του παππού τέτοια...μυστική και μυστικά να μιλούν με τις εικόνες του οι ανθρώποι που τις αγοράζαν...να λεν τα πικρά τους βάσανα...τη θλίψη τους...τους φόβους τους ...και γι αυτό τον είπα, παππού ο καθρέφτης μέσα μου εμένα δεν είναι σκοτεινός σαν τον εδικό σου...το ξέρω μ'είπε συ έχεις το δώρο της Μυτηλίνης ,το φως της, το χρώμα της, της ελιές της...έχεις μέσα σου τον καθρέφτη της ζωής που με αυτόν νικησε ο Περσέας την κόρη του παγωμένου χάρου τη Μέδουσσα στον πυθμένα του μαύρου ωκεανού...δεν θα σε μάθω την τέχνη τη δική μου, μα την τεχνική να αυγατίσεις την τέχνη την δική σου...να κάνεις το δώρο της αντίδωρο για τους ανθρώπους ...μ'έμαθε να φιάχνω χρώμα απ τα λέλουδα και τις πέτρες να τις τρίβω και βάση κόλα ναν το αυγό οχι τα ασπράδι μα ο κρόκος και το ξύδι και το λάδι απο λινόσπορο μέτρα δύο κι ένα κάτουρο ποχει αμμωνία μέσα να φιάχνω και στιλβώματα μ'έμαθε απ το σκόρδο και το ρετσίνι της κερασιάς και πως τα χρώματα έχουν γλώσσα... το κίτρινο του νου, το κόκκινο της αγάπης το μαβί του ύπνου, το ουρανί της σκέψης το μαύρο της άρνησης το άσπρο της ινιοράντσας, της άγνοιας οχι της αθωότητας, κανείς απο γεννησημιού του δεν ειν αθώος μειπ'ο παππούς απ'όταν το φίδι ξύπνησε την πεθυμιά που κοιμούνταν μέσα μας...η παράβαση μας έκανε ανθρώπους μειπε ...είχαν ξυπνήσει και μένα μέσα μου πολλά πατέρα και δεν με χωρούσ'ο τόπος ...στον παππού έμεινα λίγο...του τόπα οτι θα μεινω λίγο... έμαθα τα εικονίσματα....την έκφραση... αλλιώς ο νέος, αλλιώς ο γέρος, αλλιώς η Παναγιά...αλλιώς ο Παντοκράτωρ...έμαθα και τα παλιά τα εικονίσματα να σουλουπώνω, να στεριώνω το χρώμα τους, να τα καθαρίζω, να λάμπει το βλέμμα τ'Αγιου πως σου μιλάει

να νομίζεις και πως να φιάχνω νέφτι να λαγαρίζω απο την καπνιά του κεριού την επιφάνεια και πως με μασίχι κι αγιοκέρι να γεμίζω την πληγή του ξύλου...μα κιαυτά δεν μου φτάναν να ζωγραφίσω τα όνειρά μου και πήγα τσιράκι στον αδελφό της μάνας το Γιώργη που φιάχναν με τέχνη το σοβά για να ζωγραφίσουν στα σπίτια των εμπόρων και των καπεταναίων δέντρα ζωτικά και τόπους μακρινούς και Γενοβέφες κι Ερωτόκριτους και το Νείλο ποταμό και τον Ευφράτη και τον Μπατάφ τον μαυρο πειρατή να κλέβει την Ερηνη μα ούτε κι αυτά μου φτάναν να γεμίσω την άπληστη ψυχή μου ...την περιέργεια του νου ...μη μείνει η πεθυμιά ονειροφαντασιά , σταμνί κενό μη μείνω...Εγω ο Θεόφιλος Κεφαλάς ο γιος σου πατέρα , παιδί της Πηνελόπης Χατζημιχαήλ ήθελα να γεμίσω τα μάτια των ανθρώπων με τα οραματά μου...

Τωρα επιστρέφω στον παρόντα κόσμο, πάντα θα επιστρέφω πατέρα, στο είπα όποιος ακολουθεί το ονειρό του ποτέ δεν πεθαίνει, και νάμαι εδώ ντυμένος την άσπρη φουστανέλα μου του τάγματος ελεύθερων σκοπευτών του πολέμου του 1897 και στο σελάχι μου τα πινέλα...και στο δισάκι μου τα υλικά να φιάξω χρώμα...για να σας μάθω παλε απ την αρχή την τέχνη που ξεχάστηκε...πως να βάφει ο καθείς τα ονειρά του , με την δική του τη βαφή ....γιατί τ'όνειρο... είναι μοναδικό του καθενός...κι είναι κόσμος, λαοί που γνώρισα στα ταξίδια μου,απάνω στο στερεωμα και κάτω στη γη που πάψαν να ονειρεύονται και χάθηκαν γίναν σκιές αδικαίωτες...αν ακολουθούσα το δικό σου όνειρο πατέρα, τον δικό σου δρόμο, θα χανόμουν κι εγώ, ποτέ δεν θα επέστρεφα....κι ειν η δική μου τέχνη που με κρατάει διαρκώς παρόντα σε τούτη δω τη γη...κι είστε παρόντες κι εσείς μαζί με μένα...η μάνα τ'αδέλφια...ο παππούς...οι φίλοι ... εσυ...ο τόπος μου η Μυτιλήνη...μεσα απο τις ζωγραφίες μου

Το θυμάσαι πατέρα...η μάνα έκλαιγε, παντα κλαιν οι μάνες στον αποχωρισμό...που στα 16 μου χρόνια μπήκα στο πρώτο μπάρκο που βρήκα για την ξακουστή τη Σμύρνη ...εκεί ήταν Ελλάδα,η Ελλάδα της οικουμένης, σχολειά, εργοστάσια, θέατρα, ταβέρνες, καφεσαντάν, καφεαμάν, βιοτεχνίες, ατμόπλοια ελληνικά φεύγαν για ολα τα λιμάνια του κοσμου με ελιές, μεταξωτά ρούχα, σύκα, περτοκάλια,μασίχα, σταφίδα,εφευρέσεις του Νικολαίδη, μηχανήματα του Ισηγόνη , για

την Οδησό μεχρι Μπουένος Αιρες και Μασσαλία και Λόντρα κι Αλεξάνδρεια...κι οι έμποροι οι ελληνες της Σμυρνης μέχρι και το οθωμανικό δοβλέτι δανείζαν...κι αν οι μυλόρδοι θέλαν φτωχούς συγγενείς τους Ελλαδίτες με κεφαλή δανεικό βασιλιά νάμαστε ψωροκώσταينا ...εκει στην Σμυρνη εμείς είμασταν οι άρχοντες κι αυτοί οι κλητήρες μας...κι ο ξαδελφός μου ο Μανουσέλης που ήταν στην Αλεξάνδρεια τα ίδια μουλεγε οι μπερεκετήδες είμαστε εμείς εκει κι οι εγγλέζοι οι λογιστές μας κι οι φραντζέζοι οι διασκεδαστές μας και μαυρόψυχος που ήταν προφήτευε ο κακόστομος πως θα μας τη φέρουν όλοι αυτοί που τους πήραμε το παντεσπάνι μέσα απο τα χέρια... γιατί η Σμυρνη είναι η κεφαλή μας κι η Αλεξάνδρεια κι η Οδησός η προίκα μας θα κοψουν τη Σμυρνη, να κόψουν το κεφάλι γιατί απ το κεφάλι κρατιέσαι άρχοντας ,το κεφάλι γεννάει τόνειρο και χωρίς όνειρο στο ειπα χάνεσαι , χάνεται κι η προίκα να την βουτήξουν αυτοί ...και να γίνουμε εμείς οι ζήτουλες , να μας έχουν τζουτζέδες τους ...για αυτό κοίτα να γλεντήσεις όσο κρατήσει τ'όνειρο, όσο κρατάει η Σμύρνη η Ιωνία και μούδωσε και μια διεύθυνση σε φίλους του να με βοηθήσουν στα πρώτα μου βήματα, μόρτης ο Μανουσέλης σε μόρτες με έστειλε...μορτάκια λέγαν τη γειτονιά...στη Μεταμόρφωση... μα εγω ηβρα σπιτι στον Αγι Δημητρη της κυρα Πολυξένης του Χιλιαδά...και στα μορτάκια πήγαινα πουταν μυτηλινοί και φίλοι καβάσηδες νταήδες, δουλειές του ποδαριού κάναν κι εγινα κι εγω Καβάσης ,δεν αφησα τη ζωγραφικη την φύλαξα μέσα μου κι αρπαζε το ματι μου τις νέες εικόνες και τις κρατούσε στην ψυχή μέχρι ναρθει ο καιρός τους να γίνουν ζωγραφιές κι οραματα δικά μου... μα έπρεπε να δουλέψω να ζήσω κι έβγαλα τη βράκα πουκανε ντρικι ντράκα κι εβαλα τη φουστανέλλα, όλοι οι καβάσηδες φορούσαν φουστανέλλα ελληνική να μοιαζουν του Καραισκάκη για να τους τρέμει ο κοσμος και το Μερακλέλη, φίλοι που γίναμε μούδωσε ντουφέκι δανεικό και σελάχι με ασημομάχαιρο και μπηκα στο κουρμπέτι κι εγω και νοίκιαζα το καβασηλικι μου σε εμπόρους εδικούς μας στον κυρ Αθανασούλα, στους Κουρταλήδες με τα υφάσματα, στους Κουμάνταρους με τα πλοία και σε μονετάρους των κυρ Βαλιάνων έκαμα τον καβάση στη Μπόρσα κι είδα τη μεγάλη Ελλάδα στα μάτια τους, το παραμυθι παλε και φίλοι που γίναμε μου λέγαν για τον Μεγαλέξαντρο και την μεγάλη ιδέα να γίνουμε τρανοί

, το θέλαν μου είπαν κι οι φραντσέζοι κι οι ινγκλέζοι γιατί πεθαίνει το δοβλέτι, τελειώναν τα ψωμιά του Οθωμανού κι οι μυλορδοι σπρώχναν τον Λευτεράκη να παρει αυτός της θέση τους και με σύστησε ο κυρ Λιόλιος που χε την συκική στον πρόξενο κι έκαμα και καβάσης στο Ελληνικό Προξενείο στην Αγια Φωτεινή κι είχε ζωγραφίες του νατουράλε στους τοίχους η μεγαλοεκκλησιά κι είχα αυτια και ματια ανοιχτά ρουφούσα λογια και εικόνες και θλίψη που χρωστούσαν της Μιχαλούς στην ινγκλετέρα οι Ελλαδίτες και μας είχαν δεμένους χειροπόδαρα οι ξένοι και τον είπα τον πρόξενο να παω στην Αθήνα να ζωγραφίσω την Ακρόπολη, πως παμε για πολεμο με τосα χρέη; Τον είπα... κάτι το μαγικό να κάμω για την πατρίδα...πούχαμαν κάποτε ήρωες και τώρα μόνο χρέη...τον ζήτησα κιόλας να μου δώσει περμέσο ελλαδίτικο γιατί είχα νουφούζι και τεσκερέ Οθωμανού τι η Μυτιλήνη δεν ήταν ακόμη με την Ελλάδα κι ας είχε κερδίσει τα προνόμια με το διάταγμα του Ροδόκηπου και το Χατι Χουμαγιούν του 59 που μας έδινε ελεύθερο το εμπόριο και την πίστη, οι Οθωμανοί δεν φεύγαν ακόμη, τέτοιο τόπο μπρεκετί που ηταν το νησί μου πως να τ' αφήσουν κι η Κρήτη τότε πολεμούσε για την Ενωση κι ηταν 1896 κι είπαν οι Ευρωπαίοι να κάμωμε ξανά τους Ολυμπιακούς αγώνες στην Ελλάδα κι αυγατίσαν βουνο τα χρέη και μια αποκοτιά του Βασιλιά, ένα χρόνο μετά, τάκανε χειρότερα πούστειλε στρατό να πάρει πριν την ώρα του την Κρήτη το ζαφείρι απ' το φακιόλι του σουλτάνου του Αμπντουλ Χαμίτ κι ήφερε ο Βασιλέξ τον αχρείαστο πόλεμο που άλλαξε τη ζωή μου και χρέωσε κι άλλα λεφτά τους Ελλαδίτες να μας έχουν δεμένους με χρεόγραφα οι καντζελάρηδες μέχρι και δεκα γενιές...κατέβηκα κι εγω τότε στην Αθήνα...με τη φουστανέλα μου και τ'άρματά μου... την είδα την Ακρόπολη, μα δεν τα πατησα τα μαρμαρά της...κατατάχτηκα αμέσως στο τάγμα των ελεύθερων σκοπευτών του Μέμου και φύγαμε για το Βόλο...να βοηθήσουμε στον πόλεμο τους ευζώνους, αυτοί είχαν γαλάζιες φουστανέλες καλοσιδερωμένς κι εμείς οι άτακτοι άσπρες κι οπως όπως το ζωνάρι...τριάντα μέρες κράτησε ο πόλεμος...πάθαμε συντριβή απροετοίμαστοι που είμασταν ... τοσκάσε να σωθεί ο διάδοχος, όπου φυγει φυγει ο Κωνσταντίνος...μόνο ο Σμολένσκης στάθηκε ορθιος με την παληκαριά του κι έσωσε την τιμή των Ελλήνων...ημουν κι εγω μαζί του με τους ελεύθερους σκοπευτές...κι ηταν και λίγοι γαριβαλδινόι

μαζί μας...και παιδιά απο τον Πόντο της Ελληνικής Λεγεώνας...και με τον Κωνσταντίνο Σμολένσκη κρατήσαμε την τάξη και την Ελλάδα στην οπισθοχώρηση, γιατί ο διάδοχος...αστα να πανε [υποτιμητικά κουναι το χέρι]...και μ' αυτόν τον πόλεμο δέθηκε χειροπόδαρα πάλι η Ελλάδα και για να ξεχρεώσει μπήκε ο Διεθνής ελεγχος όπως και σήμερα κι έδωσε στους μυλόρδους τον καπνό την συμυρίγδα το πετρέλαιο το αλάτι τα σπύρτα το οινόπνευμα να τα εισπράτουν αυτοί απ'όσα θα πουλιώνται για είκοσι γενιές... [κουναι το κεφαλι αποδοκιμαζει]... μετά την συνθηκολόγηση , τι να καμω, έμεινα στο Πήλιο κι αρχισα να ζωγραφίζω σπίτια , ταβέρνες ,καφενεία κι εβγαλα και τον καυμό μου στο σπιτι του Γκέκα στο Καραμπάς και τον είπα και το δέχτηκε, ιδιο καυμό είχε κι αυτός και μ'άφησε και ζωγράφισα στον τοίχο του τον ήρωα Κωνσταντίνο Παλαιολόγο , αυτός ηταν βασιλές που μένει στη μάχη και πεθαίνει με το σπαθί απανω στα τείχη, δεν το βάζει στα ποδια ...οταν το κράτος κινδυνεύει/τοτε εις τον βασιλέα/μένει αθάνατον το στέμμα/μένει σκήπτρον η ρομφαία/οπου στεκεται γεναιως/πρεπει να ζητά εκείνος/ή τον ταφον ή τον θρόνον... ετσι εγραψα απάνω στην ζωγραφιά κι όποιος κατάλαβε κατάλαβε... ηγέτης είσαι...μαζί με τα αξιώματα θα κουβαλάς και τον τάφο μαζί σου...μόνο ετσι θα σταθείς ορθιος κυρ Πρωθυπουργέ...αλλιώς θα σε νταγιαντίζουν οι καντζελάρηδες οι Φλαχφλούχτεν και μαζί με σένα και το λαό που σουδωκε τα αξιώματα...κι όλα τούτα που σας λέω τάλεξαν και στις κουμπανίες των κι οι γαριβαλδικοι κι οι καρμπονάροι και μας πρειδοποιούσαν μη σας πιασουν κορόιδα οι φραντζεζοι κι οι αγγλοι και σας ρίξουνε σε πολεμο για δήθεν μεγαλεία, θάνατι για το νιτερέσο τους...απο αυτούς έμαθα να ζωγραφίζω το νατουράλε... κατά πως βλέπει το μάτι ...μα γω προτίμησα και στις παραγγελιές ακόμη να ζωγραφίζω κατά το κέφι της ψυχής μου...κατά πως μου μιλούσαν τα χρώματα μέσα μου ... και να φιάχνω τους ανθρώπους μικρούς ή μεγάλους κατα την σημασία που ιστορούσε η εικόνα μου κι όχι στο νατουράλε στο κατά τη φύση...κι έφιαχνα τα παλάτια πιο μικρά απο τον άνθρωπο γιατί ο άνθρωπος χτιζει τα παλάτια, αυτός είναι ο κτίστης...κι ένας ηγέτης είναι πιο ψηλός απο τα τείχη...εκτός αν το βάζει στα πόδια[γελάει]...όπου τότε τον φιάχνω ποντικό

Επέστρεψα ,γιατί με χρειάζονται πατερα, να βάψω τους σβυσμένους

τοίχους παλι, με τα ονειρά μου.....με τον Μακρυγιάννη που παιζει το λαγούτο, με τον Ηρακλή που σκοτώνει τη Λερναία Υδρα που καθαρίζει τους κοπρους του Αυγεία που ζεύει τα τρελλά άλογα του Γυρτόνη...να ζωγραφίσω και τον κοσμοκαλόγερο τον Παπαδιαμάντη την ταπεινή ζωή του κι ας αγγιζε το μπוי του τον ουρανό, ταπεινά ζουσε,σιγανά και ταπεινά ...μα γύρισα για να σου πω και για μένα...να συνεχίσω απο κει που τ'άφησα...εμεινα λοιπόν πατέρα στο Πήλιο μεχρι που τελειωνε ο αιώνας κι αρχιζε ο καινουργιος ο εικοστός κι είχαν αρχίσει πια τα μαστοροχώρια να γίνονται αγροί και να κατεβαίνει ο κοσμος στον Βόλο που γίνονταν λιμάνι με εμποριο, μαγαζιά, εβραίους, έλληνες, αλβανους,ιταλους κι εκει να χορεύει το χρήμα, κι ολα ναλλαζουν κι είδα πως στους τοίχους τους θέλαν πια ναχουν λελουδα και γιρλάντες κι οχι τα δικά μου οράματα κι άρχισα να γυρνώ στα καφενεία με τη φουστανέλλα μου, ειχαμε δώσει όρκο όλοι εμείς της ομάδας των ελεύθερων σκοπευτών του Σμολένσκυ ποτέ να μην την ξενтуθούμε τη φουστανέλλα και να ζητώ στους καφενέδες να ζωγραφίσω ήρωες ξανά γιατί τόβλεπα πως η γενιά των δράκων χάνονταν κι ήθελα να κρατήσω τη μορφή τους ζωντανή στον τοίχο και πρωτομαγιά μάζευα τα παιδιά κι έφιαχνα απο χαρτόνι στολές και σπαθιά και κοντάρια και παίζαμε το Μεγαλέξαντρο οπως παιδί στη Μυτιλήνη τους Μαηδες...ζούσα πατέρα, τα κατάφερνα μα ήμουν τριάντα χρονόνα πια και δεν άντεχα που ήμουν μπεκιάρης, τοχα βάρος , ήθελα ταίρι , κρεβάτι διπλό να στήσω, νάχω γυναικα δίπλα μου να με ζεσταίνει να μου λει να της λεω τα λογια της ζωής και του καυμού και της αγάπης, στεφάνι να βάλουμε, να κάνουμε κουτσούβελλα, γέλια χαρες στην αυλή και μπήκα ξανά στο πλοίο πατέρα και γύρισα στη Σμύρνη, να βρω κείνη που είχα ερωτευθεί κι ονειρευτεί μα άγουρος που ήμουν τότε πως να μ' εμπιστευθεί τη ζωή της...για την Αθηνά λεγω την κόρη της παλιάς σπιτινοικοκυράς μου στην Σμυρνη που την ειχα ζωγραφίσει μυστικά θεά Αθηνά κορίτσι κι έφτασα στην Σμύρνη Φορτώθηκα τα χρώματα τα πινέλα, επιδιόρθωσα, σιδέρωσα τη φουστανέλλα στον ράφτη τον Ζοζέφ και πήρα τη στράτα πάλι για την σπιτινοικοκυρά να μείνω στην κάμαρη την παλιά προσμένοντας το όνειρο της αγάπης πως θα μου χτυπήσει την πόρτα κι ηρθε ενα απόγευμα η Αθηνά πατέρα επίσκεψη στη μάνα της ,δεν ηταν το κορίτσι που γελούσε με το παραμικρό, είχε

μιαν θλιμένη αυστηρότητα , μου σύστησε τον άντρα της κι εγω κοπήκαν τα πόδια μου που την είδα ζευγάρι μ' άλλον, μα της γέλασα κι είπα θα σας κάνω και των δυό το πορτρατο σας γαμηλιο δώρο που σας το χρωστάω, ναστε ευτυχισμένοι Αθηνά της είπα και πίσω απο το γέλιο μου μαχαίρι ο καυμός... εμεινα εκει οσο να τελειώσω το πορτρατο και μια ζωγραφιά την Θεά Αθηνά μα οχι ιστορημένη όπως παλιά μισάνοιχτο λουλούδι γελαστό, μα σοβαρή γυναίκα όπως η Αθηνά μου, τους τα' δωσα, τους ευχηθήκα κάθε ευτυχία κι έφυγα πατέρα, γύρισα πάλι στα μορτάκια και μπήκα σε κουμπανίες που ζωγραφίζουν μονο το νατουράλε , αυτά θέλαν τώρα κι οι εμπόροι κι ήταν κυράδες κι αφενταδες φραγκοντυμένοι κι εγω τη φουσανέλλα του πολέμου ακόμη και μόνο για το μεροκάματο δούλεα , δεν είχα κέφι για ήρωες κι Αρετούσες, βαρύς καυμός δεν μ' άφηνε να ονειρευτώ ξανά... κι έγινε φίλος ,τακίμι, με λαγουτιέρηδες και μπουζουξήδες που τραγουδούσαν τον καυμό της αγάπης μα και τα παλιά ελληνικά με το λαούτο του ο Φαύστας έλεγε του Μακρυγιάννη τον μανέ

[στον ρυθμό του τραγουδιού “Τον Χαρο τον Ανταμωσαν”

*“Ο ηλιος εβασίλεψε-Ελληνά μου βασίλεψε- και γέρνει
προς την δύση/Ελληνά μου γερνει προς τη Δυση*

Τ' αηδόνι της ανατολής βράδυ πικρό λουφάζει /

[αρση] Σήκω αηδόνι σίφτικο τον ηλιο να σηκώσεις /

*σήκω ναρθεί η Ανατολή η μέρα να αρχινήσει/-
Αχ Ελληνά μου καινούργια μέρα νάρθει*

Τάγέρα φίλος και πουλί-αχ Ελληνά μου- της τρυφερής αγάπης/

Πέτρα και μάρμαρο και γη μπαξές νερό και αίμα

Αχ Ελληνά μου, αχ αηδόνι της αυγής

*Σημ: οι στιχοι με τα μικρά λεγονται [μιλιούνται
ως υποσημειωση δεν τραγουδιούνται]*

*[Κατα την διάρκεια του τραγουδιου ο Θ. Ανοιγει μια
βαλίτσα και βγαζει τις ζωγραφιες των ηρωων και των
Θεων που ζωγράφησε στο σπιτι του Κοντού]*

Κι ήταν η νύχτα αβάσταγη και ξημέρωμα στην καρδια δεν έβλεπα και μπηκα ξανά στο πλοίο κι είπα οπου με βγάλει, να βρω καινούργια αυγή για την ψυχή μου κι ήταν ένας βολιώτης στη πλήρη μυλωνάς, αρχοντας μπερεκέτης, ο κυρ Γιάννης ο Κοντός είχε ακούσει στο Πήλιο για μένα... αυτός συνέχιζε να ονειρεύεται και μ'είπε ελα σπιτι να με γεμίσεις τους τοίχους μ'Ελληνες απ τη γενιά των δράκων, σαν αγέρι μ'αρπαξαν τα λόγια του και με σήκωσαν πατέρα, ορθή ξανά η ψυχή μου, μ'είπε θα με πλερώσει, δεν τον ζήτησα λεφτά, του είπα μου έδωσες όσα είχα ανάγκη ασε να σου δωσω κι εγω και βγήκα μαζί του στον Βολο. Κι ήταν το σπιτι του στην Ανακασιά κι ο νερόμυλος στον Αγι Ονούφριο κι είχε και βιβλία στο σαλόνι του κι ενα καινούργιο τα ενθυμήματα του στρατηγού Μακρυγιάννη κι ολο το διάβασα μονομιάς κι είχε όλα τα παθη μας μέσα των Ελλήνων και την αντρεία μας και τον κακό μας τον φλάρο και τη φαγωμάρα μας κι είχε και του κυρ Αντρέα του Καρκαβίτσα τυπωμένα λογια «...το κρατος το μωρό, το κρατος το τυφλό, το λημέρι των ολίγων, το γιατάκι των ληστών...» κι έσκασα στα γέλια που ζωγράφιζε ο κυρ Αντρέας καλλίτερα κι απο μένα αντί με πινέλα με λόγια το γκουβέρνο μας.

Εφιαξα τοτες στο σαλόνι πολλές ζωγραφιές κατα παραγγελία του κυρ Γιάννη τον Αθανάσιο Διακο, τον Ρηγα Φερραίο, τον Παυλο Μελά, τον Γαρέφη καπετάνιο του Μακεδονικού αγώνος, την Αρετούσα και τον Ερωτόκριτο και τον ήρωα Σμολένσκυ πάλι...και δεν του φτάναν αυτά με πήρε και του ζωγράφισα και στο μυλο του τα ηρωικά να τα βλέπει ο κόσμος πούρχοταν να αλέσει το σταρι του και το καλαμπόκι του και πήρα παραγγελίες πολλές και ζωγράφισα κι άλλα σπίτια στην Ανακασιά με ήρωες και φορητές εικόνες τους έκαμα με την Θεοτόκος και τον Αγι Αχιλαιο και τον Αγι Γιάννη τον αποκεφαλιστή και το Μη μου Αππου...και στου κυρ Μεσημβρινού το σπίτι μετά, είχαν ελευθερωθεί κι η Μυτιλήνη και μ'έκαιγε την καρδιά ο γυρισμός και του το πρότεινα και μ'άφησε και ζωγράφισα, στον τοίχο του, το Κομικό της Μυτιλήνης κι ευφράνθη η ψυχή μου κι ησύχασε κάπως ο νόστος...κι ήρθε τότες μυαλό στην κεφαλή μου κι είπα καιρός να μαζέψω πια παρά να μπω μπερεκέτης στο πλοίο της επιστροφής...ο Οδυσσεάς να γυρίσει στην Ιθάκη του...μα του καταραμένου μόλις τ' ανοίγει παράθυρο η χαρά, μπαίνει απο την πόρτα ο πόνος ...

Κακα μαντάτα ηρθαν πως εσπασε το μετωπο και καηκε η Σμυρνη και σκοτωμός μεγάλος στην Ιωνία, ξεκληρισαν τους Ελληνες και γεματα τα καράβια κουβαλουν τους ξεριζωμένους στη Χιο και στη Μυτιλήνη, στον Πειραια και στην Θεσσαλονίκη και γέμισε κι ο Βόλος , μιλιούνια στο λιμάνι με ολο το βιός τους σε μια στέπη, σε μια παλιοβαλίτσα αυτοί που ήταν αρχοντες , ο αφρός των Ελληνων κι ηταν πολύ η δυστυχία και βγήκα κι εγω στους καταυλισμους κι εψαχνα μηπως και βρω την παλαιά μου αγάπη κι ηυρα γνωστούς παλιους απο τα χιώτικα και μειπαν πανε κι η γειτονιά τα μορτάκια κι η Αγία Φωτεινή κι άλλοι ναοί της Σμυρνης ...κλεισαν τις πορτες οι στεςτες με τον κοσμο μεσα και τους βάλαν φωτιά , πανε και τ'άγια πάνε κι οι ανθρωποι... των μεγάλων και των φραντσέζων τα τερτίπια πλήρωσε ο Λευτεράκης και τη μεγάλη ιδέα του που του βάλαν στο μυαλό οι μυλορδοι να την ζωντανεψει,κι ολο αυτό ηταν η αφορμή για να βρουν την ευκαιρία να μας διώξουν απ την Ιωνία, πως αλλιως θα βρίσκαν τον τρόπο; και βγήκε αληθινός ο κακοστομος ο Μανουσέλης ο ξαδελφός μου που μελεγε πως θα μας την φέρουν οι μυλορδοι κι οι φραντσέζοι τους εχει μπει στο ματι η λαμπερή η Σμυρνη που σηκώνουμε κεφάλι... το βαλαν αμετι μουχαμέτι να κόψουνν την κεφαλή, την Ιωνία, για να υποτάξουν το σωμα, να μας κανουν επαιτες και ζητουλες να μαστε στην ανάγκη τους παλι κι η φρίκη δεν είχε τελος και η ταπείνωση μεγάλη,μάλιστα γράψαν κι οι εφημερίδες τότενες πως οι φραντσέζοι αγοράσαν τα κόκκαλα των νεκρών μας απο τους τούρκους και με το πλοίο ZAN τα πηγαν στη Μασσαλία για τους φούρνους στα εργοστασια για φτηνό καρβουνο...τετρακοσιους τόνους κόκκαλα παιδιών της Ιωνίας καρβουνο για τα εργοστασια των φραντσέζων, πενηντα χιλιάδες νεκροί τόσο βάρος πιάνουν τα κοκκαλα τους... κι επιασε και Θεσσαλονίκη το καράβι και τρίζαν τα σκέλετα και λυγίσαν οι ψυχές οσων ακούγαν κι οι ζανταρμαδες των μεγάλων δεν αφήσαν να κάνουν συλλαλητήριο οι Ελληνες ενα κερί να αναψουνε για τα κοκκαλα, να βουλιάξουν το πλοίο να μείνουν στην ελληνική θάλασσα για παντα οι νεκροί μας ...μα η ζωή δεν σταματάει ατιμε νεκροθάφτη εμείς θα ζήσουμε και θαρθει ανάσταση και πάλι... στις παράγκες που φιαξαν οι προσφυγες στο Βολο μια στεγη πανω απ το κεφάλι τους να βάλουν ,αναζητούσα μηπως και βρω την Αθηνά, δεν την ηβρα μα ηβρα καινούργιους φιλους δίπλα στους παλιους

και μ'είπαν βάψε μας τον ξυλινο τοίχο με ζωγραφιές της Σμύρνης εστω και στα ψέματα όταν ανοίγουμε το παραθύρι μας να βλέπουμε το Κορδελιό , την Μπόρσα κι άρχισα να ζωγραφίζω τις παράγκες τους και μοιραζόμουν το φτωχόφαγο μαζί τους κι εβγαζα και παρά, γιατί και μες στη φτώχεια τους δεν είχαν ξεχάσει την αρχοντιά τους κι έβαζα χρώματα χαρούμενα ελληνικά στις ζωγραφιές μου να μοιάζει με τόνειρο πουχαν ζήσει στη γη της Ιωνίας και της Αιολίας οι καυμένοι και ζούσα πικρά κι εγω μα και γλυκά μαζί τους κι ήταν σα να γύριζα πίσω στο χρόνο στα όμορφα χρόνια που ημουν καβάσης στην Σμυρνη ,έτσι παραμυθιαζόμουν μέσα μου να προσπερνάει ο καυμός...μα μες στην ψευτοζωή ανθίζει εύκολα μαζί με το καλό και το κακό ,μαζί με τον Άγιο κι ο Δαίμονας, μα το κακό δεν ερχεται άγριο να σε τρομάξει, σε πλησιάζει με γλυκόλογα, με γαλιφιές και με κουβέντες που επιθυμείς να ακούσεις , γιατί αλλιώς πως θα σε κατακτήσει; Και κει στις παράγκες στη φτώχεια και στην προσδοκία για τον γυρισμό γνώρισα και τον Ανθιμο, γλυκόγλωσσος, χρυσόστομος, γαλίφης, ιεροκήρυκας, μ'είπε είναι μεγάλη τύχη για εμας τους δυστυχισμένους που έρχεσαι εδω και ζωγραφίζεις την Ιωνία, μα κι εγω δυστυχής ειμαι τον είπα κι αυτός χαμογέλασε, χωρίς ψωμί χωρίς παρά ζει ο άνθρωπος, χωρίς ελπίδα όμως πεθαίνει κι εσύ έχεις την τέχνη να μας δώσεις ελπίδα ,βόηθα μας να ονειρευτούμε ξανά, πως θαρθει αυτό που προσδοκούμε όλοι μας κι εσυ μαζί, αυτό που προδοκάς μ'είπε. Και βρήκε στόχο εκεί που χα την πληγή της χαμένης αγάπης ο πονηρός, που μουλειπε η Αθηνά πως θα γυριζα και θα την ευρισκα στο σπιτι κοντα στην Αγια Φωτεινή πιστεψα κι εγω. Κι έτσι την πάτησα οπως την πάτησε κι ο Λευτεράκης που τον είπαν οι αγγλοφραντσέζοι της Ανταντ όρμα μπροστά κι ολοι εμείς απο πίσω σου να φιάξεις τη μεγάλη Ελλάδα και δάγκωσε το γλυκοδόλωμα και να που βρεθήκαμε τωρα μες στην ξευτυλισμένη πίκρα και δαρμένοι και φταίχτες απο πάνω και χαμένοι .Ετσι κι εγω το δάγκωσα κι έστησε τη μηχανή ο άτιμος ο Ανθιμος και μέβαλε εμένα να την φιάξω, γιατί πιστεψα πως ήταν άγιος ο σκοπός.

Εστιψε λοιπόν λεμόνι, στούμπηξε κρεμύδι κι έφιαξε ζουμί που δεν φαινόταν και μείπε ζωγράφισε με αυτό το ζουμί σ' ενα τζάμι την Αγια Βαρβάρα που νικάει τους εχθρούς κι ανοίγει τον δρόμο της

επιστροφής. Κι εγώ πήρα το πινέλο το βούτηξα στο αόρατο ζουμί και την εξωγράφισα στο τζάμι και δεν εφαινόταν τίποτα και μείπε αναψέ της ενα κερί να την τιμήσεις κι άναψα ενα σπαρματσέτο κι η φλόγα του ζέστανε το τζάμι και με το ζέσταμα αγνοφανερώθηκε η εικονα κι η γραφή μαζί, το απολυτικιο που μείχε υπαγορεύσει να γράψω απο κάτω

Βαρβάραν τήν Ἁγίαν τιμήσωμεν· ἐχθροῦ γὰρ τὰς παγίδας συνέτριψε, καὶ ὡς στρουθίον ἐρρύσθη ἐξ αὐτῶν, βοηθεῖα καὶ ὄπλῳ τοῦ Σταυροῦ ἢ πάνσεμνος

Θαύμα -τον είπα- θα πεθάνουν οι εχθροί μας, χημεία με είπε κανείς δεν θα πεθάνει ελπίδα προσφέρουμε, ε τότε είναι μπαγαποντιά τον είπα, οχι, με είπε, πίστις είναι ,η πίστις και ορη μετακινεί, επερπάτησε ο Χριστός στο νερό; με ρώτησε, που θες να ξέρω τον είπα δεν ήμουν εκεί, “περπάτησε –μου είπε- περπάτησε, πιστεπέ το ”

Και πήρε το τζάμι και τόβαλε εκεί που είχε σπάσει το παλιό στο παράθυρο της αποθήκης του Ζερβά που την άλλη μέρα, ανήμερα της Αγιά Βαρβάρας θα τους έκανε το κήρυγμα κι ήταν κι η ορκομωσία στην Αθήνα της οικουμενικής κυβερνησης του Ζαίμη, ολοι μαζί ξανά οι Ελληνες

Και πριν βγει ο ήλιος μαζεύτηκ' ο κόσμος για την λειτουργία , σε μια υπαιθρια Αγια Τραπεζα και πισω απο πανί τα αγια μυστηρια τελουσε ο παππας και μολις εληξε η λειτουργία κι ανεβηκεν ο ήλιος να ζεστάνει η μέρα, πηρε το λογο ο Ανθιμος κι αρχισε να λειει να μη χάνουμε την πιστη μας, τωρα με την οικουμενική θα ενωθούμε ξανά οι Ελληνες και με την βοήθεια της στρατηλάτισσας Αγια Βαρβάρας θαρθουν νεες νικες πνευματικές κι ας περιμένουμε ο καθενας το σημάδι της και τη φανέρωσή της να αρχινήσει η ελπίδα ξανά για μας να ανατέλει-ειχε νιώσει που ανέβαζε ζέστη ο ήλιος ο μπαγαποντης- και πριν προλάβει να πει κι αλλη λεξη το ζουμί πανω στο τζάμι που το χτυπουσε ο ήλιος αρχισε να ροδίζει απ την ζέστη κι αρχισε να φανερώνεται η εικόνα της Αγια Βαρβάρας στην επιφάνειά του .Πρωτη την είδε η κυρα Ευλαμπία χήρα Νικου Σουτζή- ηταν βαλτή απο τον Ανθιμο-κι αρχισε να σταυροκοπιέται και να φωναζει και να δειχνει «Να εκεί ,το σημάδι, η φανέρωση, τα θεία επιφάνια , Αγια Βαρβάρα

μου σώσε μας τους αμαρτωλούς» και γυρίσαν ολοι και κοιτούσαν στο τζάμι που η ζέστη φανέρωνε τη μορφή της Στρατηλατισσας κι απο κατω τη γραφή .«Θαύμα» φωναξε κι ο Ανθιμος « η Αγία άκουσε τις προσευχές μας, μας στέλνει το Σημάδι» κι άρχισε να ψέλνει το απολυτίκιο κι οι γυναίκες αρχισαν να σταυροκοπιούνται και να κλαίνε κι ο παππάς να κοιτάει και να μην πιστεύει και να σταυροκοπιέται κι αυτός πούβλεπε κουτσούς να πετούν τις πατερίτσες και να γέρνουν στη γη να προσκηνύσουν κι άντρες βουνά να τρέμουν σαν το ψαρι δίπλα στις γυναίκες τους κι αρχισαν ολοι μαζί να ψέλνουν με τον Ανθιμο το απολυτίκιο και να παρακαλούν την Αγία στο τζάμι να τους βοηθήσει να γυρίσουν στις πατρίδες τους κι ο Ανθιμος τοτε έκανε νόημα στη Σουτζού να βγάλει το πανερι να μαζεψει τα σπόρτουλα για το θαύμα. Εγω τρόμαξα, ντράπηκα και γλύστρισα σιγά σιγα να φυγω, το ιδιο έκανε κι ο παππάς και με πρόλαβε στο δρομάκι «Μωρε άτιμε- μου είπε, πες τ'Ανθιμου πεντε η αλεπού δέκα το αλεπουδάκι; Αφου η ζωγραφιά ειναι δική σου.Εχω κι εγω παιδιά να θρεψω»

Το βραδυ μοιράσαμε τα σπόρτουλα κι εβγαλα καλό παρά, οσο να ζωγράφιζα δυο σπίτια «ειδες μου είπε ο Ανθιμος τα κέρδη που βγαίνουν πουλώντας Ελπίδα;»κι ενα μέρος το ξεχώρισε και το στείλε με την Σουτζου στον παππά «να μπουκώσει το στόμα του με ψωμι για να μη μιλήσει». Κι η δουλειά της φανέρωσης κράτησε καλά, εγώ δεν τοχα σε καλο στην ψυχή που πουλούσαμε στον κόσμο φρούδες ελπίδες γυρισμού, μα ήθελα να μαζέψω κομπόδεμα για το δικό μου γυρισμό στην Μυτιλήνη κι έλεγα μέσα μου έτσι θηρία μοναχοφάικα είμαστε οι άνθρωποι ,το δικό του νιτερέσο ο καθένας , μα θελει η πουτάνα να κρυφτεί κι η χαρά δεν την αφήνει, η Σουτζού αρχισε ξοδεύει για λούσα κι ο παππάς αγόρασε γαιδούρι και γελάδα ναχει να οργώνει και ναχει και γάλα για τα παιδιά του , άρχισε και το παγκάρι της διπλανής ενορίας να μη γεμίζει γιατί ολα τα σπόρτουλα πηγαίναν στο δικό μας πανέρι και φτασαν τα σούσουρα στο αυτί του Δημητριάδος Γερμανού και τόψαξε κι ο παππάς τα χρειάστηκε και του τα μαρτύρησε όλα, κράτησε όμως την αγελάδα και το γαιδούρι, τον συγχώρεσε ο Μητροπολίτης που του τα είπε και τ' άγια βόλια του Γερμανού άρχισαν να χτυπούν τον Ανθιμο κι ήταν θέμα χρόνου να χτυπήσουν και μένα , με χτυπούσαν μέσα μου κι η ατιμία πούχα

κάνει κι ένα βράδυ απόκριες ήταν, μάζεψα τα παιδιά που κομπανία ντυνόμασταν τις χάρτινες στολές που τους έφιαχνα και κινήσαμε ασκέρι μασκαράδων να γυρνούμε στις παράγκες κι εγώ Μεγ' Αλέξαντρος κρατούσα την εικόνα της Αγια Βαρβάρας, είχα το σκοπό μου που την κρατούσα ,γιατί αυτή τη φορά αντί να μαζεύουμε εμείς παρά, έβαλα τα παιδιά και δίναμε εμείς τον παρά σε κάθε πόρτα παράγκας που μας άνοιγε και τους έλεγα «Χάθηκε ο,τι χάθηκε , το πίσω μπρος δεν γυρίζει ούτε κι η Αγιά Βαρβάρα το θέλει αυτό, η Ιωνία είναι εδώ τώρα»

Και επέστρεψα όλα τα χρήματα της ντροπής, κράτησα μόνο ίσα για το εισιτήριο του γυρισμού στη Μυτιλήνη και για τον χαμάλη που μου κουβάλησε μέχρι τη βάρκα τα πράγματα μου. Απο την βάρκα πριν πατήσω στη σκάλα του πλοίου, χαιρέτησα τον Βόλο με τις πιστόλες μου, εριξα δυό βολές στον αέρα. Απο τότε δεν ξαναείδα τον Βόλο. Ομως αργότερα έμαθα πως την γειτονιά με τα προσφυγικά την είπαν Νεα Ιωνία και τότε ένιωσα πως συγχωρέθηκα για την παγαπποντιά μου. Ξαλάφρωσε η ψυχή μου.

Γύρισα στην πατρίδα, στη Μυτιλήνη μου, στη γη του παραδείσου μα όλα είχαν αλλάξει μαζί με τον αιώνα, πάει κι η βράκα πούκανε ντρικι ντρακα , ντυμενοι ολοι ευρωπαϊκά με παντελονι που κόστιζε και λιγώτερο σε υφασμα κι ηταν πιο πρακτικό για τις δουλειές τις αγροτικές, αλλάζαν και τα γούστα και τα χρώματα, μονο εγω δεν άλλαξα κράτησα τον όρκο μου να φορω τη φουστάνελα του πολεμου του 97 και τους φαινόμεουν ξωτικό, μα που ήμουν ζωγράφος το είδαν ταιριαστό, παραξενιά του καλλιτέχνη, ηυρα τη μανα μου κι έμεινα μαζί της, στην χώρα δεν ειχε πια δουλειες ζωγραφικές να κάμω , θελαν μονο βάψιμο του σοβά και κανά σταμπάκι στο πασαμέντο με λελουδα, μα δεν μέκανε κεφι να αφήσω το πινέλο και να πιάσω μιστρί, εγω ειχα σκοπό το ονειρό μου να συνεχίσω να κάνω ζωγραφιά στους τοίχους κι αρχισα να γυρνώ τα χωριά πουχεν ακόμη μερακλήδες και να ζωγραφίζω φούρνους και καφενεία και μπακάλικά, ζωγράφισα και τους τοιχους του σπιτιού της μανας μου και ζουσα καλά με εδιναν τα τροφικά οι νυκοκυραιοι, με ποτίζαν και κρασάκι και λογικό παρά τους έπαιρνα κι η ζωή κυλούσε σιγανά και ταπεινα , ώσπου ενα απόγευμα καλοκαίρι του 1929 , είχε πλούτο πολύ η

Μυτιλήνη τότε με τις ελιές και το σαπούνι κι ένα χρόνο μετά ήταν που η Αεροεσπρέσσο ξεκίνησε την αερογραμμή Αθήνα- Μυτιλήνη με το υδροπλάνο, πουχα ζωγραφίσει αρκετές φορές να πετά πάνω απο τη θάλασσα, όμως εκείνο το σούρουπο έφτασε με το πλοίο ένας τρανός συχωριανός μας, ο γιος του άρχοντα Ελευθεριάδη που τώρα τον λέγαν Τεριάντ κι ήρθαν τρέχοντας τα αδέρφια μου στο γιατάκι που μέναμε με τη μάνα μου να μου το πουν πως αποκλειστικά για μένα ήρθε στη Βαρεία απο το Παρίσι και μεσαχν' ο μεσιέ κι εκεί που μας κρατούσαν σε απόσταση, πάντα την χήρα και τον φτωχό τους αποφεύγουν σαν κακό μαντάτο οι νυκοκυραίοι, ήταν τώρα όλοι όλο μέλια και χαρές κι είχαν κάνει κύκλο γύρω απο τον κυρ Τεριάντ στο καφενείο και σκουντουφλούσε ο ένας πάνω στον άλλον ποιός θα με πρωτοσουστήσει στον επίσημο επισκέπτη μας... εκείνος πριν μου απευθύνει το λογο έβγαλε μια φωτογραφία και μου την έδειξε, γνωρίζεις τι είναι; Με ρώτησε και βεβαια του είπα είναι η δική μου ζωγραφιά που την είχα φιαξει στο Βολο στο μανάβικο του κυρ Θανάση ο Μεγαλέξανδρος στην εκστρατεία των ινδιών, ο μεσιέ με κοίταξε για λίγο και μετα σοβαρός μου είπε ...εσένα ψάχνω ...κοφτο το Τεριάντ ειμαι ο Στρατής Ελευθεριάδης που γεννήθηκα κι εγω εδω στη Βαρεία και πατερας μου είναι ο κυρ Θρασυβουλος που πινεις καμια φορα μαζί του κρασί στο γραφείο του στο εργοστασιο, ηρθα για σενα απο το Παρισι μου εδειξε τις ζωγραφιές σου ο Γιωργος Γουναρόπουλος φιλος καλος και καλος ζωγραφος, αυτος τις φωτογραφησε...τις ειδαν κι άλλοι φιλοι ζωγραφοι που μου εμπιστευονται τα εργα τους και εμπιστευομαι το ενστικτό τους γιατι το ενστικτο κρινει στην τεχνη κι οχι το μυαλο, ο λογικός γίνεται χρηματιστής οχι ζωγράφος, ο Πικάσο, ο Λεζε, ο Ματίς ο Μπρακ θα τους έχεις ακούσει...αυτοί οδηγουν την ζωγραφική στον κοσμο τωρα, τους άρεσες υποκλήθηκαν σε αυτο το εργο σου στο όνειρο που κρύβει...χαίρομαι φίλε μου που σε βρήκα...θέλω να ζωγραφίσεις για μενα...και τα αδέρφια μου βαλαν τα κλάματα απο χαρά που ο αρχοντας Ελευθεριάδης υποκλιθηκε σε με τον ονειροπαρμένο που παραδέχτηκε την τέχνη μου κι οι συχωριανοι αρχισαν τα ζήτω και τα κεράσματα «χάιντε τώρα θα σε μαθει ολη Ευρώπη με τον κυρ Τεριάντ» κι εγώ τους είπα δεν θελω να αναγνωρίσουν εμένα, μα το ονειρό μου... χαρηκε κι η μανα μου και μετά απο λιγο έφυγε ευχαριστημένη για το ταξίδι πάνω...κι ήρθε

μετά απο λίγο κι η δική μου σειρά να ξυπνήσω απ το γλυκό όνειρο της ζωής, 24 Μαρτίου του 1934 παραμονή του Ευαγγελισμού και της γιορτής της επανάστασης ηρθ'ο Χάρος και με ξύπνησε για να με πάρει και τον είπα θα σου κάμω ζωγραφιά να μ'αφήνεις που και που να επιστρέφω γιατί έχω κι άλλα όνειρα να ζωγραφίσω...και κείνος γέλασε...τέτοια εντολή εχω για όσους τους καταπίνει το ονειρό τους...να σας αφήνω που και που να επιστρέφεται...μα το πότε θα το ορίζει ο αφέντης του Χρόνου , εγώ όταν μου το λέει θα ανοίγω το καταπέτασμα...Σαλπίσει γαρ και όσοι έπαθαν για τ'ονειρό τους εγερθήσονται άφθαρτοι μου είπε και μου απλωσε το χέρι να του δωσω το περατίκι να με πάρει για το μεγάλο ταξίδι...

ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟΙ ΜΟΝΟΛΟΓΟΙ

(1^{ου} και 2^{ου} Πανελληνίου Διαγωνισμού Ερμηνείας
Πρωτοτύπων Μονολόγων επί Σκηνής
της Ένωσης Σεναριογράφων Ελλάδος 2022 και 2023)

Αθάνατοι στην πόλη

της Ευαγγελίας Τσιγάρα
Ερμηνεία Ευαγγελίας Τσιγάρα
1ο βραβείο μονολόγου (εξ ημισείας)
στον 2ο Πανελλήνιο Διαγωνισμό Ερμηνείας
Πρωτότυπων Μονολόγων επί Σκηνής
της Ένωσης Σεναριογράφων Ελλάδος
2023

Στο όνομά μου Αθανασία κρεμασμένα λες χίλια τάματα σαν πανάρχαιο φως

Πω πω πανάρχαιο πρέπει να είναι αυτό το τραγούδι. Πρέπει να γράφτηκε και 100 χρόνια πριν.

Δεν ξέρω τι με πιάνει, αλλά όποτε έχω άγχος τραγουδάω. Να πεις ότι ήμουν και καλήφωνη ρε γαμώτο, χαλάλι! Κάθε φορά που τραγουδάω, ένα φυτό εσωτερικού χώρου πεθαίνει.

Όχι εσύ αλόη μου! Αστειεύομαι! Ναι, το ξέρω ότι δεν είναι πολιτικά ορθό να αστειεύομαι με τη ευπάθειά σου στις κακές νότες κι ότι αυτό μπορεί να σου προκαλέσει θλίψη και εσωστρέφεια γι' αυτό σου ζητώ συγγνώμη. Ποιος με παίρνει μωρέ τέτοια ώρα; Α, η Όλγα!

-Έλα Όλγα μου, τι κάνεις;

-Ναι, ναι σήμερα είναι να περάσω από την επιτροπή αθανασίας, καλά θυμάσαι.

-Το χω σου λέω, το χω. Πρέπει να σε κλείσω όμως γιατί ετοιμάζομαι και έχω αργήσει, ναι; Θα σε πάρω μετά. Έλα, γεια γεια!

Η Όλγα. Καλή κοπέλα. Την έκοψε η επιτροπή επειδή είχε παραπάνω από το κανονικό σπλαχνικό λίπος. Κι όλα αυτά γιατί το πρότυπο στις μέρες μας είναι να είσαι τόσο αδύνατος όσο οι χρήστες ενός ξεπερασμένου πια ναρκωτικού, της ηρωίνης. Heroin chic! Έτσι το λένε. Υπήρχε και παλιά, αλλά το καταργήσανε γιατί όσο πιο αδύνατος ήσουν τόσο λιγότερο κατανάλωνες. Να σαι ο εαυτός σου, σου έλεγαν, φάε όσο θες σου έλεγαν, οι καμπύλες είναι σέξι σου έλεγαν.

Τώρα όμως τα πράγματα είναι αλλιώς.

Τώρα αν είσαι πιο αδύνατος είσαι και πιο βολικός. Δεν τρως πολύ, δεν δημιουργείς σκουπίδια, δεν πιάνεις χώρο, άρα μειώνεις το ενεργειακό σου αποτύπωμα, άρα είσαι πιο πράσινος, άρα είσαι πιο βιώσιμος, άρα αξίζει να υπάρχουν. Μεταξύ μας, τους αρέσει να δείχνεις πεινασμένους. Γιατί αν πεινάς σκέφτεσαι μόνο την πείνα σου. Δεν μπορείς να υπερασπιστείς το δικαίωμα σου να ζεις όποια ζωή θέλεις μέσα σε όποιο κορμί θέλεις. Αυτό κι αν είναι βολικό.

Τι να πεις; Ήρθε κι η σειρά μου. Ήρθε η μέρα που θα αποφασίσουν αν

θα ζήσω το πολύ δέκα χρόνια ακόμα ή αν θα ζήσω για πάντα. Ποιος θέλει να ζήσει τόσο λίγο; Κι από την άλλη ποιος θέλει να ζήσει τόσο πολύ; Παλιά, στα χρόνια της γιαγιάς μου, μιλάμε για τη δεκαετία του 2030 και πίσω, οι άνθρωποι ζούσαν και καμιά εβδομηνταριά χρονάκια. Προλάβαιναν να βγουν στη σύνταξη, πήγαιναν και καμιά εκδρομή με το ΚΑΠΗ, δημιουργούσαν και μια προσμονή πως θα πάνε είτε από πέσιμο είτε από... Πέθαιναν με αξιοπρέπεια τουλάχιστον. Μόνοι μέσα σε ιδρύματα αλλά και πάλι, το χάλι το δικό μας το τωρινό δεν το είχαν. Σήμερα αν καταφέρεις και καβατζώσεις τα πενήντα θεωρείσαι γέρος, του πεταματού. Αν δηλαδή καταφέρεις να τα φτάσεις και δεν σε έχουν θερίσει νωρίτερα οι αρρώστιες. Στατιστικό ήταν αυτό που διάβασα το πρωί; Επτά στους δέκα λείει νοσουν από καρκίνο πριν τα τριάντα πέντε και πέντε από αυτούς δεν τη βγάζουν ούτε για δύο χρόνια.

Εδώ που τα λέμε θα μπορούσα να το περηφανευτώ που φέτος έχω κλείσει τα σαράντα και είμαι μια χαρά. Με λες και θαύμα της φύσης.

Ένα μικρό εγκεφαλικό έχω πάθει μόνο και μία ρήξη σπλήνας. Α, και κάτι καρκινάκια έβγαλα από τη μήτρα μου. Μικροπράγματα, δηλαδή, μπροστά σε αυτά που βλέπω να συμβαίνουν σε συνομηλίκους μου.

Αυτοάνοσα;

Εννοείται πως έχω! Τι είμαι νομίζεις; Καμιά περιθωριακή; Το σύνδρομο Χασιμότο και το διαβήτη τα κληρονόμησα από τη μάνα μου και την ψωρίαση από το άγχος μου. Βεβαίως! Α έχω κι ένα καινούριο να δεις πώς μου το είπε ο γιατρός. Νόσος του Adisson. Την πήρα δωράκι από κάτι ορμονοθεραπείες που έκανα για να μικρύνει το στήθος μου. Δεν επιτρέπεται να έχεις στήθος μεγαλύτερο από νούμερο βήτα. Είναι τουλάχιστον προκλητικό.

Ωχ! Πέρασε η ώρα! Πρέπει να ετοιμαστώ.

Πρέπει να είμαι εκεί τουλάχιστον μία ώρα νωρίτερα ώστε αν με πιάσει κάποια κρίση πανικού να μπορέσω να την κουμαντάρω. Τα χάπια μου να μη ξεχάσω τα χάπια μου. Μα πού έχω βάλει τα χάπια μου; Πού έχω το μυαλό μου;

Τι θα κάνω χωρίς τα χάπια μου; Πάει χάθηκα! Αν δεν πάρω τα χάπια

μου θα πεθάνω!

Α, να τα τα χάπια μου! Ούφ! Δεν πάω πουθενά χωρίς αυτά. Να ναι καλά αυτός ο Διονύσης από τη δουλειά που βρήκε τρόπο και μου προμηθεύει παραπάνω κουτιά! Με το ένα, το νόμιμο που μου γράφει ο γιατρός ούτε μία εβδομάδα δεν θα έβγαζα. Θα πάρω ένα τώρα λοιπόν στην υγεία του Διονύση!

Στην υγεία σου Διονύση! Αν ήμουν ποιήτρια θα έγραφα για σένα ένα ποίημα.

Εσύ που είσαι μάστερ στην τεχνολογία,

Εσύ που νίκησες του ιστού μας τη λογοκρισία

Για σένα θα άξιζε κάθε παρασπονδία

Του δίνω και καταλαβαίνει με κάθε ευκαιρία!

Τέρμα τα φέματα πρέπει να συγκεντρωθώ. Δεν έχω κάνει τίποτα ακόμα. Πρέπει να τα βγάλω όλα αυτά από πάνω μου.

Ευτυχώς να λες που λείπουν τα παιδιά στο νευρογλωσσικό αναπρογραμματισμό και είμαι μόνη μου. Τα κακόμοιρα. Αν δεν περάσω σήμερα από την επιτροπή σε πέντε δέκα χρόνια από τώρα θα μείνουν τελείως ορφανά. Ο πατέρας τους πέθανε πριν οκτώ χρόνια. Καρδιακή προσβολή. Στα τριάντα δύο. Πάθαινε βέβαια διάφορα ψυχοσωματικά αλλά δεν δίναμε σημασία. Είναι συνηθισμένο. Αφού από τη ώρα που γεννιέσαι κυνηγάς τα κριτήρια των Πρώτων Αθανάτων. Όσο πιο μικρός τα καταφέρεις όλα τόσο πιο πιθανό είναι να προλάβεις να περάσεις από την επιτροπή και να γίνεις κι εσύ αθάνατος. Από τη μία δηλαδή σε καταδιώκει εσένα ο θάνατος κι από την άλλη εσύ καταδιώκεις την αθανασία. Σχιζοφρενικό δεν λέω, αλλά το συνηθίσαμε. Όλα συνηθίζονται!

Ευτυχώς μας έχουν δώσει την ελευθερία να διαλέγουμε εμείς σε ποια ηλικία θα δώσουμε τις εξετάσεις. Αν περάσω σήμερα θα μείνω σαράντα για πάντα. Δεν είναι και άσχημο. Δεν είμαι πολύ νέα ώστε να με κατακλύζουν οι ορμόνες μου αλλά ούτε και πολύ μεγάλη ώστε να μην μπορώ να πάρω τα πόδια μου. Το καλό είναι ότι δεν θα περάσω εμμηνόπαυση ποτέ, το κακό είναι ότι θα έχω περίοδο για πάντα.

Μέχρι εκεί έχω σκεφτεί!

Στα πρακτικά τώρα! Για να δω πώς είμαι.

Σα να με στενεύει αυτό το κορμάκι. Λες να πάχυνα; Λες να έχω κι εγώ παραπάνω από το κανονικό σπλαχνικό λίπος όπως η Όλγα; Θα τρελαθώ. Η έξυπνη ζυγαριά το πρωί έδειξε ότι είμαι στα φυσιολογικά μου. Κατακράτηση υγρών θα είναι απ' το ζόρι. Μερικά καθίσματα ίσως μου κάνουν καλό. Μερικά καθίσματα και θετική σκέψη.

Θα τα καταφέρεις! Τι σου λείπει; Και στρέιτ είσαι και αρχές έχεις και νωρίς παντρεύτηκες και οικογένεια έκανες και τα παιδιά σου τα φροντίζεις. Και στο σχολείο άριστη ήσουν και στο πανεπιστήμιο έσκισες και το μεταπτυχιακό το πήρες με την πρώτη και δουλειά βρήκες στο αντικείμενό σου και μόρφωση έχεις και πνεύμα έχεις και κρίση έχεις και καλή καρδιά!

Φου! Άκυρο για την καρδιά! Δεν την βλέπω και πολύ καλά.

Ίδρωσα; Ίδρωσα! Μήπως χάλασε το μακιγιάζ; Μα δεν επιτρέπεται να φοράω μακιγιάζ. Πρέπει να το βγάλω. Μήπως χρειάζομαι ένα ενυδατικό νερό; Μήπως χρειάζομαι ένα μπότοξ; Σκατά! Δεν προλαβαίνω. Μερικές ανάσες ίσως με βοηθήσουν να ηρεμισώ! Κάτσε να θυμηθώ πώς μας τις έδειξε η δασκάλα στη γιόγκα γιατί έχω μπλοκάριε! Μμμμ! Α, ναι! Εισπνοή, εκπνοή! Νιώσε την ανάσα σου να διέρχεται από τη μύτη σου και να φουσκώνει την κοιλιά σου. Ακολούθησε τη διαδρομή αντίστροφα καθώς εκπνέεις!

Εισπνοή

Εκπνοή

Εισπνοή!

Εκπνοή.

Εισπνοή!

Εκπνοή!

Υποτίθεται αυτό ηρεμεί! Εγώ γιατί ξαφνικά έχω περισσότερα νεύρα; Σκατά. Σκατά. Άσε που δεν επιτρέπεται να λέμε σκατά. Ακόμα κι όταν τα πάντα είναι σκατά. Η κορεκτίλα βλέπεις. Πρέπει να είμαστε σωστοί

σε όλα. Ο κόσμος να καίγεται, αν δεν είσαι πολιτικά ορθός και ηθικός σύμφωνα με τους κανόνες των πρώτων αθανάτων την έβαψες. Πάει η αθανασία. Bye bye αθανασία.

Για να μην πω ότι υπάρχουν και χειρότερα!

Αν κάποιο περιστατικό παραβίασης των κανόνων καταγραφεί στα αρχεία της αστυνομίας ή στα κοινωνικά δίκτυα που παρακολουθούνται συνεχώς ή στις κάμερες της πόλης που είναι παντού, τότε αυτομάτως αποκλείεται από την διαδικασία των εξετάσεων της επιτροπής και χάνεις και την ιατροφαρμακευτική σου περίθαλψη για πάντα. Ακόμα θυμάμαι την καημένη την Αλεξάνδρα. Είχε στείλει το στήθος της σε κάποιον άγνωστο άντρα στο διαδίκτυο χωρίς κρυπτογράφηση και της έστειλαν ραβασάκι στο σπίτι για τις συνέπειες και το διάβασε ο άντρας της πρώτος και τη μαχαίρωσε τριάντα οκτώ φορές. Τα εγκλήματα τιμής βέβαια επιτρέπονται κανονικά και οι βιασμοί, αν το θύμα προκαλεί.

Εγώ πάντως το στήθος μου δεν το έχω στείλει σε κανέναν, χωρίς κρυπτογράφηση. Ούτε κανέναν έχω πει Έλληνα, ακόμα κι αν είναι από την Ελλάδα ο άνθρωπος. Ούτε εξωσυζυγικές σχέσεις είχα, ούτε τίποτα. Ε, αυτό δεν πιάνεται. Ούτε αυτό πιάνεται. Εντάξει, την έβρισκα με έναν τύπο σε μία εφαρμογή. Τρία χρόνια κοντά, είχα την εφαρμογή. Σιγά το πράγμα. Ό,τι δεν μαθαίνεται είναι σαν να μην έγινε ποτέ! Σςςς!

Τώρα μαλλί είναι αυτό; Δεν στέκεται πουθενά. Τι να το κάνω δεν ξέρω. Θα το μαζέψω πάνω να φαίνομαι πιο σοβαρή, πιο αρρενωπή. Δεν τους αρέσει να είσαι και πολύ θηλυκό. Ούτε και αρσενικό. Τα φύλα γενικά υπάρχουν μόνο για να ξέρεις ποιον πρέπει να παντρευτείς για να κάνεις παιδιά.

Κάπως καλύτερα. Καμπουριάζω ή είναι ιδέα μου; Αυτό μου έλειπε τώρα. Η καμπούρα είναι για τους καταδικασμένους, για τους χαμένους. Αν κάποιο παιδί στο σχολείο καμπουριάζει το στέλνουν αμέσως να βάλει σαμάρι, να ισιώσει. Η στάση του σώματος είναι στάση ζωής. Αυτό μας πετάνε στη μάπα ξανά και ξανά. Μας έχουν ζαλίσει. Αντε μην πω τίποτα πιο βαρύ. Μας τα 'χουν πρήξει!

Καλές μου, ακριβές, απαγορευμένες γόβες. Θέλω να ακούσω τον ήχο σας στο πάτωμα. Ένα μισθό έδωσα για να σας αποκτήσω. Τα παπούτσια είναι ο καθρέφτης του επιπέδου της ζωής μας, μου έλεγε ο πατέρας μου.

Ο δικός μου καθρέφτης πάντως λέει ψέματα. Ούτε λαμπερή είμαι, ούτε καινούρια, ούτε ακριβοπληρωμένη. Από τα είκοσι δύο μου δουλεύω και δεν έχω καταφέρει τίποτα σχεδόν να βάλω στην άκρη. Είναι τόσο ακριβό το κόστος της αθανασίας. Να είσαι κάθε μέρα στην πένα, να τρως με την καθοδήγηση ειδικών, να γυμνάζεσαι με την καθοδήγηση ειδικών, να σχεδιάζεις την καριέρα σου με την καθοδήγηση ειδικών, να σχεδιάζεις την οικογένειά σου με την καθοδήγηση ειδικών.

Όλα αυτά είναι κρυπτονομίσματα. Κρυπτονομίσματα που δεν σου περισσεύουν. Γιατί όταν πιάνεις τους στόχους παραγωγικότητας στη δουλειά σου και σε ρωτούν σε τι θέλεις να πληρωθείς; Σε κρυπτονομίσματα ή σε μπόνους αθανασίας; Μάντεψε τι διαλέγεις! Όσο περισσότερα μπόνους μαζεύεις τόσο πιο πολύ ανεβαίνεις στην κατάταξη των μελλοντικών αθανάτων. Ιππόδρομος δηλαδή κανονικός σα να λέμε.

Τι πάθατε και δεν βγαίνετε με τίποτα; Όλα στραβα. Όλα στραβα!

Φου! Θα σκάσω!

Μην κλαίτε, μην κλαίτε! Μου ραγίζετε την καρδιά! Είστε οι πιο ωραίες και άνετες γόβες του κόσμου, όμως δεν επιτρέπεται να σας φοράω εκτός σπιτιού. Είστε στίγμα του γυναικείου φύλου. Μπράβο τα κορίτσια μου.

Νομίζω ότι είμαι έτοιμη. Μια φορά να διαβάσω τα λόγια μου και έφυγα. Πού έχω βάλει το χαρτί;

Πώ πώ το έχασα κι αυτό; Τι θα κάνω τώρα; Τόσο ωραία τα έχω γράψει. Τόσο ωραία! Μα πού είναι; Πού το καταχώνιασα;

Χωρίς το χαρτί μου δεν πάω πουθενά. Χωρίς το χαρτί μου είμαι ένα τίποτα. Χωρίς το χαρτί μου θα τα κάνω θάλασσα. Σκέψου λογικά Αθανασία, σκέψου λογικά, λογικά, λογικά. Στην τσάντα μου θα το χω βάλει λογικά αλλά στην τσάντα μου δεν έψαξα.

Εδώ είναι! Και πήρα μια τρομάρα! Τόσο ωραία τα έχω γράψει. Τόσο ωραία!

Λοιπόν!

Καλημέρα σας, αγαπητοί επίτροποι αθανασίας.

Βρίσκομαι εδώ σήμερα για να διεκδικήσω μία θέση στην αιώνια ζωή.

Ονομάζομαι Αθανασία Πριάμου και είμαι σαράντα ετών. Ολοκλήρωσα το σχολείο με άριστα. Σπούδασα στην πρότυπη σχολή Χρηματοοικονομικών του Οικονομικού Πανεπιστημίου Αθηνών που επέλεξαν, όπως είθισται, οι γονείς μου. Αποφοίτησα με άριστα. Έπειτα, ο σύμβουλος καριέρας, που με ανέλαβε, επέλεξε για μένα ένα διετές μεταπτυχιακό πρόγραμμα στο London School of Economics με αντικείμενο τη διαχείριση κινδύνου των κρυπτονομισμάτων. Αποφοίτησα με άριστα. Εργάζομαι στην εταιρεία επενδύσεων INVO από το 2092 μέχρι και σήμερα. Διετέλεσα στέλεχος για πάνω από δέκα χρόνια και την τελευταία τριετία έχω αναλάβει την θέση του διευθύνοντος συμβούλου. Συνολικά όπως θα δείτε και στον φάκελο μου έχω συλλέξει δώδεκα βαθμούς Αθανασίας από τα μπόνους παραγωγικότητας που έλαβα όλα αυτά τα χρόνια.

Όσον αφορά στην προσωπική μου ζωή. Είμαι ετεροφυλόφιλη και ουδέποτε πέρασαν από το μυαλό ομοφυλοφιλικές σκέψεις. Είμαι από τη φύση μου, ως γυναίκα, μονογαμική. Παντρεύτηκα, όπως είναι ορθό, πριν κλείσω τα τριάντα, με έναν άντρα που μου σύστησε ο σύμβουλος μου για τον οικογενειακό προγραμματισμό. Αποκτήσαμε δύο παιδιά. Κανείς από τους δυο μας δεν είχε ποτέ εξωσυζυγικές σχέσεις. Ακόμα και τώρα οκτώ χρόνια μετά το θάνατό του παραμένω πιστή, και θα παραμείνω για πάντα. Δεν έχω ασκήσει ποτέ βία, ούτε λεκτική ούτε σωματική. Η πολιτική ορθότητα και η ηθική ακολουθούν κάθε στιγμή του βίου μου. Είμαι υγιής και το ενεργειακό μου αποτύπωμα βρίσκεται εντός των φυσιολογικών ορίων. Έχω παρέμβει στο σώμα μου μόνο για να ανταποκρίνομαι στα πρότυπα των πρώτων αθανάτων.

Σας ευχαριστώ για την ακρόαση.

Άψογο! Ρομποτικό! Ο ανιχνευτής ψεύδους δεν πρόκειται να με πιάσει

με τίποτα. Δίνω μόνο πληροφορίες που ισχύουν. Σχεδόν. Έφυγα.

Καλημέρα σας αγαπητοί επίτροποι αθανασίας. Ονομάζομαι Αθανασία Πριάμου και βρίσκομαι εδώ σήμερα για να... για να... για να... Συγγνώμη δεν ξέρω τι με έπιασε για να διεκδικήσω μία θέση στην αιώνια στην αιώνια ζωή.

Αιώνια ζωή και μαλακίες. Θέλετε να ακούσετε την αλήθεια; Γιατί εγώ θέλω να σας την πω.

Ονομάζομαι Αθανασία Πριάμου και είμαι 40 χρονών. Μου αρέσει το σεξ και αν μπορούσα θα πηδιόμουν μέρα νύχτα. Δεν είμαι ούτε στρέιτ ούτε μονογαμική. Είμαι ό,τι θέλω. Ναι, καλά το καταλάβατε. Έχω διπλή ζωή. Ξέρετε πόσοι έχουν διπλή ζωή; Οου! Επιφανειακά είμαστε αυτό που θέλετε άριστοι μαθητές, άριστοι σύζυγοι, επιτυχημένοι εργαζόμενοι, ηθικοί πολίτες. Επιφανειακά, γιατί από κάτω γίνεται της πουτάνας.

Πίνουμε χάπια για το άγχος,

Πίνουμε χάπια για την κατάθλιψη,

Πίνουμε χάπια για να μας σηκώνεται.

Πίνουμε ναρκωτικά Πίνουμε για να αντέξουμε.

Πίνουμε επειδή δεν αντέχουμε.

Τρεφόμαστε με συμπληρώματα και βιταμίνες για να μην παίρνουμε κιλά.

Καπνίζουμε σαν πρεζάκια κρυφά στις τουαλέτες της δουλειάς.

Στέλνουμε τον κώλο μας και τα βυζιά μας σε άγνωστους ανθρώπους στο ίντερνετ μήπως και νιώσουμε ένα κορμί δίπλα στο δικό μας.

Πηδιόμαστε με τον εαυτό μας και μόνο, βλέποντας σκληρό πορνό.

Πηδιόμαστε με μηνύματα γιατί να βρεθούμε δεν προλαβαίνουμε.

Στους γάμους μας μισιόμαστε γιατί δεν τους διαλέξαμε εμείς.

Κλαίμε τα βράδια πάνω απ τα κεφάλια των παιδιών μας για τον κόσμο που θα παραλάβουν από μας.

Κλαίμε γιατί πεθαίνουμε νέοι και μόνοι.

Κλαίμε γιατί είμαστε νέοι και μόνοι.

Κλαίμε γιατί είναι κρίμα να είμαστε τόσο καλοί και τόσο δυστυχημένοι ταυτόχρονα.

Λοιπόν, δεν θέλω να ζήσω για πάντα. Γιατί τελικά δεν με νοιάζει. Γιατί τελικά δεν αξίζει.

Θα ζήσω όσο μου αναλογεί, αλλά όπως θέλω εγώ, όχι όπως θέλετε εσείς!

Θα ζήσω για μένα!

Έλα Όλγα μου σου έχω νέα! Θα πεθάνουμε και οι δύο τελικά! Έρχομαι από εκεί να στα πω!

Γυμνός χωρίς κινητό

του Κώστα Μυλωνά
Ερμηνεία Γιώργου Παυλόπουλου
3ο βραβείο μονολόγου
στον 1ο Πανελλήνιο Διαγωνισμό Ερμηνείας
Πρωτότυπων Μονολόγων επί Σκηνής
της Ένωσης Σεναριογράφων Ελλάδος
2022

Ο πρωταγωνιστής είναι γυμνός και καλύπτει τα γεννητικά του όργανα με μια προστατευτική μάσκα για τον κορωνοϊό.

Μη με κοιτάς... Ντρέπομαι. Δε θέλω να σου μιλήσω σου λέω. Ξέρω, απορείς, πώς βρέθηκα εδώ, πώς βρέθηκα σε αυτή την κατάσταση. Τί σημασία έχει; Θα ήθελες να υπάρχει ένα youtube video να γελάσεις με την ψυχή σου. Να κάνεις like και να το κοινοποιήσεις στους φίλους σου. Να γίνει viral η κακή μου τύχη. Όχι λοιπόν, δε θα σου κάνω τη χάρη. Δεν υπάρχει τέτοιο βίντεο. Αν και ποτέ δεν ξέρεις. Σήμερα δεν μπορείς να είσαι σίγουρος για τίποτα. Μας παρακολουθούν συνέχεια. Η κυβέρνηση, οι εταιρίες, οι πολυεθνικές που κυβερνάνε, οι πολυεθνικές που ελέγχουν τις κυβερνήσεις που ελέγχουν τις πολυεθνικές που... το έπιασες το νόημα. Δεν κάνεις κάτι για αυτό όμως. Μπαίνεις κάθε μέρα στα social media, υπογράφεις ότι σου δώσουν. Terms of Service λέει. Και συ εκεί σαν ζών συναινείς. Σε τί συναινέσες ρε; Έχεις ιδέα; Τους έδωσες πρόσβαση στα πάντα. Στις φωτογραφίες σου, στο κινητό σου, στο μικρόφωνο – ναι σε ακούνε! – στην κάμερα – ναι σε βλέπουν!. Τους έδωσες πρόσβαση στους φίλους σου, στο αγαπημένο σου στέκι, στο αγαπημένο σου φαγητό, στην αγαπημένη σου πόλη! Στην Αγαπημένη σου... Ξέρουν τί κάνεις στην κουζίνα σου, στο ντους, ΣΤΟ ΚΡΕΒΑΤΙ ΣΟΥ! Και αυτό γιατί;

Για να δεις το βίντεο μου, πώς βρέθηκα εδώ γυμνός και να γελάσεις, και να το κοινοποιήσεις στους φίλους σου.

Ε λοιπόν όχι. Όλα τελειώνουν εδώ. Πέταξα το κινητό μου, και καλά θα κάνεις να το πετάξεις και συ!! Εντάξει... ΟΚ... δεν το πέταξα ακριβώς... ίσως και να μου το κλέψανε. Ίσως είπα! Αμέσως να βγάλεις συμπεράσματα. Είσαι και πονηρός πανάθεμά σε. Προσπαθείς να με ψαρώσεις. Όταν όμως έδωσες το GPS στίγμα σου στο google, για να ξέρει ακριβώς που βρίσκεσαι δεν πονηρεύτηκες. Όταν είπες στο facebook ότι είσαι εκδρομή στα Ζαγοροχώρια δεν πονηρεύτηκες. Σε μένα το παίζεις πονηρός. Κούνια που σε κούναγε καημένε. Θα έρθει η ώρα που θα καταλάβεις ότι έδωσες πολλά, που θα μετανιώσεις που δεν διάβασες τους Όρους, αλλά θα είναι αργά. Πολύ αργά. Και τότε εκεί... εκεί θα ήθελα να έχω εγώ εικόνα. Να σε δω να οδύρεσαι. Να φωνάζεις. Να τρελαίνεσαι. Να πέφτεις σε κατάθλιψη. Δε θέλω

να μου το τραβήξεις σε βίντεο, δε θέλω να μου το στείλεις. Όχι φίλε, τελείωσαν αυτά. Θέλω να είμαι εκεί, σε μια γωνιά, θέλω να κοιτάζω από το παράθυρό σου, όσο εσύ κάνεις συμπράγια το σπίτι σου και μετά καταρρέεις. Ναι, αυτό θέλω, να το δω με τα ίδια μου τα μάτια φίλε...

«Φίλε». Αυτή η λέξη και αν έχασε το νόημα της. Τους μετράμε στο Facebook όπως μετρούσαμε παγωτά και μπάνια το καλοκαίρι μικροί. Και αν κάποιος από αυτούς τους «Φίλους» σε πάρει τηλέφωνο – αν φυσικά έχει το τηλέφωνό σου – αντί να το σηκώσεις μαζεύεσαι, κρύβεσαι και κουνιάζεις, περιμένοντας την «μπόρα» να περάσει. Έτσι είναι οι φίλοι; Θυμάμαι που ερχόταν ο καλύτερος μου φίλος κάθε πρωί από το σπίτι και πηγαίναμε μαζί σχολείο. Που παίζαμε στα διαλλείματα μακριά γαϊδούρα και δεν κολλούσαμε στην οθόνη του κινητού μας. Θυμάσαι πώς ήταν; Ή μήπως δεν τις πρόλαβες αυτές τις εποχές; Καταδικασμένη και η γενιά μου, καταδικασμένη και η δική σου. Έχουμε μια παρηγοριά εμείς, λέμε ότι προλάβαμε και ζήσαμε. Μαλακίες! Καλύτερα εσείς. Γεννηθήκατε σε αυτόν τον κόσμο. Δε σας λείπει κάτι. Δε νοσταλγείτε τις παλιές καλές εποχές που όλα ήταν αθώα, γνήσια και ζούσαμε στον αναλογικό κόσμο εκτός οθόνης.

Γεννηθήκατε στο Matrix και δεν ξέρετε ότι ζείτε στο Matrix.

Γ' αυτό και γω χώρισα με την κοπέλα μου. Δε μαλώσαμε, δεν έγινε κάτι. Απλά την έβλεπα αργά και σταθερά να βυθίζεται στην οθόνη της. Φανταστείτε έναν άνθρωπο να βυθίζεται σε κινούμενη άμμο. Μπορούσα κυριολεκτικά να την δω να χάνεται. Στην αρχή ήταν όλα όμορφα και ωραία. Περνούσαμε τέλεια. Βγαίναμε, πίνουμε, χορεύαμε, γλεντούσαμε και φυσικά κάναμε σεξ. ΠΟΛΥ ΣΕΞ! Και ξαφνικά ξύπνησα ένα πρωί και συνειδητοποίησα πως ούτε βγαίναμε πια, ούτε χορεύαμε, ούτε γλεντούσαμε, ούτε σεξ κάναμε. Ο καθένας στην οθόνη του. Είτε είχα κοπέλα είτε δεν είχα το ίδιο ήταν. Μια μέρα της είπα να παρατήσουμε τα κινητά, να βγούμε, να περπατήσουμε, να πάμε μια εκδρομή στο Σούνιο! Και μου λέει «και πώς θα ανεβάσω insta story χωρίς κινητό;». Εκείνη τη στιγμή κατάλαβα ότι την έχασα για πάντα...

Μάζεψα τα πράγματά μου και έφυγα. Το ίδιο βράδυ ανέβασε το

Facebook story από το Σούνιο. Δεν ξέρω τί σήμαινε αυτό. Ήθελε να με πικάρει; Νομίζω όμως δεν είχε να κάνει με μένα, πήγε γιατί το θεώρησε καλή ιδέα για να μαζέψει like. Και τί καλύτερο από μερικές εκατοντάδες like και καρδούλες να σου ανεβάσουν την αυτοπεποίθηση μετά από έναν χωρισμό ε;

Εγώ όμως; Πώς το πέρασα με ρωτάς... πώς να το περάσω; Όπως κάθε άντρας που χωρίζει στην εποχή μας. Έκανα λογαριασμό στο Tinder. Τί γελάς; Και τί να έκανα; Πώς θα μπορούσα να γνωρίσω κάποια άλλη; Να πάω στο μπαρ και να της την πέσω; Θα με περάσουν για τρελό. Ειδικά τώρα την εποχή του κορονοϊού ακόμα περισσότερο. Κοίτα εδώ. ΚΟΙΤΑ! Αυτό δεν είναι μάσκα. Ζώνη Αγνότητας είναι! Αν προστατεύει από κάποιον ιό αυτός είναι το AIDS! Αν υπήρχε πριν έστω και μία πιθανότητα να βρεις γυναίκα στον αληθινό κόσμο, τώρα ξέχασέ το.

Οπότε εγκατέστησα το Tinder. Στην αρχή δεν είχε κανένα αποτέλεσμα. Ούτε ένα match, έτσι για το γαμώτο. Μετά κατάλαβα ότι έπρεπε λίγο να δουλέψω στις φωτογραφίες μου. Σημασία σήμερα δεν έχει η ομορφιά, το σεξ απίλ, η γοητεία, η προσωπικότητα. Καλή φωτογραφική να έχεις και ταλέντο στο photoshop. Μη νομίζετε βέβαια ότι μετά ερχόντουσαν βροχή τα match... όχι, όχι... πάλι άπατο πήγε. Αλλά μια μέρα εκεί που καθόμουν και χάζευα στο Netflix, ΤΣΟΥΠ σκάει η ειδοποίηση. Έχετε Match. Μπαίνω και τί να δω, μια θεά Γιαπωνέζα που ζει στο διπλανό χωριό. Μα το Θεό σας λέω. Τί τύχη ήταν αυτή! Πιάνουμε την κουβέντα, ευτυχώς μιλούσε καλά αγγλικά, και μου λέει ότι μένει με τη Θεία της και εγκλωβίστηκε εδώ λόγω Covid και μου έδωσε το whatsapp της. Στέλνω μήνυμα και μου λέει πως είναι γκουρού στα κρυπτονομίσματα. Δεν κάνω πλάκα, αυτή ήταν η πρώτη της κουβέντα. Τί σκέφτεσαι; Ότι αυτή με κατόνησε έτσι; Εντάξει, μπορεί να είμαι απογοητευμένος, ή και σε απόγνωση ακόμα, αλλά ηλίθιος δεν είμαι, οπότε την γείωσα. Πέρασε καιρός λοιπόν, και κει που ήμουν έτοιμος να το παρατήσω ΤΣΟΥΠ έρχεται νέο match. Από μια καθ' όλα φυσιολογική κοπέλα αυτή τη φορά να τονίσω. Και πιάσαμε την κουβέντα. Και μιλάμε με τις ώρες. Και μιλάμε για μέρες. Και μιλάμε και τις νύχτες. Και να μου στέλνει φατσούλες και καρδούλες, έχω λιώσει σου λέω. Πετάω στα σύννεφα....

Έι! Τί κάνεις εκεί με το κινητό σου; Σου είπα να το αφήσεις. Βασικά σου είπα να το πετάξεις! Δεν μπορείς μακριά του όμως... είσαι και συ ένας από αυτούς. Και μετά με χλευάζεις εμένα για τη γύμνια μου... χωρίς το κινητό στο χέρι είσαι και συ γυμνός. Μη μου πεις ότι τραβάς βίντεο;; Το ήξερα! Το ήξερα από την αρχή ότι δεν μπορώ να σε εμπιστευτώ. Παρασύρθηκα, εντάξει, ήδη είπα πολύ περισσότερα απ' οσα έπρεπε. Καλύτερα να φύγω. Πού είμαι όμως; Το σπίτι πρέπει να είναι πολύ μακριά... και δεν έχω κινητό να πάρω ένα ταξί. Έχεις taxibeat να μου καλέσεις ένα;; Έχεις μήπως και 20 ευρώ να το πληρώσω; Δώσε μου το email σου και στο ορκίζομαι θα σου τα στείλω αμέσως με paypal μόλις φτάσω σπίτι. Και με το παραπάνω. Τί είπες; Όχι «φίλε», σου ζήτησα βοήθεια, δε θα συνεχίσω την ιστορία μου ώστε να με βοηθήσεις. Θα μπορούσες ξέρεις να το κάνεις έτσι, χωρίς να ζητήσεις αντάλλαγμα. Έχει χαθεί η ανθρωπιά σήμερα... Σαν εκείνους που γυρίζουν τις καρέτα καρέτα ανάποδα για να τις βρουνε εντελώς ξαφνικά στην παραλία να χαροπαλεύουν και τις σώζουν. Σαν εκείνους που χαρίζουν πίτσα ή λεφτά σε άστεγους και το τραβάνε σε βίντεο για να χαίρονται με τα likes, για να ταΐσουν την ματαιοδοξία τους, ή ακόμα χειρότερα να γίνουν Viral και να βγάλουν περισσότερα φράγκα απ' οσα ξόδεψαν. Όχι «φίλε»....

Έχει κρύο όμως... Εντάξει. ΕΝΤΑΞΕΙ ΓΑΜΩΤΟ! Κάλεσέ μου ένα ταξί και θα σου τα πω όλα. Άνοιξε και την κάμερα σου πάλι, να μάθουν και οι φίλοι σου τί έγινε. Και ποιος ξέρει, δε συναντάς κάθε μέρα έναν γυμνό στη μέση του πουθενά, μπορεί και να γίνει Viral και να βγάλεις και λεφτά. Αυτό δε θέλεις;

Λοιπόν... Μετά από βδομάδες συζητήσεων – ουσιαστικών συζητήσεων! – της είπα ότι ήρθε η ώρα να συναντηθούμε. Στην αρχή ντρεπόταν αλλά πείστηκε. Κανονίσαμε να βρεθούμε σε ουδέτερο έδαφος. Ένα παγκάκι στο άλσος. Είχα πολύ άγχος. Θα έρθει; Θα είναι όπως στις φωτογραφίες; Θα μου αρέσει; Θα της αρέσω από κοντά; Τελικά ήρθε. Η ψηφιακή μου κοπέλα με σάρκα και οστά μπροστά στα μάτια μου. Ήταν ακριβώς όπως την περίμενα. Ίσως και πιο όμορφη ακόμα. Λογικό αφού από διδιάστατη της έβλεπα ξαφνικά 3D. Καθίσαμε, συζητήσαμε. Νύχτωσε. Δεν είμαι ρομαντικός, αλλά το φεγγάρι... το φεγγάρι ήταν το πιο όμορφο φεγγάρι που έχω

δει ποτέ μου... Την φίλησα. Μη με ρωτάτε πού βρήκα το κουράγιο. Ένωσα πως ήταν η κατάλληλη στιγμή. Με φίλησε πίσω. Συνεχίσαμε τα παθιάρικα φιλιάρικα και τα χάδια. Πριν το καταλάβω της είχα βγάλει τη μπλουζάκι και σιγά σιγά με έγδυσσε και αυτή. Πέσαμε στο γρασίδι και κάναμε παθιασμένο έρωτα. Τελειώσαμε και οι δύο και μείναμε αγκαλιά. «Νομίζω είμαι ερωτευμένος» της είπα. Μου χαμογέλασε γλυκά. Μου λέει «Δώσε μου το κινητό σου να μας βγάλω μια φωτογραφία, θέλω να το θυμάμαι για πάντα». Της το δίνω μαζί με το PIN μου. Τραβάει την φωτογραφία. «Ξέρεις μου λέει... υπάρχει μια σελίδα στο Facebook που ανεβάζουν φωτογραφίες από ζευγάρια που μόλις κάνανε σεξ». «Είσαι ηλίθια?!» της είπα. ΟΚ, ίσως ήμουν λίγο απότομος. Αλλά ήταν αυτό ακριβώς που σκέφτηκα, τί να έλεγα δηλαδή; «Ωραία ιδέα μωρό μου;». Στράβωσε. Πετάχτηκε πάνω και άρχισε να ντύνεται ενώ έμεινα να ατενίζω το φεγγάρι γυμνός. Το φεγγάρι... Υπερεκτιμημένο. Θολό, μουντό και τρύπιο. Έσκυψε, μου πήρε το κινητό και τα ρούχα «Είσαι πολύ μαλάκας» μου είπε και έφυγε τρέχοντας πριν προλάβω να αντιδράσω.

Γι' αυτό σου λέω. Καλύτερα είμαι χωρίς κινητό. Χάρη μου έκανε που μου τ'όκλεψε! Το βαρέθηκα. Και μια συμβουλή σου δίνω. Πέταξε το και συ. Πέτα το τώρα που είναι νωρίς να σωθείς. Κάλεσε μου όμως εκείνο το ταξί πρώτα να χαρείς.

Η δική μου ιστορία

της Σοφίας Χατζηγιάννη
Ερμηνεία Χριστίνας Κοροβίλα
3ο βραβείο μονολόγου
στον 2ο Πανελλήνιο Διαγωνισμό Ερμηνείας
Πρωτότυπων Μονολόγων επί Σκηνής
της Ένωσης Σεναριογράφων Ελλάδος
2023

Με λένε Άννα. Είμαι 30 χρονών. Γεννήθηκα και μεγάλωσα κάπου στην επαρχία. Δεν δουλεύω. Ασχολούμαι μόνο με τις δουλειές του σπιτιού. Είμαι από τις τυχερές που έλεγε η γιαγιά μου. Μεγάλωσα μαζί της και με τον πατέρα μου. Η μητέρα, μου είπαν ότι έφυγε από το σπίτι όταν ήμουν μικρή. Δεν την θυμάμαι καλά-καλά. Μόνο όταν μπαίνει η άνοιξη κάπως την νοσταλγώ. Τώρα, τι νοσταλγώ, μην ρωτάτε.

Λίγο οι μυρωδιές, λίγο η ζέστη του ήλιου. Μου την θυμίζουν. Α! και εκείνο το σημείο του κήπου δίπλα στην μηλιά. Είναι η μόνη εικόνα που μου έρχεται στο μυαλό. Η γιαγιά μου δεν απαντούσε στις ερωτήσεις μου για αυτήν. Ο πατέρας μου δεν ήταν σχεδόν ποτέ σπίτι και όταν ήταν, φοβόμουν να ρωτήσω για το στιδήποτε. Δεν ήταν κακός. Απλά θύμωνε εύκολα. Έτσι ήταν. Ευέξαπτος. Ήταν και πιεσμένος από την δουλειά. «Ε, δεν είναι και εύκολο να μεγαλώνεις μόνος σου παιδί!». Έτσι έλεγε κάθε φορά που ερχόταν κάποιος φίλος του για επίσκεψη. Δεν κατάλαβα ποτέ γιατί το έλεγε αυτό. Και η γιαγιά πάντα κούναγε το κεφάλι της συγκαταβατικά, μαζεύοντας τα πιάτα του μεζέ και τα άδεια ποτήρια που μύριζαν τσίπουρο. Χανόταν ο πατέρας σε ατελείωτες συζητήσεις, η γιαγιά έπλενε σιωπηλή τα πιάτα και έπειτα καθόταν στην καρέκλα πίσω του. Με ένα κιχ του πατέρα, σουζα η γιαγιά. Χωρίς να προλάβει να πει τι ήθελε, το είχε ήδη στα χέρια του.

Ωσπου, 12 χρονών παρά κάτι ώρες, παραμονή των γενεθλίων μου, με ξυπνάει η γιαγιά 7 η ώρα το πρωί: «Σήκω! Κοντεύει μεσημέρι!» σηκώνομαι με τα χίλια ζόρια, χωρίς να καταλαβαίνω τι συμβαίνει: «Μια γυναίκα πρέπει να φροντίζει το σπίτι της! Από αύριο είσαι γυναίκα πια, όχι μικρό κορίτσι!». Ακόμα θυμάμαι πόσο δύσκολο ήταν να σκουπίσω, να σφουγγαρίσω, να ξεσκονίσω αλλά κυρίως να αντέξω τα λόγια της γιαγιάς αφού τα έκανα όλα λάθος.

Ποιος θα με πάρει εμένα που ούτε να σκουπίζω δεν ξέρω, σαν την μάνα μου, που την έδιωξε ο πατέρας γιατί ήταν άχρηστη και τεμπέλα.

Έκλαψα πολύ, μέχρι που νύσταξα και κοιμήθηκα. Έκανα τόσο γλυκό ύπνο που ακόμα τον θυμάμαι. Όταν ξύπνησα ο πατέρας είχε μόλις γυρίσει. Ένωθα τόσο άσχημα για τις δουλειές του σπιτιού, που φοβόμουν ότι θα με διώξει γιατί ήμουν μια άχρηστη και θα μείνω

μόνη μου μέσα στην ερημιά.

Έτρεξα, βιαστικά, στην κουζίνα για να του δώσω ένα φιλί, μπας και με συγχωρέσει. Η γιαγιά με πρόλαβε και μου έδωσε το τραπεζομάνηλο και μαχαιροπήρουνα : «Ξύπνησες πριγκίπισσα; Ο πατέρας σου περιμένεις να στρώσει τραπέζι;». Έπρεπε να τα πάω καλά. Να κερδίσω την θέση μου στο σπίτι. Δεν θα γινόμουν η μητέρα μου. Κοίταξα τον πατέρα μου στα μάτια όσο δοκίμαζε την σαλάτα που έφτιαξα.

Φτύνει μέσα στην σαλατιέρα την ντομάτα που είχε στο στόμα του: «Η σαλάτα είναι σκατά. Κοίτα να στρώσεις. Δεν είσαι μωρό πια.» Και έστρωσα. Ξυπνούσα 5 το πρωί. Κάποιες φορές και πριν την γιαγιά. Έκανα κάποιες δουλειές στο σπίτι και μετά πήγαινα σχολείο. Πού μυαλό για σχολείο. Σκεφτόμουν τι έχει μείνει στο σπίτι να κάνω και τι άλλο μου έχει αναθέσει ο πατέρας. Ήμουν κακή μαθήτρια αλλά πλέον, ήμουν καλή νοικοκυρά. Όλα έτοιμα, καθαρά και τακτικά. Δεν έβγαινα από το σπίτι παρά μόνο για σχολείο. Έτσι κι αλλιώς δεν είχα φίλες ή φίλους. Αν και... Είχα ένα φίλο, να! Στα 16. Τον Σταύρο. Καινούριος στο σχολείο και μεγάλο αλητάκι. Άκουγε metal μουσική και κάπνιζε στα διαλείμματα. Πού και πού, κάναμε κοπάνα και πηγαίναμε στα ξεροχώραφα για να καπνίσουμε. Εγώ παραπνοιόμουν για τους δικούς μου που δεν κάνουν τίποτα πλέον στο σπίτι, αυτός για τον αλκοολικό πατέρα του που δέρνει αυτόν και την μάνα του. Κοιτάγαμε τον ήλιο και καπνίζαμε ένα πακέτο τσιγάρα μαζί μέσα σε μιάμιση ώρα. Μια μέρα που γυρνούσαμε από την κοπάνα μας πέσαμε πάνω στον πατέρα μου. Αυτός κοκάλωσε. Ο Σταύρος μαζεύτηκε. Ο πατέρας μου με κοιτούσε μέσα στα μάτια. Δεν είπε τίποτα. Ένωσα, όμως, το βλέμμα του να μου πιάνει την καρδιά και να την ακινητοποιεί. Μια φράση είπε μόνο: «Σπίτι, τώρα!» Ο Σταύρος έσκυψε το κεφάλι και με τα χέρια μέσα στις τσέπες, γύρισε και με κοίταξε μόνο όταν απομακρύνθηκε. Μου χαμογέλασε.

Φτάσαμε σπίτι με τον πατέρα. Μόλις περάσαμε την πόρτα με έσπρωξε μέσα. Έπεσα πάνω στο κομοδίνο και έριξα καταλάθος το βάζο με τα πλαστικά λουλούδια. Πρώτη φορά ένωσα τόσο φόβο. Η γιαγιά έτρεξε στον διάδρομο όταν άκουσε το βάζο να σπάει. «Τι

συνέβη;» Γιατί ρώτησε; Ίσως αν δεν ρωτούσε ποτέ να μην γινόταν τίποτα. Ο πατέρας όρμησε πάνω μου σαν δαιμονισμένος. Με άρπαξε από τα μαλλιά και με πέταξε κάτω στο πάτωμα: «δεν θα με κάνεις εσύ ρεζίλι!» Η γιαγιά να ρωτάει αναστατωμένη τι έγινε και να ζητά από τον πατέρα μου να ηρεμήσει : «το μήλο κάτω από την μηλιά;» Με πιάνει από τα μαλλιά και με σέρνει στο πάτωμα. Εγώ να πονάω και να μην καταλαβαίνω. Πού έμαθε ότι έκανα κοπάνα; Τι εννοεί; Ποιο μήλο και ποια μηλιά; Έκλαιγα από τον πόνο και τον φόβο. Όταν φτάσαμε έξω από το δωμάτιό μου, με σήκωσε, μου πάτησε 3 χαστούκια στο πρόσωπο και με έριξε μέσα στο δωμάτιό μου: «παλιοπουτανάκι! Μια σταλιά σκατό και θες και γκόμενο!» εγώ τότε κατάλαβα : «Μα, ο Σταύρος είναι φίλος μου!». Η πόρτα έκλεισε και το κλειδί είχε ήδη γυρίσει δυο φορές πριν προλάβω να τελειώσω την πρόταση.

«Ο Σταύρος είναι φίλος μου». Μετά από λίγο, χτύπησε το κουδούνι. Οι γείτονες άκουσαν την φασαρία και καλέσαν την αστυνομία. Ο πατέρας άνοιξε την πόρτα και τους διαβεβαίωσε ότι όλα είναι καλά απλά: «Να έχω κόρη στην εφηβεία... Καταλαβαίνετε...», «μα και βέβαια καταλαβαίνουμε, μα να και εμείς την δουλειά μας κάνουμε... Καταλαβαίνετε...», «φυσικά και καταλαβαίνω... ευχαριστώ!», «Να στε καλά, γειά σας!», «γειά σας» και καντήλια, αφού έκλεισε την πόρτα, για τους μαλάκες τους γείτονες που χώνουν την μύτη τους παντού. Έτσι, δεν ξαναμίλησα ποτέ στον Σταύρο. Δεν ήθελα να με παρεξηγήσει πάλι ο πατέρας μου. Γύρισα και πάλι στην ρουτίνα μου.

Τελείωσε, ευτυχώς, το σχολείο αλλά πλέον έβγαινα μόνο για τα ψώνια του σπιτιού και για να πάω κανέναν περίπατο με την γιαγιά που πλέον δεν μπορούσε να κάνει και πολλά.

Πηγαίναμε στο δασάκι λίγο πιο πάνω από το σπίτι μας, δίπλα από τα νεκροταφεία και περπατούσαμε αγκαζέ. Το μόνο που ακουγόταν ήταν τα πουλιά και τα φύλλα από τα δέντρα που τα διαπερνούσε ο αέρας. Και η μηχανή του Σταύρου. Δεν τον έβλεπα ποτέ. Τον ήχο από την εξάτμιση αναγνώριζα.

Μέσα στο μυαλό μου ήταν σαν να ακούω την φωνή του. Είχα βγάλει δικό μου κώδικα. Από το πώς έτρεχε και σπίναρε καταλάβαινα αν είναι θυμωμένος, χαρούμενος ή λυπημένος.

Συχνά, πετυχαίναμε τον πατέρα που γυρνούσε με τους υπόλοιπους από το χωράφι. Επέστρεφαν όλοι με το αγροτικό του αφεντικού αλλά πλέον οδηγός ήταν ο Χρήστος, ο γιός του. Προκομένο παιδί, με μεγάλο χαμόγελο και ακόμα μεγαλύτερο πορτοφόλι, όπως έλεγε η γιαγιά, «θα κάνει ζωή χαρισάμενη, όποια τον καπαρώσει!» και με σκουντούσε λες και μου έλεγε κάποιο κρατικό μυστικό. Σιγά-σιγά, άρχισε να την μιμείται και ο πατέρας, που ήταν συνέχεια: «ο Χρήστος το 'να... ο Χρήστος τ' άλλο...».

Παραμονή των εικοστών γενεθλίων μου. Τίναζα το χαλί της κουζίνας έξω στην αυλή. Επιστρέφει ο πατέρας από την δουλειά και είναι μες στην τρελή χαρά. Με πλησιάζει με ένα τεράστιο χαμόγελο και με παίρνει μια μεγάλη αγκαλιά.

Γυρίζει γεμάτος ενθουσιασμό και μου λέει: «Αύριο μετά τον εσπερινό θα έρθει ο Χρήστος με τον πατέρα του να σε ζητήσει.» Δεν θυμάμαι να είπα κάτι. Πρώτη φορά έβλεπα τόσο χαρούμενο τον πατέρα. Πρώτη φορά με αγκάλιαζε έτσι.

Μάλλον έκανα κάτι σωστά.

Καλό και όμορφο παιδί ο Χρήστος. Δεν ένιωθα άνετα μαζί του στην αρχή, αλλά το συνήθισα. Και η γιαγιά είχε τόσο δίκιο. Είχα ό,τι ήθελα. Καινούρια ρούχα, μεγάλο σπίτι, πολλές ακριβές ηλεκτρικές συσκευές. Όχι σαν το φούρνο της γιαγιάς, που για να βράσεις ένα αβγό περίμενες 2 ώρες...

Ο Χρήστος ήταν και πολύ τζέντλεμαν. Πάντα μου άνοιγε την πόρτα για να κατέβω από το αμάξι, πάντα μου έφερνε λουλούδια. Μόνο αν με γλυκοκοιτούσε κάποιος στον δρόμο ή όταν πηγαίναμε για ψώνια θύμωνε. Ε, φορούσα και εγώ πάντα αυτό το μακρύ πουκάμισο της γιαγιάς και ξεμπέρδευα.

Έκρυβε και το στήθος μου ευτυχώς. Είναι μεγάλο... τραβάει την προσοχή... και αυτά τα ενοχλητικά σφυρίγματα στον δρόμο... Γιατί να μην έχω ένα άλλο στήθος; Που να μην είναι καθόλου προκλητικό... Ο Χρήστος με μάλωνε συχνά.

Ζήλευε. Αλλά η ζήλια δείχνει πόσο σ' αγαπάει ο άλλος.

Έτσι δεν είναι;

Καλός ο Χρήστος. Και ας ένιωθα περίεργα μαζί του όταν με φιλούσε ή όταν ξαπλώναμε μαζί. Η αλήθεια είναι ότι μάλλον δεν μου αρέσει και το... ξέρεις... Δεν καταλαβαίνω γιατί πρέπει να σε χτυπάει ο άλλος όταν... αλλά ήθελα να κάνω παιδιά. Ίσως σταματούσα να νιώθω τόσο μόνη μου. Παρά τις προσπάθειες όμως το αποτέλεσμα ήταν πάντα αίμα στο εσώρουχό μου μια φορά τον μήνα.

Έτσι πέρασαν 3 χρόνια. Το μόνο καινούριο στην ζωή μου ήταν η χήρα του φούρναρη, η Κατερίνα. Ξεκινήσαμε να κάνουμε παρέα. Κρυφά, βέβαια! Έφευγε ο Χρήστος για το χωράφι, τσουππ εγώ στην Κατερίνα, που ήταν και γειτόνισσα.

Καλό κορίτσι αν και οι γλώσσες λένε πολλά. Αυτή δεν ήταν από το χωριό. Παντρεύτηκε μικρή από έρωτα αλλά χήρεψε νωρίς. Περιποιείται τον εαυτό της και φοράει αποκαλυπτικά ρούχα. Όλοι λένε ότι την τρώει ο κύκλος της αλλά της αρέσουν πολύ τα καλλυντικά και τα αρώματα και η αλήθεια είναι ότι της πάνε. Είναι και αυτή πολύ μόνη της και ας λένε όλοι, ότι στις 9 του μακαρίτη. Τον αγαπούσε τον άντρα της και ήταν πολύ ερωτευμένοι οι δυο τους. Η ζωή όμως γίνεται μεγάλη κλέφτρα πολλές φορές. Μια μέρα που της έλεγα τα προβλήματα μου πάνω στο... ξέρεις... μου πρότεινε να χαλαρώσω και να φροντίσω τον εαυτό μου. Μου έφτιαξε τα μαλλιά, έτσι όμορφα, με μακιγιάρισε σαν να έπαιζα στο σινεμά και μου δάνεισε ένα από τα πανέμορφα φορέματά της. Ήταν τόσο όμορφο! Γεμάτο λουλούδια! Γύρισα σπίτι και περίμενα τον Χρήστο με ανυπομονησία. Ήθελα τόσο πολύ να δει πόσο όμορφη ήμουν! Στρώνω, λοιπόν το τραπέζι για μεσημεριανό και τον περιμένω στην τραπεζαρία. Ο Χρήστος επέστρεψε στο σπίτι γεμάτος νεύρα. Για κάτι παραλαβές έλεγε στο τηλέφωνο, κάτι εμπόρους... δεν πολυκαταλάβαινα. Με βλέπει και βάζει τα γέλια. Εγώ δεν κατάλαβα τι ήταν τόσο αστείο, αλλά χαμογελούσα. Με πλησιάζει γελώντας και με ρωτάει: «γιατί είσαι ντυμένη σαν πουτάνα την άνοιξη;». Με πλήγωσαν τόσο πολύ τα λόγια του και δεν ήξερα τι να απαντήσω. Αυτός με πλησίασε σοβαρός πια και μου ξανάκανε την ίδια ερώτηση. Εγώ είχα παραλύσει από τον φόβο. Το επόμενο που θυμάμαι είναι ότι κάποια από τα όμορφα μαλλιά μου

κοσμούσαν τα ακροδάχτυλά του και το μακιγιάζ είχε απλωθεί όλο πάνω στο πρόσωπό μου. Έκλαψα. Πολύ. Ήταν η πρώτη φορά.

Ο Χρήστος μου ζήτησε συγγνώμη και την επόμενη μέρα ήρθε με σακούλες γεμάτες φορέματα, δώρα από αυτόν σε μένα.

Ήμουν τόσο χαρούμενη! Κατάλαβε. Κατάλαβα και εγώ. Δεν ξαναμίλησα ποτέ με την Κατερίνα, παρά τις πολλές προσπάθειές της και τα πολλαπλά κρυφά της μηνύματα. «Από εδώ και πέρα ξημερώνει μια καλύτερη μέρα», αυτό υπενθύμιζα στον εαυτό μου κάθε φορά που υπήρχε θέμα με τους εμπόρους, με το λίπασμα και το πότισμα, κάθε φορά που ο Χρήστος άκουγε από κάποιον ότι έχει όμορφη γυναίκα, κάθε φορά που ο ΠΑΟΚ έχανε στα πέναλτι. «Ξημερώνει μια καλύτερη μέρα», κάθε μέρα που ένιωθα μοναξιά, κάθε μέρα που ο Χρήστος θύμωνε. Τελικά, απλά κάθε μέρα... είχα γεμίσει δώρα, υποσχέσεις και μοναξιά. Έτσι, περάσαν 7 χρόνια.

Η γιαγιά έφυγε από γηρατιά και ο μπαμπάς από καρδιά. Το σπίτι, αποφάσισε ο Χρήστος να το πουλήσουμε γιατί ήταν ένα χρέπι όπως έλεγε, και ο άχρηστος ο πατέρας μου δεν ήταν ικανός ούτε μια σωστή προίκα να μου αφήσει. «Μια ξεβράκωτη είσαι. Πώς στραβώθηκα και πήρα μια άχρηστη στείρα για γυναίκα μου; Τι αμαρτίες πληρώνω;» Δεν είχε και άδικο. Ή τουλάχιστον έτσι πίστευα μέχρι εκείνο τον Φλεβάρη. Είχα καθυστέρηση 2 εβδομάδες. Έκανα το τεστ αλλά πήγα και στον γυναικολόγο για να σιγουρευτώ. Τι ευτυχία!

Ένα παιδί! Έχω επιτέλους κάποιο σκοπό! Θα γίνω μητέρα! Θα το έλεγα στον Χρήστο όταν γυρνούσε από την δουλειά. Ό,τι και να είχε συμβεί εκείνη την ημέρα θα το ξεχνούσε μετά από τέτοια νέα! Η ώρα όμως, δεν περνούσε και εγώ ήθελα να μοιραστώ τα χαρμόсуна. Πήγα στην γιαγιά μου και τον πατέρα μου στα νεκροταφεία. Αστείο, βέβαια, να θέλεις να μοιραστείς μια γέννηση με δυο νεκρούς αλλά μόνο αυτούς είχα.

Φτάνω στα νεκροταφεία και βλέπω την μηχανή του Σταύρου παρκαρισμένη ανάμεσα σε δυο παγκάκια. Έχασε και αυτός τον πατέρα του πριν από 4 χρόνια από τροχαίο. Δεν του είπα ποτέ συλλυπητήρια. Ίσως ήταν η κατάλληλη στιγμή. Η καρδιά μου θυμάμαι πονούσε αλλά με ωραίο τρόπο. Κάπως γλυκό. Το στομάχι μου είχε

γίνει κόμπος και για λίγο είχα ξεχάσει και τον Χρήστο και το παιδί και όλα.

Ο Σταύρος εμφανίστηκε μπροστά μου και επιτέλους άκουγα και πάλι την φωνή του αντί για την εξάτμιση της μηχανής του. Καθήσαμε σε ένα από τα παγκάκια και μιλούσαμε για ώρες. Είναι καλά και επιτέλους θα πάει να μείνει στην Αθήνα σε ένα μικρό διαμερισμάκι που νοίκιασε. Βρήκε μια δουλίτσα, όχι κάτι σοβαρό, αλλά τουλάχιστον θα είναι μακριά από εδώ. Με ρώτησε για την ζωή μου και του τα είπα όλα. Δηλαδή, όλα τα καλά. Ότι καλοπαντρεύτηκα, ότι ο άνδρας μου με προσέχει και μ' αγαπά, ότι θα γίνω μάνα κτλ., κτλ. Με συγχάρηκε και με πήρε μια ζεστή αγκαλιά, λέγοντάς μου ότι μου την χρωστάει από τότε. Εκείνη την στιγμή πέρασε με τ' αγροτικό ο Χρήστος. Μας είδε.

Σταμάτησε το αμάξι και έκανε νόημα στους εργάτες να κατέβουν. Μου κόρναρε. Εγώ τον χαιρέτησα με χαμόγελο αλλά και παγωμένη από τον φόβο μου. Τι θα σκεφτεί; Τι θα του πω; Γιατί αγκάλιασα τον Σταύρο; Παρά τον φόβο μου πλησίασα το αγροτικό. Ο Χρήστος μου είπε κοφτά να μπω μέσα. Χαιρετάω χαμογελώντας τον Σταύρο από μακριά και ελπίζοντας να καταλάβει πόσο φοβάμαι. Ο Σταύρος απλά με χαιρέτησε και μου φώναξε πόσο χάρηκε που με είδε. Μπαίνω στο αυτοκίνητο σιωπηλή.

Στον δρόμο, μέχρι να φτάσουμε σπίτι, ο Χρήστος δεν ήθελε ούτε να με ακούει. Αλλά και αυτός δεν είπε κουβέντα. Το στομάχι μου ήταν και πάλι κόμπος, αλλά αυτή την φορά αναγνώριζα ότι ήταν από φόβο. Κλείνοντας πίσω μας την πόρτα του σπιτιού, με άρπαξε από τα μαλλιά και με ρωτούσε θυμωμένος: «αυτός είναι ο γαμιός σου;» εγώ προσπαθούσα να ξεφύγω και φώναζε: «αντί να λες και ευχαριστώ, μωρή καριόλα, που σε ανέχομαι, ξενοπηδέσαι με τον κάθε άχρηστο και με κάνεις ρεζίλι; Μια άχρηστη σαν τον πατέρα σου είσαι και μια πουτάνα σαν την μάνα σου.» Τα μαλλιά μου ήταν τα μισά στο πάτωμα και τα μισά στα χέρια του όταν άρχισε να με χτυπάει στο πρόσωπο. Τότε ούρλιαξα: «είμαι έγκυος! Σε παρακαλώ, μην με χτυπάς!» αυτός όμως με πέταξε κάτω και φώναξε με όλη του την δύναμη: «το μπάσταρδο του γαμιά σου πας να μου φορτώσεις;». φώναζα.

Ούρλιαζα. «όχι! Σε παρακαλώ! Σου λέω αλήθεια! Σε παρακαλώ! Σταμάτα!». Ούτε εγώ ξέρω πόσες κλοτσιές έφαγα στα χέρια, στην κοιλιά, στο πρόσωπο...

Το επόμενο πράγμα που θυμάμαι είναι η ζέστη του ήλιου, η μυρωδιά της άνοιξης και το χαμόγελο της μητέρας μου που ξάπλωνε δίπλα μου σε εκείνο το σημείο του κήπου...

Με λένε Άννα. Είμαι 30 χρονών και με σκότωσε ένας άνδρας, κάπου στην επαρχία.

25 γρ.

της Ραλλούς Ντόκα

Ερμηνεία Σόνιας Καλαιτζίδου

2ο βραβείο μονολόγου και έπαινο κειμένου
στον 2ο Πανελλήνιο Διαγωνισμό Ερμηνείας

Πρωτότυπων Μονολόγων επί Σκηνής
της Ένωσης Σεναριογράφων Ελλάδος

2023

ΜΑΤΙΛΝΤΑ. Ξυπνάω. Λουσμένη στον ιδρώτα, τινάζομαι πάνω.

Σκατά.

Η καρδιά μου σφυροκοπάει μέσα στο στήθος μου. Πανικόβλητη, μετρώ τα δόντια μου με τη γλώσσα μου και μοιάζουν να είναι όλα εκεί. Όνειρο ήταν. Πάλι.

Κοιτάω το ρολόι. 05:45. Έχω ξυπνήσει δύο ώρες νωρίτερα από ότι έπρεπε. Αποκλείεται να καταφέρω να ξανακοιμηθώ, δεν έχει καν νόημα να προσπαθήσω. Το στούντιο ανοίγει στις 7, καλύτερα να δουλέψω τη Σκηνή 4 πριν έρθουν οι υπόλοιποι για την πρόβα.

Ονομάζομαι Ματίλντα Χριστοδουλίδη, είμαι 23 χρονών και είμαι χορεύτρια. Ζω στο Λονδίνο, σε ένα ετοιμόρροπο σπίτι με άλλες τρεις μπαλαρίνες, συμπαθητικές και αρκετά καθαρές. Συχνά σκέφτομαι ότι δεν θα μπορούσα να μένω με φυσιολογικούς ανθρώπους γιατί σίγουρα δεν θα σέβονταν τον τρόπο ζωής μου.

Με τις συγκατοίκους μου, όμως, έχουμε συμφωνήσει τουλάχιστον σε κάποιους βασικούς κανόνες:

1. (το πιο σημαντικό) Απαγορεύεται το junk food μέσα στο σπίτι. Αν θες να το φας, θα το φας έξω και θα πετάξεις τα απομεινάρια κατευθείαν στον εξωτερικό κάδο.
2. Επιτρέπεται μέχρι ένας επισκέπτης τη μέρα (η καθεμιά τους έχει μια σειρά από γκόμενους για να ξεσπάνε τα νεύρα τους).
3. Απαγορεύεται ο θόρυβος μετά τις 12:00 το βράδυ.

Δεν αντιπαθώ τις συγκατοίκους μου. Το λέω έτσι επειδή στο παρελθόν έχω αναγκαστεί να συγκατοικήσω με πολύ, πολύ πιο δύσκολους ανθρώπους. Με αυτές τις τρεις κοπέλες, όμως, μπορώ να συμβιώσω πιο άνετα, καθώς φαίνεται ότι έχουν λάβει και οι τρεις μια βασική μόρφωση από το σπίτι τους πάνω στους καλούς τρόπους. Βοηθάει ίσως που δεν είναι Αγγλίδες - ξέρω πως θα ακουστεί, αλλά οι Άγγλοι είναι πολύ βρώμικος λαός. Οι δύο κοπέλες, η Αϊλίν και η Κουίβα, είναι από την Ιρλανδία (πολύ πιο νορμάλ) και η τρίτη, η Ελεονόρα, είναι από την Ιταλία - ουσιαστικά σαν Ελληνίδα από άποψη κοινής λογικής. Βέβαια, να τα λέμε κι αυτά, δεν έχουν όλες τον δικό μου

σεβασμό προς τον συνάνθρωπο, οπότε κατά καιρούς πρέπει να γίνουν κάποιες σοβαρές συζητήσεις περί καθαριότητας και του τι σημαίνει να ζεις με άλλους. Όπως τη φορά που βρήκαμε ένα ποντίκι στην κουζίνα - τότε αποφασίσαμε να υιοθετήσουμε τη Μπιάνκα, τη γάτα μας.

Σηκώνομαι από το κρεβάτι και βγάζω τις πιτζάμες μου. Είναι Δευτέρα, και η Δευτέρα είναι μέρα ζυγίσματος.

Σε αυτό το σημείο θέλω να ξεκαθαρίσω ότι δεν είμαι υπερβολική με κάτι τέτοια. Δεν θέλω να γίνω απ' αυτές που δεν σκέφτονται τίποτα άλλο πέρα από τα κιλά τους. Ακούγονται πολλά τέτοια περιστατικά με μπαλαρίνες, εγώ όμως απλά προσέχω και ακολουθώ μία υγιεινή διατροφή. Δεν κάνω κάτι τρελό.

Για να πάρεις έγκυρη μέτρηση δεν πρέπει να ζυγίζεσαι κάθε μέρα, αλλά μια συγκεκριμένη μέρα και ώρα της εβδομάδας. Εγώ διάλεξα τη Δευτέρα, ώστε αν το ζύγισμα δεν είναι καλό, να έχω όλη την εβδομάδα μπροστά μου ώστε να επανορθώσω. Παίρνω μια ανάσα και τραβάω τη ζυγαριά κάτω από το κρεβάτι.

47.2 κιλά! Έπεσα 100 γραμμάρια! Αυτά είναι πολύ καλά νέα, γιατί εδώ και πολλές βδομάδες είχα κολλήσει στα 47.3. Όμως, τις τελευταίες μέρες ήμουν πολύ πειθαρχημένη και ευτυχώς λειτούργησε! Ικανοποιημένη, ξανακρύβω τη ζυγαριά κάτω από το κρεβάτι και κοιτάζομαι στον καθρέφτη. Κάνω ένα γρήγορο σκανάρισμα του σώματός μου σε ανφάς: ενώνω τους αστραγάλους και μετράω πόσα δάχτυλα είναι το κενό ανάμεσα στους μηρούς μου. Γυρνάω προφίλ και μετράω πόσα δάχτυλα απέχει η άκρη της κοιλιάς μου από το κόκαλο της λεκάνης μου. Δεν έχει αλλάξει κάτι από χτες.

Ντύνομαι και κατευθύνομαι προς την κουζίνα. Ανάβω τον βραστήρα και ετοιμάζω μια κούπα μαύρο τσάι με μία κουταλιά μέλι. Κόβω ένα κομμάτι τσένταρ, το τοποθετώ στη ζυγαριά φαγητού και υπολογίζω ακριβώς 25 γραμμάρια. Με το που κάθομαι στο τραπέζι της κουζίνας, η Μπιάνκα πηδάει στα πόδια μου, βολεύεται και γουργουρίζει καθώς της χαϊδεύω το κεφάλι. Με το άλλο χέρι, τρώω το τυρί σιγά σιγά, κοιτάζοντας απ' έξω τη σκοτεινιά της νύχτας να μετατρέπεται στο ψυχρό φως της χαραυγής.

Αργότερα, κάθομαι στο δίπυλο λεωφορείο για το στούντιο.

Σιχαίνομαι τη συρροή κόσμου την ώρα αιχμής, αλλά ευτυχώς βρίσκω θέση στον πάνω όροφο του λεωφορείου, μπροστά μπροστά.

Απολαμβάνω τη διαδρομή όταν κάθομαι εκεί, νιώθω κάπως σαν να πετάω. Λίγες στάσεις μετά, όμως, έρχονται και κάθονται ακριβώς πίσω μου μια μαλάκω μαζί με μια άλλη μαλάκω και κακαρίζουν τόσο δυνατά που τις ακούει όλο το λεωφορείο. Είναι ηλίθιοι οι άνθρωποι σ' αυτή την πόλη;; Δεν έχουν ούτε στάλα σεβασμό για τους γύρω τους;; Οι δυο τους γελάνε και φωνάζουν λες και δεν υπάρχει κανένας άλλος μες στο λεωφορείο που να θέλει την ησυχία του πρωινιάτικα. Ξέρω πως θα ακουστεί, αλλά έχω παρατηρήσει ότι είναι ένα πολύ συγκεκριμένο είδος ανθρώπου που νομίζει ότι μπορεί να κάνει τόση φασαρία μέσα σε έναν εσώκλειστο χώρο. Διακριτικά, τους ρίχνω μια ματιά πάνω απ' τον ώμο μου και επιβεβαιώνω τις υποψίες μου. Η χειρότερη από τις δύο έχει ξεβαμμένα, ξανθά μαλλιά και φοράει ένα αποκρουστικό φούξια φουσκωτό μπουφάν, λες και πάει για σκι. Η φίλη της φοράει το ίδιο μπουφάν σε μαύρο. Ψεύτικες βλεφαρίδες, ψεύτικα νύχια. Χρειάζεται να πω κάτι παραπάνω;

Φτάνω London Bridge και επιτέλους κατεβαίνω από το λεωφορείο.

Ο χειμωνιάτικος αέρας με χτυπάει στο πρόσωπο και αρχίζω να νιώθω κάπως καλύτερα. Η γέφυρα είναι πηχτρα στον κόσμο που πάει σαν τα ζόμπι στα γραφεία τους. Στα δεξιά μου, ο Τάμεσης, σε ένα βρώμικο γκρι-γαλάζιο. Μπροστά, το Shard, που στα Ελληνικά σημαίνει "το θραύσμα", δεσπόζει πάνω από την πόλη σαν ένας λιγότερο εντυπωσιακός Πύργος του Άιφελ.

Ελίσσομαι ανάλαφρα ανάμεσα στην πολυκοσμία του δρόμου και βρίσκω ένα συναίσθημα οικείο: εγώ δεν είμαι σαν τους άλλους ανθρώπους. Εγώ είμαι ξεχωριστή. Δεν ξέρω πώς όλοι αυτοί αντέχουν τις ζωές τους. Αν δεν είχα το μπαλέτο, η δική μου ζωή δεν θα είχε κανένα νόημα, καλύτερα να πέθαινα παρά να μην μπορούσα να κάνω μπαλέτο. Κι όταν φτάσω τα 30-35, που το σώμα μου θα αρχίσει να παίρνει την κάτω βόλτα και θα πρέπει παραιτηθώ, η ζωή μου θα έχει τελειώσει, ναι, αλλά τουλάχιστον θα ξέρω μέσα μου ότι άξιζε πολύ περισσότερο από οποιασδήποτε άλλης κοπέλας, με τα

μωρά τους και τους συζύγους τους και τα brunch τους και τις βαρετές δουλειές τους. Εγώ δεν θα γίνω ποτέ έτσι.

Ξεχνιέμαι. Περνάω μέσα από την Borough Market, αντί να κάνω κύκλο για να την αποφύγω. Το καταλαβαίνω πολύ αργά. Προσπαθώ να τη διασχίσω γρήγορα αλλά δίπλα μου είναι ένας πάγκος που φτιάχνουν μπέργκερ με μοσχαρίσιο κιμά και η έντονη μυρωδιά μου έρχεται καταπρόσωπο. Ωχ όχι.

Η πείνα με χτυπάει σαν κλωτσιά στο στομάχι. Διπλώνομαι στα δύο και καταλάθος πέφτω πάνω σε έναν περαστικό. Ξαφνικά είναι λες και η αγορά έχει γεμίσει με κόσμο.

(στον εαυτό της) Σταμάτα σταμάτα σταμάτα σταμάτα σκάσε.

Με πανικό βγάζω από την τσέπη μου τις καραμέλες βουτύρου που έχω για ώρα ανάγκης. Χώνω μία στο στόμα μου, μετά άλλη μία, μετά μία τρίτη. Τρέχω για να ξεφύγω από τη μυρωδιά. Επιτέλους βγαίνω από την αγορά, φτάνω στην πόρτα του στούντιο, χτυπάω το κουδούνι, περιμένω να μου ανοίξουν, «Καλημέρα!» λέω στον θυρωρό με γεμάτο στόμα και ανεβαίνω τρέχοντας τις σκάλες.

Φτάνω στην αίθουσα Α', μπαίνω μέσα και κοπανάω την πόρτα πίσω μου. Στηρίζομαι με την πλάτη μου στην πόρτα και παίρνω μια βαθιά ανάσα.

Σιγά σιγά, πιπιλώνοντας τις καραμέλες, το στομάχι μου αρχίζει να ησυχάζει, μέχρι που μπορώ να το αγνοήσω τελείως. Η καρδιά μου επιβραδύνει. Συνεχίζω να παίρνω βαθιές ανάσες. Το ξέρω το κόλπο, το έχω πάθει πολλές φορές, δεν είναι τίποτα - γιατί όμως το παθαίνω τόσο συχνά τελευταία; - Δεν έχει σημασία.

Στην άδεια αίθουσα, αφήνω τα πράγματά μου σε μια άκρη και βάζω τη μουσική από τη Σκηνή 4. Πηδάω, τινάζω το κεφάλι πίσω, κυλιέμαι στο πάτωμα, στριφογυρίζω πάνω στα δάχτυλα του ενός ποδιού κρατώντας το άλλο πόδι τεντωμένο με τα χέρια μου. Η μουσική τελειώνει. Την ξαναβάζω.

Ξανά.

Ξανά.

Ξανά.

Νιώθω βαριά σήμερα.

Σιγά σιγά αρχίζουν να έρχονται τα υπόλοιπα μέλη της ομάδας και αναγκάζομαι να σταματήσω την εξάσκηση. Κάθομαι στο πάτωμα, πίνω νερό και τους παρατηρώ να μπαίνουν. Όλοι φαίνονται τόσο χαρούμενοι. Το αποκορύφωμα είναι η Κάρλα και ο Μάρτιν, που διευθύνουν μαζί την ομάδα. Είναι παντρεμένοι, αν και όλοι ξέρουν ότι έχουν ανοιχτή σχέση, καθώς η Κάρλα (αλλά και ο Μάρτιν) έχει αδυναμία στους νεαρούς, άβγαλτους, σφριγηλούς χορευτές που ανακαλύπτουν στις σχολές του Ηνωμένου Βασιλείου και μετά τους “παίρνουν υπό την προστασία τους” σαν “μαθητές”, για να “εξελίξουν το δυναμικό τους”. Η ομάδα είναι γεμάτη με πρώην μαθητές που έχουν αντικατασταθεί από νεότερα μοντέλα... Οι νυν μαθητές κυκλοφορούν στο χώρο με έπαρση, οι πρώην με ζήλια και ανασφάλεια. Μερικές φορές είμαι πολύ χαρούμενη που είμαι κορίτσι.

Παρόλα αυτά, δεν μπορώ να μην παραδεχτώ ότι η Κάρλα είναι ιδιοφυΐα. Οι χορογραφίες της είναι συγκλονιστικές και τα τελευταία χρόνια αποκτά όλο και μεγαλύτερη φήμη. Είμαι τυχερή που είμαι στην ομάδα της. Πρέπει να δουλέψω πιο σκληρά.

Η πρόβα ξεκινάει, όμως εγώ με τα βίαις μπορώ και ακολουθώ την ομάδα. Γαμώτο, ίσως το παράκανα πριν, έπρεπε να είχα φυλάξει τις δυνάμεις μου. Η Κάρλα φωνάζει πάνω από τη μουσική και χτυπάει παλαμάκια για να τονίσει κάθε λέξη, “Ματίλντα, άκου το ρυθμό, 5 -6 -7 -8, πού έχεις το μυαλό σου;... TENTOMENO TO ΠΟΔΙ, ΤΙ ΚΑΝΕΙΣ;;; ΣΤΟΠ! ΣΤΟΠ ΠΑΙΔΙΑ ΕΙΠΑ ΣΤΟΠ! Κλείσε τη μουσική, Μάρτιν. 10 λεπτά διάλειμμα...” Σκατά. Στηρίζομαι με τα χέρια στα γόνατά μου. Γιατί έχω λαχανιάσει τόσο;

ΜΑΤΙΛΝΤΑ ΗΧΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ (ψύχραιμα). Χοντρή.

ΜΑΤΙΛΝΤΑ. (στον εαυτό της) Ποιος το είπε αυτό;

(παύση)

Η Κάρλα νεύει να την πλησιάσω με το πιο αυστηρό της ύφος, όσο η υπόλοιπη ομάδα σπάει για να πει νερό και να πάει στην τουαλέτα.

Υπακούω. Με ρωτάει τι μου συμβαίνει. Κάνω την ανήξερη. “Τίποτα δεν συμβαίνει, συγνώμη για σήμερα, μάλλον είμαι κουρασμένη”. Η Κάρλα όμως δεν θα το αφήσει να περάσει έτσι. Δεν είναι μόνο σήμερα, λέει, τις τελευταίες βδομάδες δεν ανταποκρίνομαι. Ο Μάρτιν συνεισφέρει κι αυτός το λιθαράκι του: ανησυχούν για μένα, λέει, επειδή ποτέ δεν τρώω μαζί τους μεσημεριανό, επειδή κάθομαι πάντα μόνη μου στο στούντιο...

επειδή έχω χάσει πολύ βάρος τελευταία... Πάω να πω κάτι και με διακόπτει ακουμπώντας με στον ώμο, λέγοντας βιαστικά ότι όλοι τους τα έχουνε περάσει, αλλά οι εποχές έχουν πλέον αλλάξει και στην ομάδα Κάρλα Μπέικερ δεν υποστηρίζουν τέτοιες συμπεριφορές πια. Τώρα καταλαβαίνω. Και πέρσι είχαν διώξει μια κοπέλα που αδυνάτισε πολύ.

Το στομάχι μου δένεται κόμπος. Προσπαθώ να μην φανεί.

Προσπαθώ να σώσω την κατάσταση. Χαμηλώνω το βλέμμα. Ζητάω συγνώμη για την αναστάτωση, κρατώντας τη φωνή μου όσο πιο επίπεδη μπορώ, και ξαναλέω: “είμαι απλά λίγο κουρασμένη σήμερα, θα φροντίσω να κοιμηθώ καλύτερα απόψε.” Ελπίζω ότι αυτό θα αρκέσει, ότι θα σταματήσουν να μου μιλάνε τώρα, ότι θα με αφήσουν να φύγω, αλλά συνεχίζουν.

Δεν είναι μόνο σήμερα, λένε, έχεις γίνει αδύναμη. Θυμώνω. “Με όλο το σεβασμό”, τους λέω, “μου είπατε πως αν δεν γίνω ανάλαφρη σαν πούμπουλο δεν θα χορέψω ποτέ καλό πα ντε ντε.

Απλά προσπαθώ να κάνω αυτό που μου είπατε”. Δεν σου είπαμε να το κάνεις έτσι, μου απαντάνε. Ξαναπροσπαθώ. “Ειλικρινά συγνώμη”, λέω, ενώ η φωνή μου αρχίζει να σπάει και σφίγγω τα δόντια για να μην ουρλιάξω, “ειλικρινά συγνώμη, είμαι μια χαρά, αλήθεια, δεν κάνω κάτι τρελό, θα τα πάω καλύτερα, σας το υπόσχομαι ότι θα τα πάω καλύτερα, δεν θα σας απογοητεύσω.” Όμως, η Κάρλα με διακόπτει πάλι, να μην το κάνω για αυτούς, λέει, να σκεφτώ σοβαρά ποιες είναι οι προτεραιότητές μου, λέει, αν αυτό το μονοπάτι δεν μου ταιριάζει, λέει, ίσως δεν αξίζει να χαραμίζω τη νιότη μου εδώ. Τη νιότη μου!

ΜΑΤΙΑΝΤΑ (ηχογραφημένη, ψύχραιμα). Χοντρή.

(Η ΜΑΤΙΛΑΝΤΑ κλείνει με πόνο τα μάτια στο άκουσμα της λέξης)

Επιστρέφω στη θέση μου και καρφώνω το βλέμμα μου στα πόδια μου.

Μερικές φορές εύχομαι, μακάρι να μπορούσα να είμαι αόρατη ή να ήταν κοινωνικά αποδεκτό να φοράω ένα τσουβάλι αντί για ρούχα! Να μην μπορούσε κανείς να δει το σώμα μου, ούτε να μπορούν να μαντέψουν πώς μοιάζω. Να είμαι μια άμορφη μάζα αέρα που περιφέρεται στο σύμπαν, αόρατη, αθόρυβη, άοσμη, να μην μπορεί να με κοιτάξει ή να με ακουμπήσει ξανά κανείς.

Η φωνή της Κάρλα με επαναφέρει απότομα στην πραγματικότητα.

Ξεκινάει η πρόβα. Έλα Ματίλντα, δεν υπάρχει περίπτωση να με διώξουν από την ομάδα, αποκλείεται. Δεν το δέχομαι αυτό.

Συγκεντρώσου.

(με αυξανόμενη ένταση) Η πρόβα ξαναρχίζει. Βάζω διπλή ενέργεια από πριν, όση μου έχει απομείνει συν κάποια που τραβάω από ένα απόθεμα βαθιά μέσα μου. Και λειτουργεί! Ακολουθώ τέλεια τη γρήγορη χορογραφία και συντονίζομαι απόλυτα με την ομάδα!

Η Κάρλα φωνάζει πάνω από τη μουσική, “ΜΠΡΑΒΟ ΜΑΤΙΛΑΝΤΑ, ΕΤΣΙ!” Πλησιάζει το γκραντ ζετέ! Βάζω ό,τι έχω και δεν έχω, το νιώθω να έρχεται, δόξα, αναγνώριση, θα τους δείξω πόσο μεγάλο λάθος έκαναν, το καλύτερο άλμα που έχουν δει ποτέ, 5-6-7-8-και-

(Η ΜΑΤΙΛΑΝΤΑ εκτείνει την πλάτη της και

πηδάει στον αέρα σε αργή κίνηση)

ΜΑΤΙΛΑΝΤΑ (ηχογραφημένη). Χοντρή.

(η ΜΑΤΙΛΑΝΤΑ σείεται, κλονίζεται στο άκουσμα της λέξης)

ΜΑΤΙΛΑΝΤΑ. (σιγανά) Αποσυντονίζομαι. Πέφτω άχαρα στην έξω πλευρά του αριστερού μου ποδιού και σωριάζομαι στο πάτωμα.

Ουρλιάζω από τον πόνο. Πιάνω τον αστράγαλό μου. Τα δάκρυα αρχίζουν να τρέχουν πριν μπορέσω να τα σταματήσω. Όλοι μαζεύονται από πάνω μου και με ρωτάνε αν είμαι καλά. Άκουσα ένα κρακ, τους λέω, άκουσα ένα κρακ! Η Κάρλα γονατίζει δίπλα μου και

με κρατάει από τους ώμους, κάτι μου λέει αλλά δεν μπορώ να την ακούσω γιατί τα αυτιά μου βουίζουν πολύ δυνατά.

Άκουσα ένα κρακ, της λέω, άκουσα ένα κρακ! Η Κάρλα πιάνει το πρόσωπό μου στα χέρια της, με κοιτάει στα μάτια, όλα θα πάνε καλά, μάλλον λέει... άκουσα ένα κρακ, της λέω... Το δωμάτιο σκοτεινιάζει...

Και τώρα τι;

(σκοτάδι)

ΤΕΛΟΣ

Ιφιγένειας έξοδος

της Βίκης Βασιλειάδη
Ερμηνεία Βίκης Βασιλειάδη
Βραβείο κειμένου
στον 1ο Πανελλήνιο Διαγωνισμό Ερμηνείας
Πρωτότυπων Μονολόγων επί Σκηνής
της Ένωσης Σεναριογράφων Ελλάδος
2022

Ήταν ένα ηλιόλουστο ζεστό πρωινό, όταν έφτασε ο αγγελιοφόρος στο Άργος και μας ανήγγειλε πως ο πατέρας μου μας προσκαλεί εσπευσμένα στην Αυλίδα για να με παντρέψει με το πρωτοπαλικάρο των Ελλήνων, τον Αχιλλέα. Χαρά η μάνα μου, βάλθηκε να ετοιμάζει τα προικιά μου. Όλη μέρα νυφιάτικα τραγούδια ηχούσαν στο παλάτι. Εγώ, νεαρό κορίτσι τότε, μόλις είχα σκάσει από το αυγό μου, δεν είχα ιδέα ακόμη απ' αυτά τα πράγματα. Άλλωστε, ποια κοπέλα τα χρόνια εκείνα τολμούσε να σηκώσει τα μάτια της σ' ένα αγόρι; Όχι, όχι, ήταν ανεπίτρεπτος ο έρωτας στα χρόνια μου και μάλιστα σ' ένα κορίτσι της γενιάς μου. Μια βασιλοπούλα θα παντρευόταν ασφαλώς έναν επιφανή άνδρα, όποιον θα διάλεγε ο πατέρας της.

Στην αρχή το πήρα απήφιστα. Τον Αχιλλέα; Τον Αχιλλέα! Γιατί όχι; Ημίθεος, παλικαράς, ομορφόπαιδο καθώς λέγανε, της τάξης μου, δεν είχα λόγο να αρνηθώ. Άλλωστε, τον εμπιστευόμουν τον πατέρα. Ήμουν η χαϊδεμένη του. Έτσι, το είχα σίγουρο πως ο πατέρας θα είχε διαλέξει τον καλύτερο για μένα.

Στη διαδρομή άρχισα να καταλαβαίνω ότι δεν είναι παιχνιδάκι! Θα παντρευτώ έναν άντρα με σάρκα και οστά! Με κυρίευσε μια έντονη αγωνία αν θα μου αρέσει ο Αχιλλέας. Φαντασιωνόμουν τα μάτια του, τα χείλη του, τα χέρια του... Μετά από κάμποσες ώρες, σταματήσαμε λίγο να ξαποστάσουμε. Εκεί, για πρώτη φορά ατένισα τα μάτια ενός νεαρού αγοριού που ξεκουραζόταν λίγο πιο πέρα από μας τις γυναίκες, από το βαρύ φορτίο της άμαξας που έσερνε. Είχε δυο γλυκά, ζεστά μάτια. Αθώα μάτια, ειρηνικά. Χάθηκα μέσα τους χωρίς αναστολή, ώσπου με συνέφερε η μάνα μου δίνοντας μου μια γερή σκουντιά με τον αγκώνα της. Έλα Ιφιγένεια, είναι αργά πια γι' αυτά! Αυτό ήταν. Έκλεινα τα μάτια μου και τον έβλεπα.

Όταν φτάσαμε στην Αυλίδα, μας υποδέχτηκε ο πατέρας με ασυνήθιστη επισημότητα και έβαλε τους στρατιώτες του να μας περιποιηθούν όσο καλύτερα γινόταν. Όμως εγώ ένιωθα πως κάτι έκρυβε, γιατί απέφευγε το βλέμμα μου... δεν αστειευόταν μαζί μου όπως συνήθιζε... Θα έχει σκοτούρες, σκέφτηκα, και δεν έδωσα σημασία.

Στο μεταξύ το αγόρι με το στραβό χαμόγελο και τα γλυκά μάτια είχε μάλλον προσέξει εκείνο το ξεστράτημά μου, γιατί, κάθε φορά

που περνούσα ανυποψίαστη έξω από τη σκηνή του, εκείνος με ακολουθούσε με το βλέμμα του. Εγώ όμως κρατούσα χαρακτήρα και έκανα την αδιάφορη. Μάλωνα μάλιστα τον εαυτό μου. Σοβαρέψου Ιφιγένεια! έλεγα. Είσαι εδώ ως η νύφη του Αχιλλέα. Πώς είναι δυνατόν να απασχολεί τη σκέψη σου ένα απλό αγόρι που σέρνει την άμαξα της βασίλισσας;

Πήρα την απάντηση, όταν αντίκρισα τον Αχιλλέα για πρώτη φορά. Ήρθε αναζητώντας τον πατέρα. Φαινόταν θυμωμένος και φουσκωμένος από αλαζονεία. Τα μάτια του ήταν τα μάτια του ανθρώπου που τον απασχολεί μόνο ο εαυτός του. Ναρκισσιστικά μάτια... Δε μου έδωσε καμία σημασία, σαν να μην υπήρχα. Ταπεινωμένη, έτρεξα και κρύφτηκα στο βάθος της σκηνής, όπου ήταν τα προσωπικά μας δώματα. Λύθηκα σε βαθιά αναφιλητά. Αυτός ήταν λοιπόν ο περίφημος γαμπρός που είχε διαλέξει ο πατέρας για την ακριβή του κόρη; Αυτός θα πρωτόσβηνε τη νεανική μου φλόγα; Αυτός θα ήταν ο πατέρας των παιδιών μου; Αυτός ο καλομαθημένος παλικαράς, που ήξερε μόνο από νίκες και πρωτιές; Το κορμί μου σκίρτησε από απέχθεια και άρνηση. Ήθελα να κάνω εμετό. Με κυρίευσε ένα αίσθημα θανάτου, τα πόδια μου λύγισαν και έπεσα κάτω λιπόθυμη.

Συνήλθα απότομα από τις φωνές και τα κλάματα μιας γυναίκας που αμέσως συνειδητοποίησα πώς ήταν η μάνα μου. Πλησίασα αθόρυβα το υφασμάτινο παραπέτασμα κι έστησα αυτή. Συνομιλούσε ακόμη με τον Αχιλλέα. Εκείνος της έλεγε πως είναι απαράδεκτο να χρησιμοποιείται το όνομά του για ένα ψεύτικο γάμο χωρίς αυτός να έχει ιδέα κι ότι πρόκειται για στημένη ανίερη ενέδρα, για την οποία ο ίδιος δεν φέρει καμία ευθύνη. Τα είχα χάσει. Το μόνο που είχα καταλάβει είναι ότι ο γάμος μου ήταν πρόσχημα που έκρυβε ένα φρικτό ψέμα.

Πριν προλάβω να κάνω οποιαδήποτε σκέψη, εμφανίστηκε ο πατέρας. Αμέσως ζήτησε από τη μάνα μου να μου μηνύσει να ετοιμαστώ, γιατί θα έπρεπε να παραστώ στη θυσία που συνηθίζεται πριν το γάμο.

Τότε είδα τη μάνα μου να πετάει φλόγες από τα μάτια της που γυάλιζαν από μίσος. Πώς μπόρεσες; μούγκρισε.

Εκείνος πετάχτηκε σα να τον τσίμπησε στον ύπνο φίδι φαρμακερό.

Καμώθηκε όμως τον αδιάφορο και συνέχισε. Τι θες να πεις; Ετοιμάσέ την για τα έθιμα του γάμου.

Βγάλε τη μάσκα του στοργικού πατέρα που χαίρεται για το γάμο της κόρης του και απάντησέ μου καθαρά. Θα σκοτώσεις το παιδί σου;

Πώς τολμάς; Τι είναι αυτά που λες;

Μην κρύβεσαι και προσπαθείς να μου ξεφύγεις. Τα ξέρω όλα. Τα κακά νέα

μαθαίνονται όσο καλά και να τα κρύψεις.

Μ' έκοψε κρύος ιδρώτας. Αυτό ήταν λοιπόν το φρικτό μυστικό. Εγώ ήμουν το σφάγιο για την Άρτεμη... Γιατί; Γιατί; Γιατί εμένα; Ο ίδιος μου ο πατέρας; Τα μάτια μου ποτάμια... Το σώμα μου άγαλμα παγωμένο και μόνο, σε μία φυλακή χωρίς επιστροφή... παγιδευμένο σπυργιτάκι που του κόβουν τα φτερά προτού τ' ανοίξει... έρμαιο ενός φονιά πατέρα. Τα λόγια της μάνας μου φονικά σφυριά... Πρώτη φορά άκουσα τη φρικτή ιστορία της... την πήρε με τη βία απ' τον πρώτο της άντρα σκοτώνοντας κι αυτόν και το παιδί της... ακόμα θήλαζε... Θα σπάσει το κεφάλι μου...

Η έρμη η μάνα μου, για να με προστατέψει, προσπάθησε να τον συνετίσει, ύστερα τον απείλησε υποσχόμενη μίσος και εκδίκηση και στο τέλος πια τον ικέτευσε μ' εκείνα τα απαρηγόρητα ανεξάντλητα δάκρυα, προνόμιο των απελπισμένων γυναικών.

Άξαφνα τα πόδια μου κινήθηκαν σαν από μαγική κλωστή, γλιτώνοντας το μυαλό μου από την τρέλα. Βρέθηκα έξω από το παραπέτασμα μπροστά στον πατέρα. Η παρθενική μου ύπαρξη έχασε μονομιίας το ροδαλό της χρώμα, εκείνο που ανθίζει μόνο στις ανυποψίαστες αμυγδαλιές... Τα λόγια βγήκαν απ' το στόμα μου αυθόρμητα, χωρίς ίχνος ικεσίας.

Πατέρα μ' αγαπάς;

Κόρη μου, δεν είναι δική μου απόφαση, πίστευέ με, είναι θέλημα θεών. Ο μάντης Κάλχας έβγαλε χρησμό. Δεν θα φυσήξει ούριος άνεμος και δεν θα μπορέσει να γίνει η εκστρατεία αν...

Πατέρα μ' αγαπάς;

Μα τι λόγια είναι αυτά; Η πατρίδα με προστάζει. Δεν μπορείς να καταλάβεις...

Κατάλαβα! Δώσ' μου τη σημερινή μέρα. Αύριο, μόλις χαράξει, θα έρθω στο βωμό μόνη μου, χωρίς φρουρούς.

Και στ' αλήθεια είχα καταλάβει... πόσο μικρός, πόσο λίγος ήταν αυτός ο άντρας που ήταν ο πατέρας μου... Μα οι θεοί δε θα σφαγιάζαν μία παρθένα για να ικανοποιήσουν τη ματαιοδοξία τους. Οι άνθρωποι τους θέλουν μοβόρους και εκδικητικούς, για να μπορούν να πράττουν τα ανίερα έργα τους κάτω απ' τη στέγη της ιεροσύνης. Κι αν η πατρίδα είχε μιλιά, δεν θα πρόσταζε ολόκληρη εκστρατεία, παρά μάλλον θα εξέφραζε την αδιαφορία της για την τιμή ενός πληγωμένου άνδρα. Κι αν η τιμή είχε τιμή, δεν θα θιγόταν από την ελεύθερη βούληση των ανθρώπων. Εγώ ήμουν λοιπόν το εξιλαστήριο θύμα όλων αυτών των προσχημάτων που συγκαλύπτουν τα αληθινά κίνητρα. Τα καλύπτουν τόσο καλά και για τόσο πολλά χρόνια, που οι κοινωνίες υπηρετούν με πάθος τα βολικά τους ψέματα. Πονάει τόσο πολύ άραγε η αγάπη, που οι άνθρωποι αποφεύγουν να την βιώσουν, μήπως και πληγωθούν; Γι' αυτό η αθωότητα είναι πάντα τόσο καίριος στόχος γι' αυτούς που δεν μπορούν να αγαπήσουν;

Έκανα πίσω δύο βήματα. Κοίταξα τον πατέρα. Τα μάτια του ήταν σκοτεινά κι αδιαπέραστα. Ήταν ένας λειψός, ξένος άντρας που είχε σφραγίσει την καρδιά του κι είχε πετάξει το κλειδί. Ύστερα κοίταξα τη μάνα μου. Στα μάτια της είχε ανάψει η φωτιά της εκδίκησης. Ούτε αυτό με αφορούσε. Κανείς τους δεν με αφορούσε. Η αθωότητά μου έλαμπε, άνθιζε και πετούσε στους ουραμούς. Γύρισα την πλάτη μου και έφυγα, με τον λευκό μου λαιμό ακόμη στητό και περήφανο. Ήξερα πως ήταν άσκοπο να δραπετεύσω. Δεν υπήρχε γυρισμός από το νυφιάτικο ταξίδι μου. Θα έπινα όμως μέχρι την τελευταία γουλιά το ποτήρι της ζωής που μου απέμενε.

Δεν έχασα καιρό. Τον βρήκα να στέκει έξω από τη σκηνή παραμονεύοντας με βλέμμα ανήσυχο μήπως περάσω και δε με δει. Κατάλαβα από τη ματιά του πως τα ήξερε όλα. Τον πλησίασα χωρίς να δώσω στόχο και του ψιθύρισα. Έλα τα μεσάνυχτα στην πηγή στη βορινή έξοδο του στρατοπέδου.

Ύστερα, γύρισα στη σκηνή και ζήτησα να μου ζεστάνουν νερό, γιατί ήθελα να πλυθώ. Μόλις βρέθηκα μόνη, βούλιαξα μες στους ατμούς κι αναλύθηκα σε λυτρωτικούς λυγμούς που τράνταζαν το κορμί μου, έως ότου στέρεψαν τα μάτια μου και ελάφρυνε η ψυχή μου, σαν να ξεπλύθηκαν οι οδόνες μου και το σώμα μου να είχε καθαρθεί από τον βιασμό της επικείμενης σφαγής. Έπιασα το σφυγμό μου. Παλλόταν δυνατά σαν να έδινε μάχη. Ήμουν ακόμα ζωντανή. Άλειψα το κορμί μου με αρωματικό λάδι τριαντάφυλλου ντύθηκα με μία άσπρη φορεσιά σα νύφη και περίμενα τα μεσάνυχτα. Μόλις το φεγγάρι σηκώθηκε ψηλά, άρχισα να ετοιμάζομαι.

Μέσα στη σιγαλιά, άκουσα τη φωνή της μάνας μου. Ιφιγένεια κοιμάσαι; Άνοιξα το παραπέτασμα και πέρασε μέσα στο δώμα. Κόρη μου, πάρε αυτό το σάλι, είναι ζεστό και χρυσοκέντητο όπως σου αρμόζει. Θα το χρειαστείς, έχει δροσιά έξω τη νύχτα. Μου το έριξε στους ώμους με τρυφερότητα και με αγκάλιασε σφιχτά για τελευταία φορά με εκείνη τη γήινη ζεστασιά που έχει μόνο η αγκαλιά της μάνας. Να έχεις την ευχή μου, παιδί μου! Τι ανέλπιστο δώρο! Η μάνα μου «ήξερε» και μου έδινε την ευχή της.

Στο στρατόπεδο επικρατούσε απόλυτη σιωπή. Μύριζε μεθυστικά μια γλυκόξινη μυρωδιά από τα αμπέλια της Αυλίδας. Ήταν μια δροσερή ανοιξιάτικη νύχτα με μισογεμάτο φεγγάρι που μου έδειχνε το δρόμο. Έσφιξα πάνω μου το σάλι της μάνας μου, λες κι αυτή η κίνηση θα με προστάτευε από τ' αδιάκριτα βλέμματα.

Όταν συναντηθήκαμε, κοιταχτήκαμε βαθιά στα μάτια, δέσαμε τα χέρια κι αρχίσαμε να τρέχουμε μακριά από τον καταυλισμό, σαν αγριοκάτσικα που θέλαμε να γλιτώσουμε οριστικά από το κοπάδι μας για να βρεθούμε ελεύθεροι σ' ένα δικό μας, ολόδικό μας σύμπαν. Μόλις νιώσαμε ασφαλείς, ενώσαμε τις ανάσες μας, χωρίς αναστολή και καθυστέρηση. Δεν μιλούσαμε, μόνο κοιταζόμασταν, φιλιόμασταν κι αγγιζόμασταν σαν πρωτόπλαστοι, ολόγυμνοι κάτω από το φεγγάρι, ώσπου άνοιξα σα νούφαρο και δέχτηκα τη νεανική του ορμή μέσα μου. Το παρθενικό μου αίμα πότισε τη γη που μας αγκάλιαζε, τα χόρτα και τα χαμομήλια. Ενωθήκαμε πολλές φορές, ξανά και ξανά, σα να θέλαμε να ζήσουμε τους οργανισμούς μιας ζωής μέσα σε μία

νύχτα.

Ο ύπνος, μας βρήκε το ξημέρωμα αποκαμωμένους και σφιχταγκάλιασμένους. Στο όνειρό μου είδα την Άρτεμη. Με κοιτούσε και μου χαμογελούσε με συγκατάβαση. Μου φάνηκε σαν να μου υποσχόταν κάτι... Συνωμοσία τριών γυναικών, σκέφτηκα κι άνοιξα τα μάτια μου. Είχε χαράξει για τα καλά. Σηκώθηκα ανάλαφρα για να μην τον ξυπνήσω, τον φίλησα απαλά στα χείλη κι έφυγα.

Θα πήγαινα κατευθείαν στο βωμό. Έτσι! Γεμάτη από έρωτα! Με τη μυρωδιά του πάνω μου. Ήμουνά τόσο ζωντανή που δεν μ' ένοιαζε ο θάνατος. Από μακριά ακούγονταν οι ιαχές των στρατιωτών. Είχαν συγκεντρωθεί περιμένοντας τη θυσία. Μύριζα στον αέρα την προσχηματική θλίψη και τη λάγνα ηδονή που έχει ο θύτης πριν κατασπαράξει το θύμα του. Κι εκεί, μες στην οχλοβοή των ευτελών δακρύων αναστήθηκε μια παλιά μου απόφαση να μη φοβάμαι κανέναν.

Νιόνιο

της Λένας Μποζάκη
Ερμηνεία Έλενας Βακάλη
Βραβείο κειμένου (εξ ημισείας) και έπαινο
στον 2ο Πανελλήνιο Διαγωνισμό Ερμηνείας
Πρωτότυπων Μονολόγων επί Σκηνής
της Ένωσης Σεναριογράφων Ελλάδος
2023

Μπαίνει η Νιόνιο (μια γραφική φιγούρα αξιοσημείωτου βάρους και γήρατος) στο θέατρο σέρνοντας ένα καρότσι λαϊκής με μόνο περιεχόμενο μια συσκευή παλιού σταθερού τηλεφώνου και ένα διακοσμητικό μπαλόνι με led φωτάκια. Μάλλον από λάθος έχει βρεθεί πάνω στη σκηνή. Βήχει λίγο από την αρχή!

Ωχ! λάθος! Συγνώμη!

Βγαίνει από την κουίντα που είχε μόλις μπει. Μάλλον ψάχνει την τουαλέτα

Ξαναμπαίνει πάλι, κοιτάζει το κοινό

Ξαναβγαίνει

Μπαίνει πια και μιλάει στους θεατές

ΝΙΟΝΙΟ: Γεια!

Τι θα γίνει εδώ;

Παράσταση;

Να κάτσω;

Θα κάτσω!

*Περπατάει προς τις θέσεις του κοινού
αλλά κοντοστέκεται στη σκηνή*

Μπράβο που έρχεστε να δείτε ... θέατρο ...

Μικρή όταν ήμουν, ήθελα... αλλά ντρεπόμουν.

*Εισπνέει να μιλήσει αλλά κόβεται μόνη της (σςς)
να μην ενοχλεί που αρχίζει η παράσταση.*

*Ξεκινάει ξανά προς τις θέσεις, η σκέψη της την παρασύρει,
μένει στη σκηνή και συνεχίζει προς τους θεατές*

Ένας θεός μου έπαιζε στο θέατρο

Πολωνός

Τραγουδούσε κιόλας, βαρύτονος ...

...Τι κακό κι αυτό με τους πολέμους

Δεν πρέπει να σκοτώνονται άνθρωποι και ζωα! Πώς μπορεί να πεθαίνουν παιδιά πριν ακόμα αποφασίσουν τι θα γίνουν όταν μεγαλώσουν! Το περιβάλλον καταστρέφεται! Η αγάπη πληγώνεται!

Μας έκανε σκληρούς όλο αυτό! Η ζωή είναι όμορφη! Είναι πολύτιμη!! Αυτό ΠΡΕΠΕΙ να σταματήσει!

Καθόλη τη διάρκεια βήχει. Σιγά σιγά ο βήχας γίνεται πιο έντονος.

Είμαι η Νιονιο και ήθελα ακόμα να πω...

Ο βήχας την πνίγει

όχι ρε πούστη

βήχει...Πασχίζεις να πει

έχω γενέθλια σήμερα!!!

Προσπαθεί να πάρει τηλέφωνο (για βοήθεια)

Δεν προλαβαίνει..της κόβεται η ανάσα

Η Νιόνιο πεθαίνει.

Η ψυχή της απελευθερώνεται - αποχαιρετά το κουφάρι-

Νομίζει ότι δεν την βλέπει κανείς

Κάποια στιγμή συνειδητοποιεί ότι τη βλέπουν! Δεν το πιστεύει...

Προσπαθεί να πάρει μια αντίδραση απο το κοινό. Μόλις την πάρει σοκάρεται!

ΨΥΧΗ: Με βλέπετε;...

Κάτι πάει πολύ λάθος τώρα...

Όχι όχι δεν το έγγραφε πουθενά αυτό στο εγχειρίδιο!

Βγάζει το εγχειρίδιο

Διαβάζει

«Όταν έρθει η ώρα σας πάρτε τον χρόνο σας να βγείτε από το κουφάρι! Για κάποιες ψυχές είναι μιαδύσκολη και οδυνηρή εμπειρία για κάποιες άλλες όχι τόσο ... μπλα μπλα μπλα...

Αφού απελευθερωθείτε θυμηθείτε να αποχαιρετήσετε το σώμα που σας φιλοξ... οκ οκ το έκανα κι αυτό ... μείνατε στον χώρο εξόδου έως ότου εμφανιστεί η δίοδος με το "Επέκεινα" ... άλλοι το βλέπουν ως φως, άλλοι ως ένα γνωστό πρόσωπο που τους υποδέχεται και τους οδηγεί

(κοιτάζει στο κοινό να βρει κανένα γνωστό...)

και άλλοι ως μεταφορικό μέσο -άμαξα με άλογα, τρένο βάρκα κτλ... »

Κοιτάζει απορημένη τον χώρο, ξανά κοιτάζει το εγχειρίδιο

ποιοί τρένο ποιά βάρκα τί μου λέτε;

Κοιτάζει πιο κάτω/πίσω στο εγχειρίδιο

ΟΠΑ

«Σπάνιες Μεταθανάτιες Παρενέργειες και Κβαντικά Παράδοξα»

(σοκ)

«Σπανίως λόγω κβαντικών φαινομένων ψυχές έχουν την εντύπωση ότι μεταβαίνουν στον χώρο απολεσθέντων επιθυμιών της προθανάτιας κατάστασης.

Μνήμες και επιθυμίες υψηλής τάσης ενδέχεται να γεννήσουν χώρους εκτόνωσης, βραχείας διάρκειας. Πρόκειται για ένα είδος φαινομένου διαθλασιακού αντικατοπτρισμού (φάτα μοργκανα) που δημιουργεί χώρους με ιδιαίτερη συμμετρία και σημασία. Μείνατε εκεί έως ότου σπάσει η

κατοπτρική συμμετρία.»

A! Μια χαρά! Όλα καλά!

Απευθυνόμενη ξανά στο κοινό

Κι εσείς εδώ για το...απολεσθέντων επιθυμιών;

Έχετε κι εσείς.....(πεθάνει)

Τι ήταν κι αυτό τώρα;

Είναι να μη σου τύχει ..

Σπάνιο κβαντικό παράδοξο σου λέει...

...και το 'νιωσα ... (να πηγαίνει λάθος)

Με τη φόρα μου.. κάπου .. εκεί στη διάθλαση

...Διαθλάστηκα ....

ναι

Κοιτά να δεις!! Και μεταθανατον ανησυχίες!

Ε όχι

Όχι

Αυτό δεν θα τ αντέξω!!

Μεταθανάτιες ανησυχίες;!

Αυτό από πού ηρθε;!

Αλλα μας τάζανε τόσα χρόνια!

Νιρβάνα, Ηλύσια πεδία, κάμπους με προβατάκια και πρασινάδες ...
τρεχούμενα νερά.. πουλάκια να κελαιΐδούν...

Πέθανε κι ησύχασε λέγαμε! Εις τόπον χλοερό της αναπαύσεως...!

Τι κβαντικά παράδοξα και μεταθανάτιες παρενέργειες;!

Μεταθανάτια πλεκτάνη λέγεται αυτό!

Κβαντική εκμετάλλευση της ήδη δεδουλευμένης ψυχής!! Αυτό είναι!

Ενίσταμαι!

Διαρρηγνύω τα ιμάτια μου!

Ε γαμώ την πουτάνα μου δηλαδή!!

Συγγνώμη συγγνώμη

Αλλά εγώ...

Τόσα χρόνια εκεί μέσα μελετούσα!! Το.. το προετοίμαζα ... χροοοονια!!

δεκαετίες ολόκληρες μέσα σ' αυτό το κουφάρι! Τόσες δεύτερες
ευκαιρίες! Αρρώστιες, στεναχώριες,

δουλειές που δεν της άρεσαν, άλλο ήθελε άλλο έκανε!

Απρωθημένα ... κι απογοητεύσεις παντού!

Η μάνα της (!!) που όλο είχε ένα παράπονο... , ο Κώστας που δεν ήταν όπως θα 'θέλε, ο Θανασάκης που δεν ήταν όσος θα 'θέλε, εκείνη η φίλη της η πώς την έλεγαν- η κοντή που κατέληξε να κρύβεται για να την αποφύγει! Της είχε πει το αίμα πια, ο Μανούσος, το αφεντικό που της την έπεφτε και την παρακολουθούσε όταν έμπαινε να αλλάξει και τριβότανε κι αυτή δε μιλούσε, ο Τάκης! (τι μου θύμ..) ο Τάκης(;)-δεν της την έπεφτε- αλλά έπρεπε να της θυμίζει καθημερινά «Ποιος είναι εδώ το αφεντικό» και πάνω που έπιασε δουλειά στην κυρά Μαρία είπα κ εγώ γλιτώσαμε τους άντρες θα δούμε μian άσπρη μέρα! Έκανε μαύρα μάτια να δει λεφτά στην τσέπη της! Και να η μάνα της να παντρευτεί γιατί πότε θα κάνει παιδί δε θα μπορεί για πάντα και μαζί κι όλο το σόι που λες και αν δεν τρώγανε κουφέτα από τη Νιόνιο θα χανόταν το όνομα της οικογενειας! Ποιάς οικογένειας δηλαδή;; Οικογένεια είναι αυτό ...; Το σογιολοϊδι της καταστροφης;!

Κι όλοι είχανε λόγο για το τί έβαλε στο σπίτι της, τί έβγαλε απ' το σπίτι της, πού πάει, τί τρώει, με ποιόν το τρώει, τί λέει, σε ποιόν το λέει, τί της είπε αυτός που του είπε και τί άκουσε ο άλλος που ήταν εκεί και πήγε και τους το 'πε ...

Νισάφι πια μωρή !!! Βάρος βάρος ένα βάρος ασήκωτο (τόσα κιλά πήρε από την κατάθλιψη) κι όλα να τα σηκώνω εγώ!

Ψυχή αρσιβαρίστα να 'μωνα λιγότερα θα σήκωνα!

Απο νωρίς το 'βλεπα δεν θα περνούσα καλά αλλά λέω άσε. Να περιμένω. Να περιμένω όσο ήταν νέα! Όσο ήταν 25 θα ταν άσχημο να φύγω δεν λέω

μετά στα 35, στα 35 λένε τότε ξεκινάει η ζωή

στα 55 σου λέει τα νέα 35

στα 105 τι περιμένουμε μωρή;;; Τώρα;;; Γιατί;;;

Όσπου πριν λίγα χρονια μου ξεφούρνισε ότι πριν φύγω έχει ανάγκη να ζήσει ένα μεγάλο έρωτα!!

...

για τον έρωτα αξίζει να ζεις ...

ας κάτσω!!

Για Έναν έρωτα ...

το ακούω ....

Γι αυτό ηρθα άλλωστε

και μιζέρια στη μιζέρια δεν τον έζησα ποτε! Ε κι έκατσα...

Έμενα

Περίμενα

περίμενα ότι κάτι θα αλλάξει ...

πόσο πια;

Εσείς ποσό περιμένετε;;

Τέτοιο ξερό κεφάλι δεν το περίμενα!! Όσο είχε χρόνο να ζήσει δε ζούσε και τώρα που ήρθε η ώρα μου να ξεκουραστώ μου γυρνάει από πάρτυ σε πάρτυ και ψάχνει το μεγάλο έρωτα!!

Μοιράζει τηλέφωνα και περιμένουμε να την πάρει ο Ένας!! Γιατί ένας θα 'ναι ... πόσοι να 'ναι; Δεν χτυπάει το ρημάδι!!

Δεν αντέχω άλλο!!

Είχα γενέθλια σήμερα.. ή μάλλον είχε γενέθλια σήμερα... θα γινόταν

...

Τι σας λέω και εσάς τώρα...»

Θέλω να φύγω! Με Περιμένει ένα μέρος γαλήνιο, ήσυχο, χωρίς ... άγχος, χωρίς την ανάγκη να αποδείξω κάτι... χωρίς τη μάνα μου, τη γιαγιά μου και τις προηγούμενες αυτών. Είναι καλές, τις αγαπώ αλλά ...θα 'ναι καλύτερα έτσι!

θα ζωγραφίζω!! Σ' όλη την αιωνιότητα αυτό θα κάνω! Έχω σχέδια για έναν αιώνα! Μπορεί να δω και κανά δυο γνωστούς αλλά καλύτερα στην ησυχία

Μη μου αρχίσουν πάλι τα ίδια...

Εδώ ηρθα για τον έρωτα... αυτό μάλιστα. Είναι λόγος να ζεις .. δεν συμφωνείτε; Αλλά άμα δεν έρθει, δεν ήρθε...

Τι να κάνουμε;;

Δε χτύπησε το τηλέφωνο!... την περίμενα αυτή τη στιγμή !!

Αλλά μετά περίμενα αυτή τη στιγμή περισσότερο! Να φύγω!!

Ήθελα να 'ξερα ποιός τα κανονίζει όλα αυτά και μας έχει στήσει τέτοια πλάκα

Χτυπάει το τηλέφωνο!!!

Τι;! Όχι

*Η ψυχή τρέχει πάνω-κάτω πανικόβλητη
αρνούμενη να γυρίσει στο σώμα της Νιόνιο*

*Το κουφάρι την τραβάει προς τα μέσα (η ψυχή μάχεται να φύγει
έξω) ακούει το τηλέφωνο να χτυπάει όλο και πιο μανιακά...*

*Η Νιόνιο βρίσκεται ξανά ζωντανή και πάει να μιλήσει στο
τηλέφωνο που εξ'αρχής είχε καλέσει την ψυχή της*

ΝΙΟΝΙΟ:

-Ναι;

-Ναι!

-οιός είναι;

-Ποιός να 'ναι; Εγώ!!

-πάλι εγώ;;

Σκάει στα γέλια-νίκη μεγάλη που κατάφερε να φέρει πίσω την ψυχή

Θυμωμένη

-Άκου! Σε πήρα να σου πω ότι είμαι ακόμα εδώ! Και όχι, δεν πρόκειται να φύγεις!

Δεν πρόκειται!!

Έχω να ζήσω!!

Ακούς;!

Μας ακούνε; Οριεται

Δεν με νοιάζει που μας ακούνε!!

Κι αυτοί το ίδιο θα κάναμε στη θέση μου! Ναι!

Ποιός να βγει;;

Ποιός!!

Τ' αρχιδια μου θα ...

Κλείνει το τηλέφωνο

Συνειδητοποιεί ότι την κοιτάζει το κοινό

Εδώ δεν ήτανε να γίνει κάτι;

Κάποια ...παράσταση;;

Εσείς δεν ήρθατε;;

ΝΑΙ!!!

Εδώ είμαστε όλοι!

Συγγνώμη που έβρισα!

Η μάνα μου ...

Δε θα της άρεσε καθόλου.

Εμένα όμως μου αρέσει το βρίσιμο

Το θέλει ..η ψυχούλα μου..η γιαγιά μου.. έβριξε...ουου ...

η γιαγιά η Νιόνιο! Από αυτήν πήρα τ' όνομα... και τη γλώσσα.

Η γιαγιά η Νιόνιο μου έλεγε

«Κοιτά να ζήσεις μωρή μαλακισμένη .... Μην σε φαν' τα
πουτσοχάμπερα και έρθει η ώρα

ψοφήσεις χωρίς να έχεις ζήσει!»

Έτσι μου έλεγε!

«Να έχεις κάτι να περιμένεις μωρή και δεν θα πεθάνεις ποτέ!»

Α ρε γιαγιά, να 'σουν εδώ να μ' έβλεπες τώρα! Τώρα που έμαθα τί σημαίνει να ζεις.

Ερωτεύομαι ... ουου το κάθε τι! Τα πουλάκια που λες και κελαηδούν για μένα τ' άπιμα. Τον ουρανό... βαριέμαι τον ήλιο- συννεφιάζει, στεγνώνω μέσα μου και ρίχνει μια βροχή.. να πλυθούνε τα παλιά να βγουν καινούρια!

Άργησα να το καταλάβω. Αλλά και ποιός το βλέπει στην αρχή ρε παιδιά;

Ποιος ήρθε και είπε απ' την αρχή πως είναι ωραία εδώ!;

Βάσανα, ανησυχίες, ανάγκες, πληθωρισμός, η μάνα μου, ο Κώστας, ο Τάκης, ο Θανασάκης (καλή του ώρα), η κυρά Μαρία, η θεία η Ελενίτσα, ο θείος ο Πρόδρομος, φύγαν όλοι αυτοί, φύγαν και οι φωνές τους μέσα απ το κεφάλι μου και έμεινε μόνο η γιαγιά η Νιόνιο

Ζήσε μωρή μαλακισμένη ...

Έχω να ζήσω τώρα

Να βγαίνω όταν βρέχει να βρέχομαι!

Αμ τι;

Να πιτσιλάει η βροχή τη μούρη μου

να καίει ο ήλιος το δέρμα μου όπως τα καλοκαίρια που μου 'βαζε η μάνα μου γιαούρτι κι ας έσκουζα εγώ.

Ωραίο πράγμα καμιά φορά ο πόνος!

Και

Το φαΐ ...

Να τρώω μούσμουλα από το δέντρο σαν το ζώο, να τρώω κεράσια, να τ' απλώνω στα χείλη μου ..

..κεράσια μέχρι 25 ...μετά σε πιάνει... (κόψιμο)

Να πιάνω χώματα.

να τα πατάω

να μυρίζω το νερό στο χώμα

Να με τσιμπάνε τα κουνούπια κι ας φαγουροτρώνομαι

Τι ψυχή έχουν κι αυτά μωρέ;

Λίγο αιματάκι να ζήσουν..

Τόσο έχω

και βράζει, βράζει

Τώρα όλα μ' αρέσουν

Και πιο πολύ ...

Να αισθάνομαι ...

Να...

Ντροπή ...

Καλή κ αυτή...

Αλλα ...

Ξέρετε ...

Να το πω; Θα το πω

Και το... σεξ (ντρέπεται)

Ποιός δεν ...;

Αλλά τώρα

Που έχω να ζήσω

Έχω να βρω και τον μεγάλο έρωτα!

Κι ας φύγω ...μετά ...

Περιμένω τηλέφωνο. Γ' αυτό το κουβαλάω μαζί....

*Τους δείχνει διακριτικά το κομμένο καλώδιο
και τους κάνει νόημα ότι είναι μυστικό!*

..ναι..

Δε θα το κάνω κι εύκολο ...

Θέλει υπομονή ...

Μπορει να είναι εδώ... ένας από εσάς ... ή όλοι εσείς...

Πο'θ να φύγεις ...;

Να πας πού;;

Εσείς εδώ για μια παράσταση δεν ήρθατε;;

Και εγώ ... γι αυτό είμαι εδώ...

Δεν σας είπα!! Έχω γενέθλια σήμερα!!

(Περιμένει χειροκρότημα)

Γίνομαι ... (βήχει)

είμαι...

(το σκέφτεται) ...

στο άνθος της νιότης μου!!!!!!

Και θα τραγουδήσω γι' αυτό!!

Ειν' η ζωή ένα όνειρο

Το διάβασα μια μέρα

Κι ο πόλεμος και οι εχθροί

Όνειρα ειν' κι αυτά

Σαν όνειρα περάσανε

Χάθηκαν στον αέρα

Ήρθανε όλα για να δεις

μέσα σου πιο βαθιά

Χρόνια πολλά περάσανε

Χρόνια και εμπειρίες
Από την ώρα του ερχομού
Μες τη ζεστή αγκαλιά
Της μάνας μου η μυρωδιά
Τα λόγια κι οι ευλογίες
Μέχρι και σήμερα αυτή
Μόνη παρηγοριά

Τώρα που έμαθα να ζω
μη μου ζητάς να φύγω
Ζω για να μάθω να εκτιμώ
Ακόμα πιο πολλά
Στις δυσκολίες έμαθα
Τα δόντια μου να σφίγγω
Μα, αν ήταν όλα εύκολα
Δε θα ταν μαγικά

Ζω για το τώρα
Στο μετά ειν' όλα θεωρίες
Με ρίξαν στο περίμενε
Και ξέχασα να ζω
Θεριέψαν σαν φαντάσματα
Σε τρόμου ιστορίες
Και μόλις άνοιξα το φως
Ήμουνα μόνο εγώ

Ζω για εκείνα π' άκουσα
Πως ζούνε μόνο λίγοι
Εκείνων που τα λόγια τους
Είναι διαχρονικά
Του έρωτα το ψάρεμα
Του πάθους το κυνήγι
Για κάποιους πουτσοχάμπερα
Για με σημαντικά

Ζω για τ' ανείπωτα όνειρα
Παιδιών χωρίς ελπίδες
Γεννήθηκαν και γνώρισαν
Την μάταιη πλευρά
Ίσως ποτέ δεν πρόλαβαν
Να πούνε όσα θέλαν
Φωνές που σώπασαν με μιας
Και γίναν μυστικά

Ζω για τον έρωτα που ζουν
Μόνο στα παραμύθια
Κάποιες ψυχές ήρθαν εδώ
Μόνο να ερωτευθούν
Και μάτωσαν και χάθηκαν
Και έγιναν στ αλήθεια

Θρύλοι στον έναστρο ουρανό
Κι εκεί φεγγοβολούν

Είναι ο κόσμος άθλιος
Μα η ζωή ωραία
Θυμήσου το πως μάλλον ζεις
Μόνο για μια φορά
Κάθε στιγμή επέλεξε
Να ναι σαν τελευταία
Η δύναμη σου κρύβεται
Στην τελική μπουκιά

Έχω το λόγο για να ζω
Τόσα που περιμένω
Η θέληση μου την καρδιά
την κάνει και χτυπά
Και κάθε μέρα που περνά
Και βλέπω δεν πεθαίνω
Γελώ και μόνη μου εύχομαι
Το Χρόνια μου πολλά!!!

Χτυπάει τηλέφωνο.....

Ουρανία

της Δήμητρας Νικολαΐδου
Ερμηνεία Δέσποινας Καρδογέρου
1ο βραβείο μονολόγου
στον 1ο Πανελλήνιο Διαγωνισμό Ερμηνείας
Πρωτότυπων Μονολόγων επί Σκηνής
της Ένωσης Σεναριογράφων Ελλάδος
2022

(Μια γυναίκα γύρω στα 60 φτιάχνει καφέ ακούγοντας από ένα τρανζίστορ λαϊκά και σιγοτραγουδώντας. Είναι γρήγορη στις κινήσεις και ζωηρή.)

ΟΥΡΑΝΙΑ

Ο άνθρωπος για να ζήσει πολλά κάνει που δεν τα 'θελε! Ουρανία Ατζέμογλου με λένε, για μένα θα σε πω και γράφτα έτσι! Μην τα αλλάξεις! Στη φυλακή μπήκα το Δεκέμβριο του '43, στο υπόγειο της Κοτζιά. Με είχαν ρίξει 5 χρόνια γιατί το δικό μου έγκλημα μεγάλο ήτανε! Πήρα το χαρτί ότι ξόφλησα την ποινή μου και ξεαμάρτησα 3 μήνες μετά.

Όταν πρωτομπήκα φυλακή ήμουν καλοστεκούμενη, νταρντάνα μέσα στην Κατοχή! Σε λίγο κατήντησα με μαλλιά ανάκατα, να τσαλαπατιούμαστε, άπλυτοι, συνέχεια πεινασμένοι και κακοταϊσμένοι, άλλος να φοράει μέσα στο κρύο σόκαρα ξύλινα, άλλος να είναι ξυπολιασμένος εντελώς κι άλλος να έχει αντίς για σόλες... πέταλα! Μη σε κάνει εντύπωση...ναι πέταλα, καμωμένα από πεταλά κανονικό που έκανε χρυσές δουλειές πριν λίγα χρόνια. Βέβαια! Μας τάζαν ελεεινά νεροζούμια. Με κάτι όμως ψιψιψι με τους σκοπούς, κάτι ανταλλαγές στα σκοτάδια με άλλους κρατούμενους, τη γλύτωνα.

Πολλές οι ώρες εκεί μέσα. Άλλος έξυνε τον τοίχο με το νύχι, άλλος κοίταζε αυτόν που έξυνε τον τοίχο και έκανε παρατηρήσεις για τη ζωγραφιά που παίδευε. Οι πιο πολλοί ήταν στρωματσάδα και περίμεναν να ξημερώσει μέρα καλή. Αλλά πούντηνε; Εγώ είχα τσατσάρα δίπλα από το προσκέφαλό μου...μέχρι και σαπούνι... αλλά δεν το φανέρωνα κιόλας! Βέβαια! Μια μέρα ήρθε και με ζήτησε την τσατσάρα μια γυναίκα· (αγανακτισμένη) την έβαλα πρώτα να με ορκιστεί πως δεν είναι φυλακή επειδή είναι... (με δυσκολία το εκφέρει) κοινή -χωρίς χαρτιά-! Κοινή· ξέρεις, που μένει στα σπίτια! Κοινή! Τι λέει το στόμα μου θεέ μου; Δεν το μπορούσε το μέσα μου να είναι κοινή! Χώρια που στην Κατοχή υπήρχε έξαρση αφροδίστιων, που θα πει ότι κολλάγαν ο ένας τον άλλο από τις βρομισιές που έκαναν... Μα και του καθενός τα βάσανα ποιος τα ξέρει;

(με ύφος συνωμοτικό)

Και εγώ κάτι κακό δεν πούλαγα και με κλείσαν μέσα;! Θα σε τα πω ένα-ένα.

Κοινή που λες δεν ήταν. Είχε έρθει στην Αθήνα από ένα χωριό, την Μελαντρίνα αν έχετε ακουστά. «Όλοι εδώ μαζευτήκανε», την είπα! Μα δεν με κάκιωσε. Μπρε Ουρανία λέω μήπως κι εσύ από της Αθήνας το χώμα βγήκες;

(με ύφος αρχοντογυναίκας περήφανης)

Εγώ; Εγώ τι; Δεν κατάλαβες από πού είμαι; Από την Πόλη μπρε! Μη με βλέπεις έτσι που ξέπεσα τώρα, είχα ένα εστιατόριο στο Πέρα, ένα εστιατόριο, άλλο να σε το λέω κι άλλο να δοκίμαζες τι μπορούσα κι έφτιαχνα με τα χέρια μου. Λιγώνομαι και μόνο στη θύμηση του Πέρα! Εμένα Ουρανία Ατζέμογλου με ήξεραν ως κι οι πέτρες απ' τα Ταταύλα και όλο το Μπαλουκλί μέχρι το Κουρτουλούς!

Και η κακή μοίρα.. η καλή η μοίρα...; Δεν μπορώ αυτό ακόμη να το ειπώ, με έφερε στον Πειραιά.

(μουτζώνεται και κάνει το σταυρό της)

Αφού εμάς δεν μας έδιωξαν οι Τούρκοι, τι ήθελα εγώ σε ξένο τόπο γυναίκα-πράμα; Ας είναι καλά αυτή η σχωρεμένη η πεθερά μου, η κυρά-Πάτρα που με ξελόγιασε. Και να έρθεις στον Πειραιά, που 'χω γιο της παντρειάς, που είναι άξιος και δουλευτής. Τι δουλευτής; Μια πήγαινε τρεις καθότανε, καλή του ώρα κι αυτουνού που να μην έσωνα! Και από δω με είχε από κει με είχε με κατάφερε η κυρά-Πάτρα. Έλα στην πατρίδα βρε κορίτσι μου, κι άμα δεν σ' αρέσει μην τον επαίρνεις! Έλα να διεις και την Ελλάδα που τόσο την αγαπάς μα δεν την έχεις διει ποτέ. Η Πάτρα με τα έλεγε αυτά. Βέβαια! Με έδειξε και μια φωτογραφία του που ήτανε στρατιώτης.

(λιγωμένη και χαμογελώντας)

Όμορφος, ασίκης, κιμπάρης με φάνηκε, είπα να πάω να δοκιμάσω την τύχη μου στην πατρίδα...που να μην πρόφταινα!

(με χάρη, χιούμορ)

Κλείνω το κατάστημα και κάνω το μεγάλο ταξίδι, το χωρίς επιστροφή, που να μ' αξιώσει ο θεός να γυρίσω στο Πέρα κι ας είμαι πάνω σε

φορείο!!!

Τον βλέπω! Όμορφος σαν το σατανά! Πάει με κόπηκαν τα γόνατα! Παντρευόμαστε άρον-άρον και από την ζαπλωσιά και την τεμπελιά του βρόμισε το χνότο μας. Και στρατιώτης, δεις, δεν είχε πάει! Σε τάγμα ανεπιθυμητών ήτανε, εξορία δηλαδή! Αντικοινωνικόν στοιχείον! Κομμουνιστήν πήρα, χασικλήν, αλήτην...; Άκρη δεν έβγαζες με δαύτονα! Σκοπός μου έγινε να τονε στρώσω τον κερατά, και τη μάνα του την κυρα-Πάτρα που με ξελόγιασε έτσι να τη συγυρίσω στην πρώτη ευκαιρία! Τι; Στην Πόλη ντροπιασμένη πώς να γυρίσω μπρε γιαβρί μου και τι να πω; Άλλη λύση δεν είχα... Έπρεπε να πιαστώ εδώ λιγάκι, να κερδίσω κανένα λεφτουδάκι. Ο προκομμένος ο Στρατής, ο άντρας μου, εδώ που τα λέμε βάρος καθόλου δεν με ήτανε. Τον λυπόμουνα κιόλας! Όσο περνούσε ο καιρός, με φαινόταν ένα ήμερο ανθρωπάκι που δεν μπορούσε τις δικές μου τις κάψες ούτε να τις καταλάβει ούτε και να τις ημερέψει. Σκάλιζε εκεί ένα οργανάκι και χανότανε με τις παρέες του στον Πειραιά.

(με ύφος μιμητικό-κουτσαβάκι)

Δεν έχω ταλέντο σαν τους άλλους γυναίκα, να πουλήσω κι εγώ κανένα δισκάκι να κονομήσουμε, μα έχω καρδιά!

Τον καημένο! Ήθελα να του απαντούσα ότι οι άλλοι έχουν και καρδιά και ταλέντο, μα δεν το έλεγα. Πώς; Άντρας μου ήτανε, στεφάνι μου. Να τον πικράνω δεν ήθελα. Και μ' άρεσαν πολύ τα νέα τραγούδια που έμαθα από όταν ήρθα στον Πειραιά, μα δεν τον έλεγα ούτε αυτό. Με κούρασε γρήγορα η μιζέρια της Ελλάδας! Νοστάλησα την πατρίδα! Η Ψυχή μου με έπιανε μ' αυτά τα μυαλά που είχε ο Στρατής· ότι έτσι είναι τα πράγματα κι εμείς θα είμαστε μια ζωή ο κατιμάς!!! Δεν είχα μάθει έτσι εγώ! Είχα μέσα μου ζωή! Ούτε και τον ρώτησα ποτέ γιατί τον στείλανε 6 μήνες εξορία, κατάλαβα πως ή νταμίρες θα έκανε ή με άλλες παρανομίες θα έμπλεκε. Τι ήμουν; Χαϊβάνι ήμουνα για; Κι έτσι εξηγιόταν και η επιμονή της Κυρά-Πάτρας, κακή της ώρα και Θεός σχωρέστην μαζί, να τον βάλει στον ίδιο δρόμο με μια ξενομερίτσια προκομμένη.

(ενθουσιασμένη)

Με τα πολλά μετά το γάμο, άνοιξα ένα ταβερνάκι στο Κουκάκι, Στρατής το ονόμασα, μήπως και τον φιλοτιμήσω να βοηθάει λίγο. Τους τράβηξα από τον Πειραιά, έχασε τις παρέες του και με καταριόταν πρῶι και βράδυ! Θα βρεις άλλες καλύτερες μπρε τζιέρι μου, τον έλεγα εγώ... Και πράγματι, το λίγο γρατζούνισμα που είχε μάθει, έφερε γρήγορα λίγη πελατεία. Του σιναφιού του βέβαια... (κάνει κίνηση καπνίσματος). Ο κόσμος στον κόσμο πάει.. καλοί ήταν κι αυτοί. Η πελατεία αυξήθηκε και γρήγορα έκανα όνομα!

Στης Ουρανίας θα φάμε έλεγαν, όπως παλιά! Κι έπιανα και λεφτουδάκια στα χέρια μου ξανά και πια δεν με έμελλε για την Πόλη. Πεθαίνει ε στο μεταξύ η κυρά- Πάτρα, κόλπος την ήρθε! Είχα αρχίσει να συνηθίζω και τη μιζέρια του Στρατή, μου έφερνε και λίγο γούρι. Χασούρης και χασομέρης αυτός, «πάνω μου θα πέσει η τύχη να 'χει πελατεία το μαγαζί και παράδες η τσέπη μου» έλεγα εγώ. Α... η χασούρα του ήτανε το κάτι άλλο! Α αυτό ήτανε το κάτι άλλο, να σε δώσω ένα παράδειγμα: χρυσάφι να 'πιανε, κάρβουνο στο παράδινο! Ούτε λαχνό σε λαχειοφόρο αγορά δεν αξιώθηκε μια φορά να κερδίσει. Μα δεν με πείραζε πια! Η κουζίνα μου να 'ταν καλά και σου τον κανόνιζα εγώ τον κύριο Στρατή άλλη φορά άμα είχα όρεξη! Άλλη στιγμή!

(σκυθρωπή και αγανακτισμένη)

Ωσπου ήρθε ο πόλεμος... αμέσως ελλείψεις στην αγορά, πείνα ο κόσμος, άστεγοι στο δρόμο, γέμισε η Αθήνα σε ένα μήνα μέσα και κάθε μέρα οι εφημερίδες γράφανε για αυτοκτονίες. Μας βγάλανε το λάδι με την υποχρεωτική συσκότιση, κάθε λίγο και λιγάκι είχαμε διακοπές ρεύματος, διακοπές τα τραμ, διακοπές νερού! Κι όλο να ακριβαίνουν και τα ρέματα και τα νερά. Ανατίμηση στην ανατίμηση οι θεομπαίχτες...τις διάβαζα κάθε μέρα στις εφημερίδες μα είχαμε χάσει το λογαριασμό με αυτά τα εκατομμύρια.

Λέω, τι ζεβζεκιές είναι αυτές Ουρανία; Ποιος τα λέει αυτά τα πράγματα και πώς θα την κρατήσω ανοιχτή την ταβέρνα μέχρι να περάσει το κακό που μας βρήκε; (μουτζώνει) Να μπρε σερσερήδες και ανάθεμα που άφησα τα πατρογονικά μου κι ήρθα εδώ στις μπόμπες και τους σκοτωμούς! Εκεί τέτοια δεν είχαμε για! Δεν είχαμε! Αλήθεια σε το

λέω! Και πράγματι δεν έσωνα να την κρατάω για πολύ την ταβέρνα ανοιχτή».

(σταυροκοπιέται)

Σε το είπα και πριν σε το λέω και τώρα: ο άνθρωπος για να ζήσει πολλά κάνει που δεν τα θελει! Άκου το λοιπόν! Για να τα βγάλουμε πέρα στην ταβέρνα βάλαμε στη μέσα αυλή ένα κοτέτσι και το φυλούσαμε με βάρδια μια εγώ μια ο Στρατής. Βάλε τώρα με το νου σου να βάζεις το λύκο να φυλάει τα πρόβατα...Τέλος πάντων, ό,τι κόλπο ήξερα το έκανα... τι μαγείρευα τις πορτοκαλόφλουδες και τις λεμονόφλουδες γιαγνί, τι μάζευα αξημέρωτα σαλιγκάρια στην πρώτη βροχούλα -ως και το Στρατή έστρωσα- τι βρήκα ένα φίλο και μου έφερεν χέλια και τα κάπνιζα μόνη μου -μου έμαθαν κι οι Αθηναίοι το χέλι... το καπνιστό! Τέλος πάντων...προπολεμικά ούτε ακουστά δεν το είχαν! Τι τράβαγα απ' την Ομόνοια μέχρι το Κουκάκι ένα κασόνι με προμήθειες για το μαγαζί που το είχα δέσει σε κάτι παλιόροδες από ένα παλιό παιδικό ποδηλατάκι; Τι να πρωτοθυμηθώ; Σκόρδα και κούμαρα τάζα τον κόσμο με χίλιες δυο παραλλαγές και να 'χω και το φόβο μην ξεκάνω κανέναν με τη νοθεμένη ζάχαρη και το γάλα που κυκλοφορούσαν. Βάλε και τον φόβο απ' τα ντου που κάνουν τα αλητάκια της Ομόνοιας! Ντου μάλιστα! Σαν ζητιάνα κυκλοφορούσα και το καρτσάκι το σκέπαζα με κουρέλια. Πείνα...και ευτυχώς που το κρασί χορταίνει και τον πρώτο καιρό τα 'χα άφθονο στο μαγαζί και χάρη σ' αυτό δεν ψοφήσαμε πελάτες και ιδιοκτήτες.

Μα τι τα θες; Το μαγαζί δεν μπορούσε να λειτουργήσει. Το έκλεισα το καημένο. Κατέβαινα κάθε μέρα στην Ομόνοια με το κασονάκι που σε έλεγα. Το έκανα πάγκο υπαίθριο που λένε και πούλαγα ό,τι λιχουδιά μπορούσα. Λιχουδιά της κακιάς ώρας... Έβγαινε όμως το μεροκάματο και με το παραπάνω! Πουλούσα και κρέας! Γινόταν το έλα να δεις...η Ουρανία και τα φαγητά της άφηναν πάλι εποχή!

Με έπιασαν μετά από καταγγελία!

Το φαΐ ήταν σκυλίσιο! Το κρίμα μου μεγάλο δεν λέω! Όσο και η ανάγκη!

Στη δίκη είπα ότι μου το προμήθευε το κρέας άγνωστος. Έδωσα εκεί

και μια περιγραφή. Εγώ τα έσφαζα τα σκυλιά, αλλά ήταν ζωντανά και ζωηρά. Όχι, σε το λέω και να το γράψεις εις διπλούν, γιατί δεν ξέρεις εσύ τι επιτήδειοι κυκλοφορούσαν και σου πούλαγαν το ψόφιο για ζωντανό και το άρρωστο για φρέσκο!

Κλείστο τώρα κλείστο! Με τα θύμησες και συγχύστηκα!

Προτομή

του Γιάννη Φασόη

Ερμηνεία Στέφανου Καλτσή

Βραβείο κειμένου (εξ ημισείας) και ερμηνείας

στον 2ο Πανελλήνιο Διαγωνισμό Ερμηνείας

Πρωτότυπων Μονολόγων επί Σκηνής

της Ένωσης Σεναριογράφων Ελλάδος

2023

Γρηγόρης, 26 χρονών.

Ο μόνολογος εκτυλίσσεται σε διαφορετικά χωροχρονικά περιβάλλοντα, ξεκινώντας από το ανακριτικό τμήμα της αστυνομίας, περνώντας στη δικαστική αίθουσα και καταλήγοντας σε μία ψυχιατρική κλινική.

(Ο Γρηγόρης βρίσκεται στο ανακριτικό τμήμα.)

ΓΡΗΓΟΡΗΣ: Εγώ φταίω. Αναλαμβάνω όλη την ευθύνη. Θα σας τα εξηγήσω όλα. Ξέρω, βέβαια, ότι δεν θα με πιστέψετε. Είναι λογικό να μην το κάνετε. Πιθανόν να νομίσετε ότι τα έχω χάσει, όμως όχι, όλα όσα θα σας διηγηθώ είναι η αλήθεια. Πάντα μιλούσα με ειλικρίνεια και την αναζητούσα, γνωρίζοντας, βέβαια, ότι πολλές φορές μπορεί να είναι σκληρή και κάποιες φορές ακόμη και απάνθρωπη. Η πραγματικότητα, το ό, τι, ακριβώς, συνέβη, το οποίο θα σας πω αμέσως τώρα, είναι σκληρό και απάνθρωπο, δυστυχώς, και μου είναι δύσκολο πολύ να το κάνω, να τα πω όλα αυτά, εννοώ, γι' αυτό, σας παρακαλώ, κάντε μου μονάχα μια χάρη, θα ήθελα να μην με διακόψετε. Ξέρω ότι δεν έχετε καμία υποχρέωση να το κάνετε, ότι μπορείτε να μου κάνετε όσες ερωτήσεις θέλετε και ναι, είμαι διατεθειμένος να τις απαντήσω όλες. Αλλά πιστεύω πως δεν θα χρειαστεί, είμαι σίγουρος πως ό, τι θα σας πω, θα καλύψει όλες σας τις απορίες.

Τον Χάρη τον ερωτεύτηκα, τον ερωτεύτηκα πολύ. Τον γνώρισα μέσω μιας εφαρμογής γνωριμιών για άτομα του ίδιου φύλου. Αρχίσαμε να μιλάμε, ανταλλάξαμε social media και μετά από λίγες μέρες συναντηθήκαμε. Ήταν πολύ όμορφος εκείνη τη μέρα. Μου άρεσε. Περάσαμε πολύ ωραία, γελάσαμε, μιλήσαμε, ήταν ωραίο date. Την επόμενη ξαναβρεθήκαμε, πήγα σπίτι του. Κάναμε σεξ. Ωραίο σεξ. Είχαμε χημεία, αλλά... Δεν ήταν μόνο αυτό. Ήταν κάτι παραπάνω, ένιωσα κάπως... Σαν να έπρεπε να τον γνωρίσω, σαν να ήταν αυτός, αυτό που ήθελα. Ναι, ξέρω σκέφτεστε τώρα «πόσο ρομαντικό». Πάντα το είχα αυτό το πρόβλημα, ξέρετε, αθεράπευτα ρομαντικός και ονειροπόλος. Πάντα γοητεύομαι απ' το παραμύθι, την ποίηση, τον ρομαντισμό. Πάντοτε έψαχνα κάτι το ιδανικό, το άπιαστο. Τώρα ξέρω καλά πως αυτό που θέλω, αυτό που ήθελα δεν υπάρχει. Όπως και να 'χει, συνεχίσαμε να βγαίνουμε, κάναμε σχέση, περνούσαμε

όμορφα, ιδίως τον πρώτο μήνα, αν και δεν είχαμε πολλά κοινά. Εγώ καλλιτέχνης, ανέμελος ονειροπόλος ή, πιο απλά, «τρελός», όπως έλεγε εκείνος. Απ' την άλλη, αυτός ήσυχος, λογικός, προσγειωμένος. Ήμασταν διαφορετικοί, πολύ. Βέβαια, δεν γνώριζα τότε ότι αυτό μπορεί να σημαίνει ότι, πιθανόν, εκείνος θα αδυνατούσε να με καταλάβει. Πώς μπορείς, κιόλας, να το γνωρίζεις αυτό απ' τον πρώτο μήνα ή τους πρώτους μήνες, που ακόμη γνωρίζεις τον άλλο; Εγώ, τουλάχιστον, δεν νομίζω ότι θα μπορούσα να τον καταλάβω αμέσως, ήμουν τόσο ερωτευμένος. Θα ρωτήσετε τι ερωτεύτηκα. Όλα αυτά που δεν είχα εγώ. Σιδερένια πειθαρχία, γνώση για τα πάντα, ψυχραιμία και θέληση για μονιμότητα και σιγουριά. Αυτό το τελευταίο πίστευα πως το ήθελα κι εγώ, πως αυτό αποζητούσα μέσω του παραμυθιού και όλου αυτού του ρομαντισμού, που διακατείχε το μυαλό μου. Εκ των υστέρων καταλαβαίνω πως, μάλλον, δεν ήταν αυτός ο άνθρωπος που θα μου το προσέφερε αυτό. Αν το γνώριζα απ' την αρχή... Δεν... Δεν θα μιλούσαμε σήμερα. Ναι... Λοιπόν, εφόσον είχαμε μπει σε σχέση και ήμουν τόσο ερωτευμένος και περνούσα ωραία μαζί του, δέχτηκα και να συγκατοικήσουμε, όταν μου το πρότεινε. Αυτό μου το ρώτησε αρκετά νωρίς, απ' τους πρώτους μήνες, νομίζω τον τέταρτο, κάπου εκεί και αρχίσαμε να συζούμε. Στην αρχή ήταν ωραία και πρωτόγνωρα για μένα, δεν το είχα ξανακάνει αυτό, να συζήσω με τον φίλο μου, πράγμα που σημαίνει ότι είχα μπει, για τα καλά, σε μια νέα συνθήκη ζωής. Όπως προείπα, αρχικά τα πράγματα κυλούσαν ομαλά. Στη συνέχεια, όμως, κάπως αυτό άρχισε να χαλάει. Δεν κατάλαβα τότε, ακριβώς, συνέβη, αλλά, όσο περνούσε ο καιρός, ένιωθα την ανάγκη να φύγω. Γιατί; Απ' την μια, η συμβίωση κάπως απομυθοποίησε την εικόνα μου για εκείνον, που φαντάζομαι πως είναι λογικό να συμβαίνει, αλλά απ' την άλλη... Απ' την άλλη, κάπως σαν να άρχισε να αλλάζει και να μου ζητά όλο και πιο πολλά. Δηλαδή... Δεν ξέρω πώς ακριβώς να το εκφράσω, αλλά άρχισε να γίνεται πιο απόλυτος, πιο κοφτός και όλο να έχει πιο πολλές απαιτήσεις από εμένα, για όλα τα ζητήματα. Δηλαδή στο πόσο τον βλέπω, στο πόσο χρόνο περνάω μαζί του, στο πόσο τον θέλω και παράλληλα στο πόσο φροντίζω το σπίτι, στο να ποτίζω τα φυτά και να βάζω συνεχώς πλυντήρια, ναι, συνεχώς, αδιάκοπα, κάτι που δεν έκανε εκείνος. Όλα τα 'χε φορτώσει σε εμένα, τις δουλειές του σπιτιού εννοώ, εκτός του

μαγειρέματος, είναι κάτι που έκανε εκείνος. Μαγειρεύει, μαγείρευε υπέροχα! Όσο για τα άλλα, τον χρόνο που περνάω μαζί του κτλ., δεν καταλάβαινα γιατί να είχε παράπνο. Ήμουν συνέχεια εκεί και του το έδειχνα με κάθε τρόπο. Αλλά ήταν σαν να μην το εκτιμούσε. Όταν ήμουν εκεί, δεν μου μιλούσε τόσο, ασχολούταν συνεχώς με το κινητό του και απ' την άλλη, τις λίγες φορές που θα 'βγαίνα με φίλους μου ή θα πήγαινα κάπου μόνος μου, μου έκανε παράπνονα ότι τον παραμελώ, ότι του λείπω. Συν ότι δεν συμπαθούσε τους φίλους μου και κάπως δεν ένιωθα άνετα να βγαίνουμε όλοι μαζί. Απ' την άλλη, αυτά τα συνεχή του «θέλω» με έκαναν κι εμένα να μην αισθάνομαι τόσο καλά να βγαίνω με τους φίλους μου ή μόνος μου, πίστευα πως έπρεπε να του δώσω κι άλλη προσοχή και να είναι εκείνος η μόνη μου προτεραιότητα. Οπότε, κάπως έτσι άρχισα να μειώνω τις συναντήσεις με φίλους, που, άλλωστε, δεν ήταν και πολλές. Ούτε μόνος μου, πια, έβγαίνα τόσο και προσπαθούσα, προσπαθούσα πολύ να είμαι εκεί για εκείνον. Ο Χάρης, όμως, δεν άλλαξε κάτι απ' τη μεριά του. Συνέχισε να είναι στο κινητό, να μην μου δίνει τόση προσοχή, τόση σημασία. Πιθανόν κι εγώ να είχα ανάγκη να με προσέξει παραπάνω, εγώ τόσα έκανα για εκείνον. Εν πάση περιπτώσει απ' την μεριά του δεν άλλαξε κάτι και, όσο περνούσε ο καιρός, μου φαινόταν όλο και πιο κουραστική η ρουτίνα στην οποία είχα μπει. Η σχέση είναι αρχίσει... Πως να το πω, κάπως... Κάπως σαν να βαραίνει. Όλα μου φαινότουσαν κάπως βαριά και στερεά, σαν τίποτα να μην άλλαζε, τίποτα να μην διαφοροποιούταν, τίποτα να μην εξελισσόταν. Ένιωθα εγκλωβισμένος μέσα σε αυτή και, πραγματικά, δεν ήξερα τι άλλο να έκανα, κάπως είχα απελπιστεί.

*(Αλλαγή σκηνικού χωροχρόνου. Πλέον
βρισκόμαστε στο δικαστήριο.)*

Όσπου μια μέρα, δεν ξέρω πώς, έτσι, κάπως ξαφνικά, αποφάσισα να πάω σε ένα γνωστό παζάρι, που γίνεται τις Κυριακές λίγο πιο πέρα απ' το κέντρο, σε μια περιοχή κάπως πιο βιομηχανική. Είναι ένα παζάρι μεταχειρισμένων αντικειμένων. Έχει ό, τι μπορείτε να φανταστείτε, από παλιά έπιπλα, μέχρι βιβλία, μέχρι παιχνίδια, μέχρι και φθαρμένα παπούτσια. Πάντα αναρωτιόμουν ποιος θα αγοράσει φθαρμένα παπούτσια. Τέλος πάντων, το ζήτημα δεν είναι

τα παπούτσια, μα το άγαλμα, η προτομή που αγόρασα. Την πήρα δέκα ευρώ, κάνοντας παζάρι, η αρχική του ήταν είκοσι. Δεν ξέρω τι με ώθησε να την αγοράσω. Μου φάνηκε κάπως ιδιαίτερη, την ήθελα για το σπίτι, σκέφτηκα να τη βάλω στο σαλόνι. Ήταν, είναι μια ανδρική προτομή ενός αρχαίου εφήβου, πολύ όμορφου, με βοστρύχους και αδρά, ανδρικά χαρακτηριστικά. Θα έλεγε κανείς ότι μου μοιάζει κάπως. Πίστεψα ότι θα ήταν όμορφος στο σαλόνι μας, θα του έδινε μια πιο καλλιτεχνική αίσθηση. Πίστεψα ότι θα άρεσε και στον Χάρη, αλλά, τελικά, όχι.

Μόλις τον έφερα σπίτι άρχισε να μου λέει ότι πάω και πετάω τα λεφτά μου, για να αγοράσω σκουπίδια. Σαβούρα τον αποκάλεσε. Αυτό δεν του άρεσε του εφήβου κι έτσι υπήρξε η πρώτη του αντίδραση. Ναι, ναι, ξέρω, ξέρω, ξέρω τι σκέφτεστε, δεν είμαι τρελός, αλήθεια, πιστέψτε με, ακούστε με, είναι αλήθεια, είμαι μια χαρά, ξέρω καλά τι μου γίνεται και ξέρω τι είδα, τι έζησα, τι έγινε. Το άγαλμα, η προτομή αυτή, ο έφηβος, όπως θέλετε πείτε τον, ζωντάνεψε! Ναι, είναι αλήθεια, δεν έχω λόγο να σας πω ψέματα, ό, τι έγινε, έγινε, εγώ φταίω, το είπα απ' την αρχή, είμαι στη διάθεσή σας να με κάνετε ό, τι θέλετε, να με δικάσετε, να με καταδικάσετε, να με κλείσετε μέσα, να με κάνετε ό, τι, ό, τι θέλετε. Αλλά η αλήθεια είναι αυτή. Το άγαλμα είναι ζωντανό. Ζωντάνεψε εκείνη τη μέρα στο σαλόνι. Το είχα τοποθετήσει σε ένα σπασμένο σκαμπό και, όταν ο Χάρης το είπε σαβούρα, τότε αυτό μίλησε! Ναι, αυτό έγινε, μίλησε! Ακούγεται τρελό, αλλά έτσι έγινε. Και μην νομίσετε ότι είναι κάποιου είδους ρομπότ, που έχει μηχανισμό ή τεχνητή νοημοσύνη κτλ. Όχι, είναι ένα απλό, κλασικό άγαλμα από πηλό, βαμμένο λευκό, αλλά έχει ψυχή. Έχει ψυχή και γι' αυτό μπορεί και μιλάει! Και ο Χάρης τον προσέβαλε, όπως προσέβαλε κι εμένα. Εμένα, φυσικά, δεν με έβρισε, δεν υπονοώ κάτι τέτοιο, αλλά ο τρόπος του, η συμπεριφορά του απέναντι μου ήταν υποτιμητική. Αυτό είδε, αυτό άκουσε το άγαλμα και μίλησε και είπε «Πώς μπορείς και τον αντέχεις; Είσαι για πολύ καλύτερα.». Όταν μίλησε, έπαθα τέτοιο σοκ, καταλαβαίνετε ότι δεν μπορούσα να το φανταστώ ποτέ αυτό, να ζωντανεύει το άγαλμα. Ο Χάρης, απ' την άλλη, ήταν έξαλλος, δεν στάθηκε στο ότι το άγαλμα μίλησε, το προσπέρασε κάπως σαν να 'τανε κάτι το σύνηθες, αντίθετα εναντιώθηκε σε 'μένα, που το

‘φερα στο σπίτι, και άρχισε να με κατηγορεί και να μου λέει ότι είμαι απαράδεκτος και ότι επιβάλλεται να διώξω το άγαλμα απ’ το σπίτι μας. Εγώ, όμως, δεν το έκανα. Για πρώτη φορά δεν άκουσα το δικό του «θέλω», αλλά το δικό μου. Δεν το δέχτηκα. Αυτό θύμωσε πολύ τον Χάρη. Για αρκετές μέρες δεν μιλούσαμε. Είχε πραγματικά ενοχληθεί τόσο που έβλεπε το άγαλμα στο σαλόνι μας να τον κοιτάζει.

Σε όλες αυτές τις μέρες της σιωπής μεταξύ μας, εγώ, πραγματικά, είχα απελπιστεί, δεν ήξερα τι να να κάνω, τι φταίει που τα πράγματα πάνε απ’ το κακό στο χειρότερο μεταξύ μας και, ακόμη, ένιωθα και ότι χρειαζόμουν προσοχή, λίγο ερωτισμό, λίγη μαγεία. Έτσι, άρχισα να μιλάω με το άγαλμα. Δεν λέγαμε πολλά, μιλούσαμε μόνο όταν έλειπε ο Χάρης απ’ το σπίτι. Κυρίως μιλούσαμε για τις σχέσεις, τον έρωτα και την ομορφιά. Η ομορφιά, βέβαια η ομορφιά, τι μεγάλο πράγμα η ομορφιά! Ξοδεύουμε ολόκληρη τη ζωή μας γι’ αυτή. Πόσο πληγωτική, πόσο παγιδευτική είναι η ομορφιά, απίστευτα. Αλλά είχα ανάγκη τόσο την ομορφιά. Με το άγαλμα ανακάλυψα. Γρήγορα, ότι θαυμάζουμε πολύ ο ένας τον άλλον, εμφανισιακά αλλά και πνευματικά. Κάπως έβλεπα δικά μου κομμάτια σε όσα έλεγε και άλλα και στην εμφάνισή του. Ήταν τόσο ωραία σκαλισμένος, τα χαρακτηριστικά του θύμιζαν τα δικά μου, μα το πιο σημαντικό είναι ότι με έκανε να νιώθω όμορφος και ζωντανός. Δεν είναι περιέργο; Κάτι που νόμιζα άψυχο ήταν πιο ζωντανό απ’ τη σχέση μου. Όταν ήμουν μόνος μαζί του, ένιωθα ξανά όμορφα, όμορφος, και μια μέρα, χωρίς να το πολυσκεφτώ, τον πλησίασα, τον χάιδεψα και τον φίλησα. Το φιλί ήταν ζεστό, δεν ένιωσα πως φιλάω πηλό, ένα κρύο υλικό. Τότε, σε μια ξαφνική κρίση ορμής και έλξης, γδύθηκα μπροστά του και τον σήκωσα, τον πήρα στο κρεβάτι μας και τον τοποθέτησα σε κάθε μέρος του σώματος μου. Φοβερή ηδονή, δεν είχα ξανανιώσει έτσι. Ένιωθα την απόλυτη σύνδεση. Εκείνη τη στιγμή, άνοιξε την πόρτα του δωματίου ο Χάρης. Μας είδε. Σιωπή. Αφόρητη, φρικτή σιωπή, ποτέ μου δεν την άντεχα.

Το βράδυ της ίδιας μέρας είχα αποφασίσει ότι δεν πάει άλλο όλο αυτό, έτσι είπα στον Χάρη πως πρέπει να μιλήσουμε εδώ και τώρα. Του ‘πα ότι δεν αντέχω άλλο να μην μιλάμε. Καθίσαμε στο τραπέζι και άρχισα να του μιλάω, να του τα λέω όλα, όλα όσα ένιωθα, όλα όσα δεν είχα πει τόσο καιρό τα πα γρήγορα, μέσα σε μια τεράστια πρόταση,

χωρίς τελείες και κόματα (δεν χωρούσαν σημεία στίξης) μέσα σε μια ανάσα που μου κράτησε περίπου δέκα λεπτά. Μέσα σε αυτά που του 'πα είναι ότι ένιωθα ότι δεν υπάρχει καθόλου ερωτική διάθεση πολύ καιρό τώρα και ότι με κάνει να αισθάνομαι πολύ ανεπαρκής, ότι προσπαθούσα πολύ και όλο αυτό δεν είχε αποτέλεσμα, και, ακόμη, του είπα ότι δεν ξέρω πως, δεν ξέρω γιατί, μα το άγαλμα με έκανε να νιώθω όμορφος και ελκυστικός. Ο Χάρης παρέμενε σιωπηλός και, τότε, εγώ σηκώθηκα και άρχισα να του φωνάζω, να ουρλιάζω, παρακαλώντας τον να μιλήσει, να πει τι γίνεται, γιατί είμαστε έτσι. Ο Χάρης, τότε, μου είπε πως εγώ φταίω, εγώ φταίω που δεν τα έχω βρει με τον εαυτό μου και χρειάζομαι από κάποιον άλλον επιβεβαίωση και, ύστερα, είπε πως δεν του τα 'χα πει όλα αυτά ποτέ πριν. Είχε δίκιο. Προσπάθησα, όμως, προσπάθησα να το κάνω, αλήθεια, είχα προσπαθήσει να μιλήσω, αλλά δεν μπορούσα, οι λέξεις δεν έβγαιναν και, ακόμη, ποτέ δεν ήταν η σωστή στιγμή, για να το κάνω, για να μιλήσω. Πάντα κάτι συνέβαινε, κάτι εξωγενές, που τραβούσε το ενδιαφέρον του Χάρη κι εγώ δεν είχα χώρο να πω όσα ήθελα. Ακόμη, μου 'πε πως δεν θα μου πει ποτέ γιατί είναι έτσι μαζί μου, γιατί με την σχέση μου με το άγαλμα του απέδειξα ότι δεν ενδιαφέρομαι πραγματικά για εκείνον. Δεν είναι αλήθεια αυτό, ενδιαφερόμουν πραγματικά, πολύ, πάρα πολύ, αλλά δεν μπορούσα να τον βοηθήσω, γιατί δεν με άφηνε, δεν ήθελε να το κάνω. Έκανα ό, τι καλύτερο μπορούσα, αλλά δεν έφτασε. Μετά απ' αυτά, ο Χάρης είπε ότι πάει μια βόλτα, να ηρεμήσει. Όταν η πόρτα έκλεισε, το μυαλό μου πήρε φωτιά, ένιωθα ενοχές για ό, τι έκανα, θυμό για τον Χάρη, αλλά και θλίψη και συμπόνια.

*(Αλλαγή σκηνικού χωροχρόνου. Πλέον
βρισκόμαστε στην ψυχιατρική κλινική.)*

Η ώρα περνούσε κι εγώ ένιωθα να τρελαίνομαι στη σκέψη του ότι φταίω, ότι τον πλήγωσα. Σε μια στιγμή απερισκεψίας, αποφάσισα να ξεφορτωθώ το άγαλμα, για να του αποδείξω πως με ενδιαφέρει εκείνος και μόνο και ότι, παρόλα αυτά, θέλω να προσπαθήσουμε να τα καταφέρουμε να σώσουμε τη σχέση μας. Έτσι, σήκωσα στην αγκαλιά μου το άγαλμα και βγήκα στο μπαλκόνι, έστρεψα το κεφάλι μου στην άλλη μεριά, για να μην κοιτάω αυτό που θα 'κανα, ζήτησα

στο άγαλμα συγγνώμη και το άφησα να πέσει, δεν άκουσα, όμως, θόρυβο, να σπάει, μονάχα μια γνώριμη φωνή άκουσα να σβήνει. Ήταν του Χάρη, γύριζε εκείνη την ώρα στο διαμέρισμα. Το άγαλμα τον βρήκε στον αυχένα και, με την δύναμη της πτώσης, τον έσπασε. Πέθανε ακαριαία.

Ύστερα γνωρίζετε τι συνέβη. Κατέβηκα κάτω και, ενώ ήμουν ένα ράκος, έκλαιγα και φώναζα, με ό, τι δύναμη μου είχε απομείνει, σας πήρα τηλέφωνο.

Έτσι έγιναν τα πράγματα, τίποτα λιγότερο, τίποτα περισσότερο. Δεν θέλω τίποτα πια, δεν έχω σε κάτι να ελπίζω. Εγώ φταίω για όλα, μόνο εγώ. Κλείστε με μέσα, κάντε με ό, τι θέλετε, το κουφάρι μου, γιατί το μυαλό και η ψυχή μου σταμάτησαν να δουλεύουν υστέρα απ' όλα αυτά. Προσπάθησα να βρω την ευτυχία, έπειτα να διορθώσω τα λάθη μου, θέλησα να σκοτώσω το άγαλμα, να σπάσω το δικό μου «θέλω», αλλά κατέστρεψα, σκότωσα τον Χάρη. Εμπρός, δεν αντέχω άλλο, τιμωρείστε με. Δεν αντέχω να θυμάμαι, να θέλω.

ΤΕΛΟΣ

Φοβίες

της Μαρίας Τσικρισάκη
Ερμηνεία Μαρίας Τσικρισάκη
2ο βραβείο μονολόγου
στον 1ο Πανελλήνιο Διαγωνισμό Ερμηνείας
Πρωτότυπων Μονολόγων επί Σκηνής
της Ένωσης Σεναριογράφων Ελλάδος
2022

Ξέρεις κάτι? Να...Φοβάμαι...

Φοβάμαι μη και δεν είμαι από εκείνους που ξεχωρίζουν...

Από εκείνους που σε αιχμαλωτίζουν με το βλέμμα τους, τη φωνή τους, το τρόπο που γέρνουν το κεφάλι ελαφρώς όταν γελάνε, τη βαθιά ουλή που σχηματίζουν στο μέτωπο όταν συνοφριάζουν...

Φοβάμαι μη και δεν είμαι από εκείνους που έχουν εκείνα τα αξιολάτρευτα κουσούρια, που όσο κι αν σε εκνευρίζουν, στη πορεία μαθαίνεις να τα αποζητάς σαν τρελός...

Φοβάμαι μη και δεν είμαι από εκείνους που έχουν την παράξενη συνήθεια να χάνονται στα σοκάκια ακούγοντας μουσική, χαζεύοντας κτίρια αμέριμνοι ή σαν εκείνους τους αθεράπευτα ρομαντικούς που ξυπνάνε πριν χαράξει με μια κούπα καφέ χαζεύοντας την ανατολή.. Ή να... Σαν εκείνους που έχουν αυτά τα περίεργα όνειρα και όταν σου μιλάνε για αυτά φωτίζονται τα μάτια τους λίγο παραπάνω, πετάγεται εκείνη η μικρή φλεβίτσα στο λαιμό και η φωνή τους γλυκαίνει...

Και ξέρεις κάτι?

Να... Φοβάμαι...

Φοβάμαι μη και τελικά είμαι από εκείνους που ξεχωρίζουν αλλά κανείς δε θα ναι εκεί να το ανακαλύψει...

Μη και εκείνο το σημάδι που έχω στο δεξί μου χέρι δε θα το προσέξει κανείς ή ίσως το προσπεράσει αδιάφορα αποτραβώντας γρήγορα το βλέμμα...

Φοβάμαι μη και εκείνη η συνήθεια να τραβάω με μανία εκείνη τη τούφα που εξέχει φέρει τον άλλο σε αμηχανία, φοβάμαι μη και δυσφορεί με κάθε γκριμάτσα που κάνω όταν μου μιλάει.

Βασικά ξέρεις κάτι?

Φοβάμαι τελικά μη και βρεθεί εκείνο το άτομο που θα δει τη μοναδικότητα μου και μετά θελήσει να την πετάξει τόσο ήρεμα και ατάραχα... σαν να μην είδε ποτέ τα λακκάκια που σχηματίζα πριν μειδιάζω... σαν να μην τον κοίταξα ποτέ βαθιά στα μάτια, σαν να μη μοιράστηκα μαζί του τις πιο ντροπιαστικές ιστορίες, τις πιο βαθιές

μου ανησυχίες, τα πιο γελοία παιδικά μου κατορθώματα, τα πιο κρυφά μου όνειρα...

Φοβάμαι... Φοβάμαι για εκείνους τους ανεμοστρόβιλους, που έρχονται και φεύγουν και σε ρημάζουν...

Ρημάζουν εσένα και τη ξεχωριστή σου μοναδικότητα αλύπητα και αδυσώπητα.. Άθελά τους!

Η φωλιά του κόρακα

του Θανάση Κουλούρη
Ερμηνεία Θανάση Ραφτόπουλου
1ο βραβείο μονολόγου (εξ ημισείας)
στον 1ο Πανελλήνιο Διαγωνισμό Ερμηνείας
Πρωτότυπων Μονολόγων επί Σκηνής
της Ένωσης Σεναριογράφων Ελλάδος
2023

Σκηνή: Ένα τραπέζι με μια φωτογραφία και μία καρτέλα. Κάτω και γύρω από το τραπέζι πολλά φουσκωμένα μπαλόνια. Μπαίνει ένας μαυροντυμένος νέος άνδρας με μαύρη γραβάτα κρατώντας μία σακούλα με μπαλόνια και ένα βιβλίο που τα αφήνει πάνω στο τραπέζι. Βάζει το χέρι του στη σακούλα βγάζει ένα μπαλόνι και αρχίζει να το φουσκώνει.

Κοράκι: Η ζωή είναι ένα μπαλόνι μία φούσκα που φουσκώνει φουσκώνει και κάποια στιγμή για κάποιο λόγο μπορεί να σπάσει. Το πόσο θα φουσκώσει εξαρτάται από διάφορους λόγους ατομικούς, κληρονομικούς, περιβαλλοντικούς, τύχη και πολλούς άλλους(Μόλις το φουσκώσει το κρατάει και το κουνάει με το ένα χέρι, με το άλλο χέρι παίρνει μία καρφίτσα που είναι πάνω στο τραπέζι και το σπάει) Τότε συμβαίνει θάνατος.

Είμαι ο Κυριάκος και είμαι κοράκι δηλαδή υπάλληλος γραφείου Κηδειών και βρίσκομαι εδώ στη φωλιά μου να βγάλω τη νυχτερινή βάρδια.

Ο ΑΡΧΑΓΓΕΛΟΣ είναι το γραφείο του θείου αδελφού του πατέρα μου στην αρχή δούλευα περιστασιακά τώρα έγινα μόνιμος υπάλληλος με μισθό και ένσημα. Είμαι φοιτητής στο τμήμα Κοινωνικής

Ανθρωπολογίας και από μία άποψη η εργασία μου έχει επιστημονικό ενδιαφέρον για τον κλάδο μου. Δεν ξέρω πότε θα πάρω πτυχίο αφού χρωστάω τρία μαθήματα και την πτυχιακή εργασία που δουλεύω και πρέπει να παραδώσω μέχρι τέλους του χρόνου. Ας όψεται αυτή η διπλωματική είναι η βασική αιτία που μένω στη δουλειά γιατί βρίσκω υλικό «Τελετές Θανάτου στην πόλη της Θεσσαλονίκης τη δεκαετία 2010-2020» Βέβαια για να λέω τα πράγματα με το όνομα τους όχι πως με χαλάει αλλά με τέτοια ανεργία μέχρι να βρω κάποια δουλειά σχετική με αυτό που σπούδασα Ο ΑΡΧΑΓΓΕΛΟΣ είναι παράδεισος για μένα μου εξασφαλίζει αξιοπρεπή μισθό να βοηθάω τους δικούς μου με βοηθάει να μαζεύω υλικό για την επιστήμη μου και τέλος έχω τυχερά στα γκομενικά .Πριν ανοίξει το γραφείο ο θείος ήταν εργολάβος οικοδομών φανατικός Καραμανλικός «Εγώ ψηφίζω πάντα με το χέρι που κάνω το σταυρό μου και η ψήφος ανέκαθεν είναι πάντα του ίδιου προσανατολισμού οτιδήποτε άλλο είναι χαμένη υπόθεση.»

Ο θεός ένας αυτοδημιούργητος τετραπέρατος άνθρωπος που ξεκίνησε από ένα χωριό των Σερρών με πέντε χρυσές λίρες που του δώσανε οι δικοί του οι παππούδες όμως με τις κατάλληλες γνωριμίες και εύστοχες οικονομικές κινήσεις έκανε μεγάλη περιουσία σε μετρητά και ακίνητα. Μέχρι το 2010 σήκωνε 7-10 πολυκατοικίες με το νόμο της αντιπαροχής του Καραμανλή που οικιστικά κατέστρεψε τη Θεσσαλονίκη και πολλές άλλες πόλεις τη Ελλάδος.

Πώς να μη έχει ύστερα εικόνη τον Καραμανλή να τον θυμιάτζει.

Πάνε όμως αυτά τα μεγαλεία τώρα ο Θεός 87 ετών μετά από δύο εγκεφαλικά είναι κλεισμένος σε πολυτελή οίκο ευγηρίας. Πηγαίνω και τον βλέπω μία φορά την εβδομάδα αφού τον νοιάζομαι και του χρωστάω ευγνωμοσύνη για όσα μέχρι τώρα μου πρόσφερε. Το πρώτο εγκεφαλικό το έπαθε το 2012 στην οικονομική κρίση όταν του έμμειναν απούλητα διαμερίσματα. Εκείνη την περίοδο που ο κόσμος έχανε τις δουλειές του μια από τη στεναχώρια μια από την φοβερή πίεση ξύπνησε ένα πρωί με στραβό στόμα και δυσκολία στην άρθρωση. Πήγε νοσοκομείο και τον κράτησαν μέσα η διάγνωση έλεγε μικρής έκτασης ισχαιμικό εγκεφαλικό με υπολειπόμενη βλάβη δυσαρθρία .

Δεν το έβαλε όμως κάτω ο θεός μια ζωή αγωνιστής πάλευε με όλες τις δυνάμεις στις αρένες της ζωής .Τότε σκέφτηκε να ανοίξει το γραφείο τελετών να επενδύσει στην σταθερή αξία του θανάτου. Ο χρόνος τον δικαίωσε αφού ΑΡΧΑΓΓΕΛΟΣ το όνομα το έδωσε από μια εικόνα που του έδωσε η μάνα του όταν έφυγε από το χωριό. Το γραφείο έβγαλε και βγάζει ικανοποιητικά χρήματα τόσα ώστε να ταΐζει πέντε οικογένειες. Μία είναι του θείου που πλέον δεν έχει έσοδα από την τεχνική οικοδομική εταιρία που την έγραψε από μισό στις δύο κόρες και τους γαμπρούς.

Δεύτερο εγκεφαλικό έπαθε πέρυσι κι αυτό από την καλοπέραση μαλώνουν οι κόρες και οι γαμπροί μεταξύ τους η τεχνική εταιρεία πάει χάλια του ζητούν να τις γράψει κι άλλα διαμερίσματα που τα έχει ακόμα στην κατοχή του και λαμβάνει ενοίκια εμένα μου τα έλεγε και τα ξέρω γιατί με έχει με έχει σαν γιο του. Εκείνες οι ξαδέλφες μου σίγα μη ιδρώσει το κωλαράκι τους το μόνο που τους ενδιαφέρει

είναι πως θα μαδήσουν την περιουσία τον κλείσανε σε έναν ακριβό οίκο ευγηρίας και περιμένουν να πεθάνει για να βάλουν χέρι και εδώ μέσα και να ξεκοκαλίσουν ότι έμεινε. Άστα βράστα ο θάνατος είναι η καλύτερη διαχρονική επένδυση ανάλογα βέβαια από ποια μεριά βρίσκεσαι. Όλα τα έσοδα του γραφείου πηγαίνουν σε ένα από τους λογαριασμούς του θείου. Δικαιούχο με έβαλε και εμένα γιατί συνεχίζει να με αντιμετωπίζει σαν γιό που ήθελε και ποτέ δεν έκανε. Η πίκρα που παίρνει από τις ξαδέλφες μου επιτρέπει να κάνω και εγώ κουμάντο εδώ μέσα παρόλες τις γκρίνιες των συγγενών.

Μόνιμοι υπάλληλοι στον ΑΡΧΑΓΓΕΛΟ με μισθό και ένσημα είμαι εγώ και ο Νικόλας που χαϊδευτικά τον φωνάζουμε ντουλάπα γιατί όταν δεν δουλεύει χιτίζει σώμα στα γυμναστήρια. Εμείς οι δύο το κρατάμε το γραφείο ανά δωδεκάωρο ανοιχτό γιατί ένα γραφείο κηδείων δεν κλίνει ποτέ αφού ο θάνατος δεν έχει προκαθορισμένα ραντεβού επίσκεψης πρέπει να υπάρχει κάποιος εδώ να δώσει πληροφορίες να σηκώσει τηλέφωνο αν είμαστε κλειστοί πάει έφυγε ο πελάτης την κηδεία την πήρε κάποιος άλλος συνάδελφος ο ανταγωνισμός είναι σκληρός στον χώρο. Μαζί με μας στο γραφείο δουλεύουν κι άλλα τρία κοράκια .

Ο Μάρκος το παπαδοπαίδι που αν χρειαστεί κάνει και τον ψάλτη στην εκκλησία και ο Βλαδίμηρος από την Τασκένδη ένας σκληρός αμίλητος τύπος που η ειδικότητα του είναι να ανοίγει λάκκους. Αυτοί πληρώνονται με το κομμάτι σε κάθε κηδεία ο Μάρκος παίρνει 50 ευρώ αν ψάλει κιάλας γίνονται 100. Σε κάθε λάκκο που ανοίγει ο Βλαδίμηρος θέλει 150 ευρώ αν στον λάκκο υπάρχει προηγούμενος θαμμένος πρόγονος που θέλει πλύσιμο οστών και ταχτοποίηση για να συγκατοικίσουν μαζί με τον νέο κάτοικο του τάφου η τιμή πάει στα 200. Αυτές είναι οι ταρίφες των υπαλλήλων όσο αναφορά τις τιμές του γραφείου λίγο πολύ είναι παρόμοιες με τις τιμές της αγοράς εξάλλου υπάρχει ένας άγραφος νόμος του χώρου «κόρακας κοράκου μάτι δεν βγάζει» Μία μέτρια αξιοπρεπής κηδεία λίγο παραπάνω από χιλιάριο 1100 μέχρι 1300 που αν είναι ασφαλισμένος ο πεθαμένος με τα παραστατικά τα παίρνει σχεδόν όλα από το ταμείο. Τώρα όταν ακούω κηδείες με 500 ευρώ μου ανάβουν λαμπάκια στο κεφάλι. Κοροϊδηλίκι μούφα ιστορία με φέρετρο 50 ευρώ από Βουλγαρία με

λουλούδια κλεμμένα από νεκροταφεία .Αυτή δεν είναι κηδεία αλλά καρναβάλι όπως τις προάλλες σε μια εκκλησία της Καλαμαριάς και μόλις σηκώσανε στις πλάτες το φέρετρο άνοιξε ο πάτος και ο νεκρός βρέθηκε στις σκάλες να κάνει ηλιοθεραπεία. Δεν είναι σοβαρά πράγματα αυτά το δικό μας γραφείο τέτοια караγκιοζλίκια δεν κάνει. Μία αξιοπρεπής κηδεία που περιλαμβάνει τα βασικά στολισμό εκκλησίας φέρετρο εμείς στη γλώσσα μας το λέμε ξύλινο κοστούμι έλοιπόν ένα ξύλινο κοστούμι από κερασιά ή βελανιδιά κοστίζει γύρω στα 700 -800 ευρώ μάστι πάει πιο πάνω στο χιλιάρικο η ταρίφα παίζει ανάλογα με το χρώμα και τη διακόσμηση.

Είπαμε μια αξιοπρεπής κηδεία που περιλαμβάνει τα βασικά στολισμό εκκλησίας φέρετρο, βασικό σετ (σεντόνι ,σάβανο),περιποίηση νεκρού άνθινος σταυρός ,στολισμός φέρετρου, στολισμός ναού, στεφάνια μεταφορά της σορού με νεκροφόρα αριθμό ιερέων αν θέλεις δεσπότη.

Κάποιοι θέλουν μητροπολίτη να τους διαβάσει την εξόδιο ακολουθία θέλουν να βάλουν μέσο που λέμε στη δική μας γλώσσα για τα περαιτέρω θα τον πληρώσουν με συνεννόηση μαζί του συνήθως ο μητροπολίτης ζητάει για πάρτη του 500-1000 ευρώ. Για ένα απόστρατο πριν χρόνια μας ζητήθηκε στρατιωτική μπάντα τους βρήκαμε τη χρεώσαμε 1000 ευρώ ήταν 10 άτομα τους δώσαμε από 100 ευρώ στον καθένα για να παίζουν πένθιμα. Προσπαθούμε να προσαρμόσουμε το προϊόν που προσφέρουμε σύμφωνα με τις ανάγκες του πελάτη.Όλα τα γούστα τα καλύπτουμε τελευταία της μόδας είναι οι αποτεφρώσεις που τώρα ποια γίνονται και στην Ελλάδα και αυτό το αναλαμβάνομαι είτε στη Βουλγαρία που είναι φτηνότερα είτε εδώ πέρα και στοιχίζει λίγο πολύ το ίδιο η διαφορά είναι πως στο νεκροταφείο έχεις ένα μνήμα που πας και ανάβεις το καντηλάκι στην αποτέφρωση αγοράζεις μία τεφροδόχο που βάζεις τη στάχτη μέσα και την κάνεις ότι θέλεις την σκορπάς στη θάλασσα την κρατάς στο σαλόνι στην τουαλέτα, στην κρεβατοκάμαρα και μιλάς με τον εκλιπόντα .Διαλέγετε και παίρνετε από όλα έχει το κατάστημα κάνουμε και καλές τιμές το μόνο που δεν αντέχω όμως είναι οι σιγκουνιές. Όπως τις προάλλες που πέθανε ένας φίλος του θείου μου με πολλά λεφτά με βίλα στο πανόραμα και αυτός και τα παιδιά

του. Ήρθαν και μας έκαναν τόσα σκληρά παζάρια που μου ερχόταν να ξεράσω αλλά έτσι κάνουν λεφτά οι τσιφουτήδες οι σπαγοραμμένοι.

Υπάρχουν πολλά μπαλόνια μέσα στη ζωή ένα από αυτά ένα μαύρο φουσκώνει ξεφουσκώνει ποτέ δεν σπάει πετάει άλλοτε χαμηλά άλλοτε ψηλά σαν κοράκι. Σε αυτό το μπαλόνι ανήκω και εγώ είμαι μέρος του.

Η επιστήμη μου λέει πως ο θάνατος έχει τριπλό πρόσωπο.

Πρώτα είναι το φυσικό όπως η γέννηση, η πείνα, η δίψα, η σεξουαλικότητα, το γέλιο. Δεύτερο το κοινωνικό πρόσωπο όπως όλες εξάλλου οι ανθρώπινες πράξεις και τέλος έχει πολιτισμικό πρόσωπο αφού κουβαλά πάνω του μια παράδοση αιώνων. Ο θάνατος συναντά όλους του ανθρώπους όλων των τάξεων και όλων των εθνών όμως τους συναντά κάτω από διαφορετικές συνθήκες, Μη ακούτε που λένε ότι όλοι είμαστε ίσοι απέναντι στο θάνατο αυτό είναι μία σαχλαμάρα που δεν τεκμηριώνεται επιστημονικά είναι μία άποψη που συχνά ακούμε από εκπροσώπους της εκκλησίας προσδίνοντας στο θάνατο μια οικουμενικότητα και προσπαθώντας να δικαιολογήσει τα αδικαιολόγητα. Να συμβιβαστούμε δηλαδή ότι μεγαλώνουμε μέσα σε ένα σύστημα που είναι θεμελιωμένο στην ανισότητα.

Δεν υπάρχει ισότητα μπροστά στον θάνατο. Ποτέ δεν υπήρχε. Δεν είναι ίσος απέναντι στον θάνατο ένας ασφαλισμένος και ένας ανασφάλιστος, ένας που μένει στον δρόμο με ένα εύπορο που έχει σπίτι και εξοχικό δεν έχουν την ίδια πρόσβαση σε δομές υγείας δεν έχουν τις ίδιες δυνατότητες στην εμπόδιση του θανάτου. Όπως δύο παιδιά που γεννιέται σήμερα στην Ουκρανία ή στην Παλαιστίνη και είναι εκτεθειμένα σε πόλεμο δεν έχουν την ίδια ισότητα στο θάνατο με τα παιδιά της Ευρώπης ή της βόρειας Αμερικής που υπάρχει αυξημένη προσδοκία μακροβιότητας.

Τελεία και παύλα δεν τα λέω εγώ η επιστήμη τα λέει.

Παλιότερα οι άνθρωποι πέθαιναν στα σπίτια τους μαζί με τους οικείους τους με φίλους με γείτονες τώρα πεθαίνουν μόνοι στα νοσοκομεία ή σε οίκους ευγηρίας. Στο μοντέλο ζωής των βιομηχανικών κοινωνιών όπου ο άνθρωπος αποτελεί καταναλωτική μηχανή ο θάνατος στην καθημερινή επικοινωνία τείνει να εξαφανισθεί ή να εμποδιστεί

με προϊόντα και υπηρεσίες ευρωστίας. Προέχει ο ατομισμός, η καλοπέραση, η κατανάλωση και η καλή υγεία. Όμως ο θάνατος είναι πανταχού παρών μας θυμίζει τη φθαρτότητα μας και έχει διαχρονική αξία.

Όπως την περίοδο της πανδημίας COVID τέτοια δουλειά στο γραφείο δεν ξανάδα είναι αυτό που λέμε η χαρά του νεκροθάφτη δεν προλαβαίναμε κάθε μέρα είχαμε 4-5 κηδείες σε ένα μήνα τελειώσαμε το απόθεμα όλο στις κάσες. Τι ήταν αυτός ο χαμός ρε παιδιά να μη παίρνεις ανάσα να μη προλαβαίνεις, να τρως όρθιος στο πόδι το μεσημέρι να χτυπούν τα τηλέφωνα ασταμάτητα να κάνεις κηδεία με συνοπτικές διαδικασίες που σημαίνει ότι δεν επιτρεπόταν πολλά πολλά σύντομες τελετές με κλειστά φέρετρα ούτε δεύτε τελευταίον ασπασμό ούτε τίποτα αφού οι νεκροί ήταν μέσα σε σάκο τυλιγμένοι. Ψεκάστε σκουπίστε τελειώσατε. Μαζευόμασταν 9 νοματαίοι συγγενείς εμείς του γραφείου με στολές καθόλου χειραφίες όλοι με μάσκες στην εκκλησία και μετά τους πηγαίναμε και τους θάβαμε στην άκρη των κοιμητηρίων σαν απόβλητους ακόμα και στον θάνατο εξορία.

Σκηνές από κόλαση του Δάντη.

Αυτή είναι η πικρή αλήθεια υπάρχει όμως και γλυκιά αλήθεια

Η γλυκιά αλήθεια είναι πως στο covid βγάλαμε λεφτά χεστήκαμε στο τάληρο στη λαική γλώσσα της αγοράς γιατί ο νεκροθάφτης στην κηδεία χαίρετε και είχαμε πολλές κηδείες ατέλειωτες κηδείες που γεμίσανε τους τραπεζικούς λογαριασμούς μας γιατί όπως λέει και ο θεός μου που είναι χρόνια στο κουρμπέτι έξω στις αρένες του κόσμου ισχύει το σοφό ρητό ο Θάνατος σου η ζωή μου. Καλό έκανε πάντως το covid

Ξεπάστρεψε πολλούς ηλικιωμένους δίνοντας ανάσα στα ασφαλιστικά ταμεία και έδωσε χρήμα στην οικονομική δραστηριότητα των γραφείων τελετών και σε όλες τις βιοτεχνίες που σχετίζονται με αυτά.

(Σηκώνεται από το τραπέζι κρατώντας τη φωτογραφία και φυσώντας μία άλλη φούσκα που παίρνει από τη σακούλα τη φουσκώνει τη φουσκώνει και μετά την αφήνει να ξεφουσκώσει και να πέσει κάτω)

Υπάρχει μία άλλη φούσκα στη ζωή ωραία φούσκα που όσο είναι φουσκωμένη είσαι χαρούμενος. Τώρα θα μιλήσω για τα τυχερά του επαγγέλματος. Στο επάγγελμα μας ερχόμαστε σε επαφή με πολλές θλιμμένες γυναίκες που όσο να πεις είτε είναι χήρες είτε κόρες πεθαμένων χρειάζονται παρηγοριά.

Εγώ και ο Βλαδίμηρος έχουμε πέραση στις χήρες η ντουλάπα στις κόρες. Μου αρέσει πολύ να παρατηρώ λεπτομερειακά τις μαυροφορεμένες στις κηδείες τις σαρώνω εξεταστικά με το βλέμμα και αφήνω το μυαλό και τη φαντασία να ερμηνεύει από τον τρόπο που εκδηλώνουν το θρήνο βγάζοντας κάποια συμπεράσματα. Αν δεις έντονο εκδηλωτικό θρήνο στην κηδεία με πολλές φωνές και κλάματα μείνε μακριά. Αυτό συμβαίνει συνήθως σε βίαιους θάνατους σε ανθρώπους που πέθαναν ξαφνικά από κάποιο τροχαίο ή ανακοπή.

Μείνε μακριά γιατί η χήρα που φωνάζει δεν θέλει αντικαταστάτη χρόνο θέλει. Κλαίει οδύρεται ουρλιάζει ζητάει τα ρέστα από το σκληρό πόκερ της ζωής.

Εμένα ο άλλος ο θρήνος μου αρέσει ο βουβός είναι πιο ερεθιστικός.

Αυτός ο νευρωτικός που θέλει αλλά δεν μπορεί να εκδηλωθεί που προκαλεί αμηχανία και απόγνωση. Αυτός έχει ανάγκη επικοινωνίας συμπάραστασης αυτός που περιμένει υπομονετικά κάπου να σκάσει.

Έχει ενδιαφέρον κάποιες μετά από μέρες η μία βδομάδα ή ακόμα στα σαράντα παίρνουν τηλέφωνο ζητάνε συναντήσεις θέλουν παρηγοριά δεν το κάνουν όλες κάποιες βρίσκουν τις ισορροπίες στην απώλεια.

Οι συναντήσεις δεν οδηγούν απαραίτητα σε κρεβάτι όμως παρόλο που έχω μία αρχή να μη ανακατεύονται τα επαγγελματικά με τα ερωτικά κάποιες φορές ζούμε ωραίες ιστορίες όπως με τη χήρα του

Βλαδίμηρου. Θυμάμαι μία ακριβή κηδεία και εκείνη μία σοβαρή καλοδι-ατηρημένη πεννητάρα με μαύρα γυαλιά και ένα πανάκριβό τζιπ. Εντυπωσιακή επιθυμητή χήρα με κόρη παντρεμένη στην Αγγλία.

Δεν ξέρω την τι τράβηξε στον Βλαδίμηρο η σιωπή του τα λεπτά του γρανιτένια χέρια τον έπαιρνε συνέχεια τηλέφωνο και ζητούσε να συναντηθούν. Τον κάλεσε πάνω στη μονοκατοικία της στο

Φίλυρο και του ζήτησε να ανοίξει λάκκο στην πίσω αυλή για να μη φαίνεται από την είσοδο. Σε αυτόν τον λάκκο που ήταν μεγάλος σαν κρεβάτι τον σόλισε έβαλε μαξιλάρια χαλιά γέμισε φωτογραφίες του μακαρίτη κάθονταν μαζί με τον Βλαδίμηρο με βότκα και ουσκάκι τον κοινωνούσε τη θλίψη της. Τώρα τι θλίψη θα την πεις αυτήν. Μιλούσαν τι μιλούσαν δηλαδή η χήρα μιλούσε και ο Βλαδίμηρος άκουγε εκεί λοιπόν κάθε φορά που συναντιόταν η χήρα του έδινε να κρατά μία φωτογραφία του συγχωρεμένου και αυτή τον αγκάλιαζε τον χάιδευε τον φώναζε Ανέστη το όνομα του θανόντος. Κάποια στιγμή του ζήτησε να της κάνει έρωτα εκεί κόλλησε και έπαθε εμμονή μαζί του ζητούσε συνάντηση κάθε μέρα. Όλα αυτά με το αζημίωτο βέβαια ο Βλαδίμηρος έβγαζε καλό μεροκάματο αφού για όλες τις υπηρεσίες τον πλήρωνε καθότι είχε πολλά φράγκα..Είχανε και συνθηματικό τις συναντήσεις τις έλεγαν μνημόσυνο έτσι όταν μας έλεγε ότι πηγαίνει στο Φίλυρο για μνημόσυνο εμείς γνωρίζαμε πάει να παρηγορήσει τη χήρα.

Ο Βλαδίμηρος πέρασε ωραία αλλά στο τέλος ξέκοψε γιατί φοβήθηκε αφού είναι παντρεμένος με παιδιά και δεν ήθελε μπλεξίματα με τη γυναίκα του και τα πεθερικά.

Ιστορία κι αυτή με συμβολικό αντικαταστάτη η γυναίκα προσπαθούσε να ξεπεράσει την απώλεια του ανθρώπου της εδω θα είχε ενδιαφέρον να ακούγαμε την άποψη ενός ψυχιάτρου. Μυστήριο οι ζωές των ανθρώπων μέσα από τον έρωτα προσπαθούσε η θλιμμένη χήρα να αναστήσει τον Ανέστη που έχασε. Μου θυμίζει ένα χαικού του Αργύρη Χιόνη

Έλα να κάνουμε

Έρωτα να ξεκάνουμε

το θάνατο

*(Τοποθετεί τη φωτογραφία πάνω στο τραπέζι
και αρχίζει να κλωστά κάποια μπαλόνια στο
δάπεδο κάνοντας πως παίζει μπάλα)*

Η δική μου καλύτερη ερωτική ιστορία του γραφείου είναι η ιστορία με τη Δώρα. Ήταν πέρυσι το τριήμερο της Καθαράς Δευτέρας άδεια

η Θεσσαλονίκη. Εγώ βράδυ της Κυριακής των αποκριών είχα νυχτερινή βάρδια στο γραφείο όταν έχω κέφια και είμαι νύχτα στο γραφείο φουσκώνω 2-3 μπαλόνια και παίζω μπάλα εδώ μέσα.

Αυτό έκανα και εκείνο το βράδυ όταν κοντά στα μεσάνυχτα άνοιξε η πόρτα και εμφανίστηκε η Δώρα ένα προικισμένο πανέμορφο πλάσμα με ένα κινέζικο κιμονό ήρθε χωρίς να φοράει τίποτε από μέσα .Τα έχασα νόμιζα ότι κοιμόμουν και έβλεπα αποκριάτικο όνειρο όμως δεν ήταν όνειρο έπεφτε πάνω μου και με τραβούσε να πάω να τη βοηθήσω πάνω στο σπίτι της στο ρετιρέ της πολυκατοικίας γιατί υπήρχε σοβαρό πρόβλημα. Όταν ρώτησα τι πρόβλημα μου είπε με κλάματα πως στο σπίτι μέσα υπάρχει νεκρός. Τότε της είπα να καλέσει το ΕΚΑΒ μου είπε πως δεν θέλει να μπλέξει γιατί θα έχει πρόβλημα .

Και γιατί θα έχει πρόβλημα; Ξαναρώτησα

Γιατί ο συχωρεμένος πέθανε πάνω στο σεξ και είναι διοικητής τροχαίας . Αν είναι διοικητής τροχαίας τότε όλοι θα μπλέξουμε της είπα και αρνήθηκα τότε αυτή τι έκανε ρε παιδιά η αθεόφοβη έβγαλε το κιμονό και έπεφτε πάνω μου με λύσσα .Βοήθησε με και ότι θέλεις από μένα χρήματα ,κοσμήματα υπηρεσίες ότι και να ζητούσα θα μου το έδινε τι να σας πω ζαλίστηκα μου είχαν καρφωθεί στο μάτι τα δύο στητά της στήθη σαν φωτεινά μπαλόνια που είχαν τη γεύση του ανανά δεν μπορούσα να μιλήσω.Ναι ....ναι ψέλλισα και εκείνο το άρωμα που έβγαζε το κορμί της ένας συνδυασμός σοκολάτας ,καρύδας και καφέ.Με τι κρέμες τι αλοιφές πασαλειβόταν η άτιμη για να έχει τους εραστές της εξαρτημένους πάνω της μετά το κατάλαβα πως η Δώρα ήταν μία παράνομη πόρνη με πολυπληθή πελατεία. Όταν μετά που γνωριστήκαμε την φώναζα αυτοκράτειρα γιατί δεν ξέρω γιατί μου θύμιζε τη θεοδώρα έτσι τη βαπτίσανε τη γυναίκα του Ιουστινιανού όμορφη φιλόδοξη και έξυπνη. Για να μη σας τα πολυλογώ ανέβηκα πάνω και τι να δω ένα νεκρό ,ζεστός ήταν ακόμη, δεμένος με χειροπέδες στο κρεβάτι με μάσκα του ζορό στο πρόσωπο και το πουλί μισοσηκωμένο να κουνιέται πέρα δώθε και να έχει πάνω ένα φωσφοριζέ δαχτυλίδι η κρεβατοκάμαρα γεμάτη με καθρέπτες σεξουαλικά βοηθήματα και η μουσική να παίζει το τραγούδι του

Γ.Πάριου και Μ.Τόκα Σαν τρελό φορηγό ακόμα το θυμάμαι έντονα
(τραγουδάει στίχους από το λαϊκό τραγούδι)

Θα σε θυμηθώ σαν τρελό φορηγό με τα φρένα σπασμένα να πέφτεις
σε μένα ....Θα σε θυμηθώ όπως θέλω εγώ ....

Τι να πω έχω δει πολλές εικόνες νεκρών ανδρών άλλες είναι τραγικές
άλλες είναι κωμικές, άλλες γελοίες αυτή όπως την είδα και δεν θα την
ξεχάσω μου έφερε αμηχανία στο πρόσωπο. Ο τύπος παντρεμένος
διοικητής τροχαίας ήθελε ιδιαίτερα γούστα φάνηκε πως ήταν συχνός
πελάτης της κρυφής εταίρας.

Μυστήριο οι ζωές των ανθρώπων ο διοικητής τροχαίας μια ζωή μέσα
στην αυτοσυγκράτηση ήθελε να πηδάει με σπασμένα τα φρένα για
την ακρίβεια ούτε αυτό το άντεχε για αυτό πλήρωνε την ιερόδουλη
να την βλέπει να πέφτει πάνω σαν τρελό φορηγό είχε απωθημένα τι
να πω. Να μη μακρηγορώ τον ντύσαμε τον κατεβάσαμε τσουβαλωτό
στο γραφείο η Δώρα εξαφανίστηκε εγώ μετά από λίγο πήρα
τηλέφωνο στο ΕΚΑΒ και την αστυνομία και τους ανέφερα πως ένας
άγνωστος κύριος μου χτύπησε την πόρτα και ζήτησε βοήθεια γιατί
καθώς περπατούσε στο δρόμο ένοιωσε δυσφορία .Τελικά η χήρα
του μας έδωσε και την κηδεία ήταν μία ακριβή κηδεία που έγινε στη
Μητρόπολη της Καλαμαριάς με πολλούς ένστολους από μακριά
είδα και την Δώρα που μου έκλεινε διακριτικά το μάτι που της έλυσσα
ένα μεγάλο πρόβλημα που χωρίς τη βοήθεια μου μπορεί και να είχε
μπλεξίματα με τη δικαιοσύνη. Βέβαια ελαβα δωράκια από τη Δώρα
δεν έχω παράπονο η γυναίκα φέρθηκε αυτοκρατορικά τι κολόνιες
,τι πουκάμισα τι κρεβάτια κάναμε μόνο εγώ το ξέρω ας είναι καλά
η γυναίκα δεν μετάνιωσα που τη βοήθησα καλό έκανα συνεχίζει
να εξυπηρετεί σεξουαλικές ανάγκες πελατών με υψηλό κόστος και
πιστέψτε με όσες φορές βρεθήκαμε από κοντά το τηλέφωνο της δεν
σταματούσε να κτυπάει όμως δεν είναι για μένα τέτοια από μακριά
και αγαπημένοι.

*(Παίρνει ένα άλλο μπαλόνι και αρχίζει και το
φουσκώνει το φουσκώνει το κάνει κόμπο στην
άκρη και αρχίζει με αυτό να παίζει μπάλα)*

Μου αρέσει πολύ να βλέπω και να παίζω μπάλα το δημοφιλέστερο άθλημα παγκοσμίως δεν υποστηρίζω κάποια συγκεκριμένη ομάδα ή μάλλον αλλάζω ομάδα συχνά δεν είμαι ούτε φίλαθλος ούτε οπαδός είμαι με την ομάδα που παίζει καλή μπάλα .Δεν πάω γήπεδο δεν μου αρέσει κάθομαι και απολαμβάνω ποδόσφαιρο μόνο από την τηλεόραση.

Τι να κάνω στο γήπεδο εντάξει εντάξει καταπληκτικό κλίμα όμως πολύ βρισίδη εκτόνωση βίας όμως από τότε που πήγα πριν τρία χρόνια και έφαγα ξύλο και δεν έφταιγα στο φινάλε είπα ποτέ γήπεδο πολλοί από αυτούς εκεί μέσα πηγαίνουν όχι για την μπάλα αλλά για την φασαρία άσε που φτιάχνονται με ουσίες και αλκοόλ και ξεφεύγει η κατάσταση . Γιαυτό από μακριά εκ του ασφαλούς.

Δεν μου αρέσουν οι φούσκες φωλιές που αφορούν θρησκείες ,ομάδες κομματικές, εκκλησιαστικές ,αθλητικές η ελευθερία μου αρέσει.

Δεν πιστεύω στα ψεύτικα τα λόγια τα μεγάλα που λέει και το λαϊκό άσμα αυτά τα χορτάσαμε από το γάλα της μάνας μας κι αυτά φούσκες είναι και σπάζουν .Στα λόγια χάδια πιστεύω κυρίως στα χάδια του μέσα σώματος αυτά που ζεσταίνουν σκέψεις ,συναισθήματα όνειρα,μνήμες .Γιαυτό διαβάζω βιβλία τα λόγια τους με αναπαύουν με χαϊδεύουν με ταξιδεύουν.Πιστεύω στους ανθρώπους που ότι λένε το κάνουν βίωμα τους αληθινούς ανθρώπους. Ευτυχώς υπάρχουν ακόμα αρκετοί τέτοιοι εκεί έξω τους συναντώ στις κηδείες τους συναντώ στο ΑΓΙΟ ΟΡΟΣ .Γιατί πηγαίνω στο ΑΓΙΟ ΟΡΟΣ ;

Δεν ξέρω την πρώτη φορά πήγα από περιέργεια μετά κόλλησα για δύο λόγους ο πρώτος είναι μία φράση σε ένα αρχονταρίκι που διάβασα ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΕΘΑΝΕΙΣ ΠΡΙΝ ΠΕΘΑΝΕΙΣ ΓΙΑ ΝΑ ΜΗ ΠΕΘΑΝΕΙΣ ΟΤΑΝ ΘΑ ΠΕΘΑΝΕΙΣ .

Ο δεύτερος είναι μία νυχτερινή Θ. Λειτουργία στο οστεοφυλάκιο της Μονής ανάμεσα στις νεκροκεφαλές παλιών μοναχών ανατριχιαστική αξέχαστη εμπειρία μέσα στις ψαλμωδίες να νοιώθεις αόρατες παρουσίες με μια παρηρησία και γλυκύτητα που σε αφήνει άφωνο.

Πιστεύω στην βεβαιότητα του θανάτου τον σέβομαι και τον παραδέχομαι τον θάνατο έξαλλου με ταΐζει. Δεν τον φοβάμαι όμως

με τη βοήθεια του Επίκουρου που έγραψε για την ηδονή ,το φόβο του θανάτου και δίδαξε στον κήπο του στην αρχαία Αθήνα το 306π.χ

(στο σημείο αυτό σηκώνει το βιβλίο που κρατούσε όταν μπήκε στην σκηνή)

Αν ζούσα στην Αρχαία Αθήνα πολύ θα ήθελα να ήμουν μέλους αυτού του φοβερού κοινοβίου όπου ζούσαν μαζί άνδρες, γυναίκες, δούλοι και εταίρες συνεισφέροντας υλικά για την κοινή συντήρηση,μελετώντας και συζητώντας ,διδάσκοντας και διδασκόμενοι τρώγοντας και ψυχαγωγούμενοι σαν μια μεγάλη παρέα.΄Ασχετα βέβαια από το πόσο λοιδορήθηκε και κυνηγήθηκε αυτός ο κήπος εγώ εκεί ήθελα να ανήκα.

Είναι η μοίρα αυτού του τόπου πολλά ωραία πράγματα να κυνηγιούνται μέχρι τις μέρες μας.Τέλος για να τελειώνουμε επειδή κανείς δεν είναι τέλειος σε αυτήν τη ζωή νομίζω ότι αυτό που προέχει είναι να κάνεις καλά αυτό που ξέρεις και όχι να κοροϊδεύεις γιατί όλα τα άλλα είναι φούσκες .Μεταξύ μας όλα είναι φούσκες.....

(ξαναπαίρνει ένα μπαλόνι από τη σακούλα και αρχίζει να το φουσκώνει)

Η ζωή είναι ένα μπαλόνι που φουσκώνει... φουσκώνει... φουσκώνει μέχρι να σκάσει.....

(αυτό το φουσκωμένο μπαλόνι παίρνει τη καρφίτσα από το τραπέζι και το σκάει)

ΑΥΛΑΙΑ -ΤΕΛΟΣ

Περιεχόμενα

Χαιρετισμός Άγγελος Συρίγος	5
Χαιρετισμός Μαίρη Βιδάλη	5
Προοίμιο Αλέξανδρος Κακαβάς	7
Προοίμιο Τζένη Κοσμιδου	11
ΠΕΡΙ ΜΟΝΟΛΟΓΩΝ	
Μυρτιά Μαρία Δρακοπούλου	17
Σκέψεις πάνω στο μονολογικό κείμενο Αλέξανδρος Μαυρόγιαννης	23
Θεατρικοί διαγωνισμοί της Ένωσης Σεναριογράφων Ελλάδος Κλεοπάτρα Σβανά	29
Θεατρικοί μονόλογοι Νίκος Σκουλάς	35
Ο Βασιλιάς Μονόλογος Θανάσης Σκρουμπέλος	39
Θεατρικός μονόλογος: Μια πρόκληση δημιουργίας για συγγραφείς και ηθοποιούς Θάνος Τσάμπρας	45
ΘΕΑΤΡΙΚΟΙ ΜΟΝΟΛΟΓΟΙ	
Θεατρικός μονόλογος "Το Φινιστρίν" Βασίλης Ρισβας	51
Θεατρικός μονόλογος "Θεόφιλος" Θανάσης Σκρουμπέλος	75
ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟΙ ΜΟΝΟΛΟΓΟΙ	
Αθάνατοι στην πόλη της Ευαγγελίας Τσιγάρα	95
Γυμνός χωρίς κινητό του Κώστα Μυλωνά	107
Η δική μου ιστορία της Σοφίας Χατζηγιάννη	115
25 γρ. της Ραλλούς Ντόκα	125
Ιφιγένειας έξοδος της Βίκης Βασιλειάδη	135
Νιόνιο της Λένας Μποζάκη	143
Ουρανία της Δήμητρας Νικολαΐδου	159
Προτομή του Γιάννη Φασόη	167
Φοβίες της Μαρίας Τσικριτσάκη	177
Η φωλιά του κόρακα του Θανάση Κουλούρη	181

Η περίοδος της πανδημίας αποτέλεσε δοκιμασία για ολόκληρο τον πληθυσμό της χώρας. Αυτό φάνηκε κυρίως στα θέματα πολιτισμού. Για ένα μεγάλο χρονικό διάστημα, η μοναδική δυνατότητα και διέξοδος πολιτισμού ήταν μέσω της τηλεοράσεως και του ραδιοφώνου, όπου οι πολίτες αυτής της χώρας ήταν απλοί θεατές. Υπό αυτό το πρίσμα, η πρωτοβουλία της Ενώσεως Σεναριογράφων Ελλάδος να προχωρήσει σε διαγωνισμό μονόλογου σε όλη τη χώρα αντιμετωπίστηκε εξαιρετικά θετικά από το Υπουργείο Παιδείας, διότι προσφέρει τη δυνατότητα στους πολίτες μέσα από λόγο, έμπνευση, συμμετοχή να δημιουργήσουν κάτι καινούργιο και ξεχωριστό και να συμμετέχουν άμεσα, προσφέροντας μια συναισθηματική διέξοδο στην καθημερινότητά τους. Αυτός είναι και ο λόγος που το Υπουργείο Παιδείας έθεσε υπό την αιγίδα του τη συγκεκριμένη πρωτοβουλία.

Άγγελος Συρίγος, Καθηγητής Παντείου Πανεπιστημίου

Βουλευτής Α' Αθηνών, πρώην Υφυπουργός Παιδείας και Θρησκευμάτων

Συγχαρητήρια στην Ένωση Σεναριογράφων Ελλάδος για αυτή την εξαιρετική πρωτοβουλία να προκηρύξουν διαγωνισμό για θεατρικό μονόλογο. Είναι το κορυφαίο είδος που καταξιώνει τον συγγραφέα και πάρα πολύ δύσκολο για τον ερμηνευτή. Η αιγίδα της περιφέρειας ήταν το λιγότερο που μπορούσε να δοθεί και είναι τιμή και για μας να συμμετέχουμε σε μια τέτοια πρωτοβουλία.

Μαίρη Βιδάλη, Ηθοποιός, Εντεταλμένη Σύμβουλος της Περιφέρειας Αττικής, πρώην Αντιπεριφερειάρχης Πολιτισμού

Οι δύο πρώτοι Πανελλήνιοι Διαγωνισμοί Ερμηνείας Πρωτότυπων Μονολόγων επί Σκηνής γνώρισαν μεγάλη επιτυχία καθώς υπεβλήθησαν από όλη την Ελλάδα άνω των 300 έργων, ελάχιστο δείγμα των οποίων αποτελούν οι βραβευμένοι μονόλογοι που περιλαμβάνονται σε αυτήν την έκδοση. Θα ήθελα, λοιπόν, να ευχαριστήσω, εκ μέρους του Δ.Σ., όλους τους δημιουργούς και ερμηνευτές που μετείχαν στους δύο πρώτους διαγωνισμούς. Μας έδωσαν μεγάλη χαρά και θέλουμε να πιστεύουμε ότι ανεξαρτήτως αποτελέσματος η συμμετοχή τους σε αυτή τη διαδικασία όχι απλώς τους ευχαρίστησε αλλά και τους ωφέλησε.

Αλέξανδρος Κακαβάς, Σεναριογράφος, Παραγωγός, Σκηνοθέτης

Πρόεδρος της Ενωσης Σεναριογράφων Ελλάδος

ISBN 978-618-5386-36-8

9 786185 386368